

FAŞİZME, EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI

halk DEMOKRASİSİ

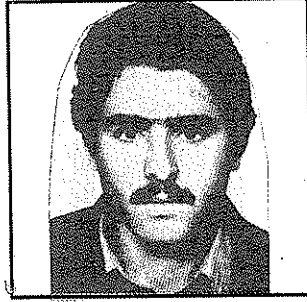
Nisan 1991, Yıl 1, Sayı 10 AYLIK SİYASİ DERGİ

Fiyatı: 5000 TL (KDV Dahil)

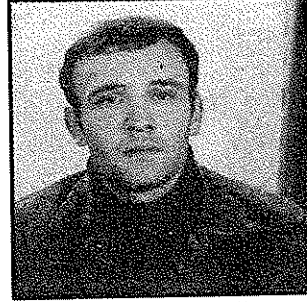
**Kürt Trajedisi Emperyalist
Hukukla Çözülmemez!**

O Ancak Yarattığı Trajedinin Ticaretini Yapar!

Bir namlundan, Bir alından öperim Gece karanlığının civan gölgesi....



ALİ UÇAR



İSMAIL HANOĞLU

Adil Can, Mustafa Tepeli, Tamer Saatçioğlu, Aziz Ağaç,
Abdurrahman Çeçen, M.Selim Yücel, Nurettin Yedigöl, Necip
Kutlu, Sadiye Yavuz, H.Ali Demir, Mehmet Gümüş, Özalp
Öner, Ömer Çavuşoğlu, Sevim Akbaş, Salih Kul, Öztürk Acari,
Kahraman Aydın, Gazi Akyol

DEMOKRATİK KAMUOYUNA

Olağanüstü hal uygulamaları, KH Kararnamele-ri, sansür-sürgün politikaları, Kürt köylerinde provakasyon katliamları, işkenceleri ve faşist cellatların ifnazlarından oluşan gerçek yüzünü 141/142-163, Kürtçe yasağının kaldırılması, tecil vb. göstermelik siyasal manevralarla gizlemeye çalışan faşist komprador patron-ağa devleti, ya-sallaştırdığı devlet terörünü, hergün yeni bir örnekle tirmandırmaktadır.

En son 20 gün önce Devrimci Sol operasyonunda, işkencecilerce gözaltına alınan YUSUF ERIŞTİ adlı devrimci, gözaltı süresi dolduğu halde siyasi şubeden çıkarılmamıştır. Gözaltına alındıktan sonra siyasi şubede işkence gör-düğünün tanığı olan ve aynı operasyon-da gözaltına alınan devrimcilerin, savcılığa suç duyurusunda bulunmalarına karşı verilen yanıt, "siyasi şubede böyle birisinin olmadığını" yönünde olmuştur. Faşizmin, bir çok devrimci-demokratı işkencelerde, yargısız infazlarla fiziken yok etme yöntemini politika edindiği böylelikle halkın örgütlü devrimci muhalefetini yıldırmayı ve geriletmeyi umut ettiği bir gerçekliktir. Bugün ya-

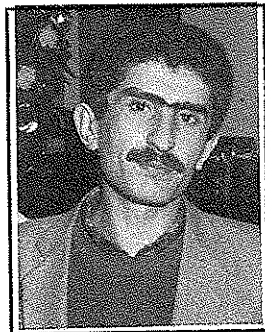
sallaştırdığı "anti-terör yasasıyla" yürürlükte bulunan bu politikasının daha pervasızca uygulanabilmesi için işkenceci faşist katillerin yargılanmama güvencesiyle "şimdiden rahatça cinayet işleyebilirsiniz" mesajı veren faşist komprador patron-ağa devleti;

yasal yada fiili baskıların, zulümleri, toplu ya da tek tek halka karşı katliamlarında bekasına yetmeyeceğini gelecek süreçte halktan alacağı yanıtta görecektir.

Faşizmin halka karşı giriştiği saldırılar hangi yasayla "meşru"laştırılmaya çalışılırsa çalışılsın, başta insan olmaktan doğan ve kendilerinin resmi katılımıyla uymak zorunda olduklarını teyit eden imzalarının bulunduğu uluslararası sözleşmelerden kaynaklanan haklarımızla, işlenen bu cinayetlere karşı sesimizi yükseltmeliyiz. Bunun için devrimci olmak gerekmez.

İnsanım diyen herkesi duyarlılığa ve siyasi polisçe gözaltında kaybedilen YUSUF ERIŞTİ'ye sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Sağmalcılar Cezaevinden Bir Grup
Devrimci Tutsak



SUNUŞ

Sevgili Okurl

Bu sayı çok önemli ve yoğun politik gelişmeler olduğu bir ortamda hazırlandı. Sorunların dış yüzüne bakarak, önsözlere dayalı acele politikalar belirlemek ciddi olamaz. Bu gelişmelerin her biri derin gözlem ve araştırma gerektiriyor. Henüz sizlerin katkılarını istediğimiz düzeye çıkartmı değiliz; bütün yükün % 80'i önceki sayıları hazırlayan arkadaşların omuzuna bindi.

Öncelikle ivedi iki problem vardı: 1 Mayıs konusu ve Irak Kürdistan'ındaki gelişmeler...

Yaklaşan 1 Mayıs'a ilişkin, işçi sınıfının sesi olarak ne yapmamız gerektiğini tartışmamız gerekiyordu. Bu süreçte bütün işçi dostları ve gençleri katma amacıyla perspektifimizi "özel sayı" olarak yayınladık. İlerici basın çevreleri, gençler, sendikalar sorunu tartışmaya devam ederken, biz de bu sayıyı tamamlıyoruz.

Irak'taki gelişmeleri ve Kürt sorununu daha geniş boyutlu ele almak isterken, bunun uzaması sonucu belli ölçüde güncelin gerisinde kaldık. Bu bizim mükemmeliyetçi yöntem hatamızdan kaynaklandı. Sonunda daha fazla geciktirmemek için hazırlayabildiğimizi yayınlıyoruz. Umarız yararlı olur.

1 Nisan'da 10500 kişilik Hava-İş grevi patladı. Tam 'Nisan 1' şakası gibi. Ama hiçte şakaya benzemiyor, burjuvazi ile oldukça sert bir çatışma içinde geçiyor. Başta işçiler olmak üzere bütün dostların desteğini sağlamak istedik. Umarız grevcilerin zaferini kolaylaştırmaya dönük katkılarınızı esirgemezsiniz.

Bu arada Petkim işçilerinin, Erdemir'lilerin işçi baharını haber veren eylemlerini, bütün işçi kıpırdanışlarını sizlere aktarma ve işçi dostların bilinçli davranmasına katkı çabamızdayız. Yalnız üniversite gençliği ve "genel boykot" konusunda sizlere yeterli birşey sunamayacağımız için bu sayıda yer veremiyoruz.

Hükümet, bir yandan 141, 142, 163'ü kaldırma hazırlığı içindeyken, aynı dönemde memur ve öğretmen sendikalarının İstanbul şubelerini uydurma gerekçelerle mühürledi. Buna karşılık bu kafa emekçileri de sert tepkiler gösterdiler. Sizlere bunu objektif olarak aktarmaya çalıştık.

En önemli güncel gelişmelerden biri de "terörle mücadele ve şartlı tahliye yasası"nın 12 Nisan'da TBMM'inde kabul edilerek yürürlüğe girmesi oldu. Bununla ilgili de kısaca görüşlerimizi belirtiyoruz.

Bu sayıda "Öncünün Dosyası"na da devam ediyoruz.

Mayıs'ta, Mayıs coşkusuyla buluşmak üzere!...

İÇİNDEKİLER

Başyazı	4
Kürt trajedisi emperyalist hukukla çözümlenemez	6
"Anti-terör yasası": Devlet terörünün meşrulaştırılmasıdır	15
"Cezaların tecili yasası" ve faşist manevralar	18
Yaşasın 1 Mayıs	20
THY Grevi	27
Öncünün Dosyası: reizyonizmle flört yok	30
Uyanık "ML"ler MK'ni nasıl tasfiye etti?	33
Program ve taktikler örgütten daha önemlidir	60
Arnavutluk kapitalist restorasyon yolunda dolu dizgin	72
Faşizm ırkçılık ve istilacılıktır	80
Cumhuriyet tarihinin en büyük işçi kıyımı ve dönen dolaplar	87
SHP'li belediyeler işçi kıyımında ANAP hükümeti ile yarışıyor	91
Erzincan cezaevinde siyasi tutsakların onurlu mücadelesi	92
ÇİA güdümlü terör örgütü kontr-gerilla	94
Belpri işçileri şeytan üçgeninde	97

Ocak Yayınları Adına Sahibi:
Hüseyin Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Hasan Ceylan

Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi:
Ankara Cad. Cağaloğlu Yokuşu,
Fevzibey Han No: 43/9
Sirkeci-İstanbul
Tel: 511 63 21

Dizgi
Rosa Dizgi

Baskı
Aydınlar Matbaacılık

Abone Koşulları
Yurtiçi
6 Aylık 30.000 TL
1 Yıllık 60.000 TL

Yurtdışı
Birim Fiyatı: 5 DM
6 Aylık 30 DM - 15 \$
1 Yıllık 60 DM - 30 \$

Yurtiçi Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nurosmaniye Şb.
Hes. No: 6338-8/AOO/01

Yurtdışı Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nurosmaniye Şb.
Döviz Tevdiat Hesabı
Hes. No: 6338-8BU6/01

İlan Koşulları:
Arka Kapak: 1.000.000 TL
Kapak İçi: 800.000 TL
Tam Sayfa: 600.000 TL
1/2 Sayfa: 400.000 TL
1/4 Sayfa: 200.000 TL

Emperyalizmle işbirliğinden ve onların Ortadoğu'daki jandarmalığından mutlu komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı; bölgedeki yeni gelişmeler karşısında panik içindedir. Uluslararası gelişmeler, iktidarı alalecele birtakım kararlar almaya zorluyor.

Mart başından itibaren Irak'ta başlayan iç savaş ve Kürtlerin hızlı yükselişinin yaratacağı muhtemel sonuçları hafifletmek için politkada bazı değişiklikler yapma gereği duydu. 12 Eylül Anayasasının çıkarttığı dil yasağı yasasını ortadan kaldırma çabasına girdi. Kürt gruplarıyla el altından diyaloglar kurmaya başladı. Devlet eski gelenek-

BASYAZI

yon insanın İran ve Türkiye sınırına yığılınca mevcut şaşkınlık ve endişe büsbütün arttı. Özal, bir yandan BM'lerden Kürtler'e yardım çağrısı yaparken, bir yandan da sınırları açmamakta ısrar etti. Birçok sığınmacının ölümüne yol açtı. Tabii bu arada Türkiye'deki Kürtler üzerinde terör estirmeye de devam etti. Saddam, haklı olarak, "kendi ülkelerinde Kürtlere

tutuluyor. Böylece "sınır güvenliği" bahane edilerek Irak Kürdistan'ını hedefleyen bir askeri müdahale hakkı elde edilmek isteniyor. Soykırım vahşetinden kaçan insanların böyle bir politik amaca alet edilmesi dehşet vericidir.

Elbette ne "tampon bölge", ne "güvenlik bölgesi" ve ne de İngiltere'nin önerdiği "güvenlik sığınağı", Kürtler için bir çözüm değildir. Onlar için gerekli olan özgürlüktür. Kendi yurtlarında özgürce yaşamaktır. Tek çözüm, Irak askerlerinin bölgeden derhal çekilmesi ve Kürtlerin kendi kaderlerini özgürce belirlemesine olanak tanınmasıdır. Emperyalistler ve bölgenin gerici rejimleri bundan korkuyorlar. Burdan da anlaşılıyor ki, özgürlük Kürt ulusunun kendi çabaları ve bölgenin gerici rejimleri bundan korkuyorlar. Burdan da anlaşılıyor ki, özgürlük Kürt ulusunun kendi çabaları ve bölgedeki kardeş halklarla dayanışmasının eseri olacaktır. Emperyalistlerin ve gerici rejimlerin onlar için özgürlükleri "özgürlük", Saddam rejiminin verdiği "özgürlükten" pek farklı olmayacaktır. Tel örgüler içinde, emperyalist askerlerin "güvencesi(!) altındaki "güvenlik" olmaz olsun! Ama ne yazık ki Kürt ulusal hareketinin önderliği, emperyalizmin öngördüğü politikayı anlamaktan uzaktır. Emperyalizmin "insani yardım" adı altın-

Elbette ne "tampon bölge", ne "güvenlik bölgesi" ve ne de İngiltere'nin önerdiği "güvenlik sığınağı", Kürtler için bir çözüm değildir. Onlar için gerekli olan özgürlüktür. Kendi yurtlarında özgürce yaşamaktır.

sel politikayı değiştirmek zorunluluğuyla karşı karşıya gelirken, hala egemen sınıfın birçok kesimi şaşkınlık içinde ne yapacağını bilmez haldeydi. Başta Ecevit, Demirel ve Türkeş olmak üzere yeni değişiklikleri tereddüt ve endişe ile karşıladılar.

Nisan başından itibaren Irak'ta Kürtler'e karşı başlatılan soykırım saldırısı 3-4 mil-

hiç bir hak tanımayanların, bize söyleyecek sözleri yoktur" diyebildi. Gerçekten de iktidarın tutumu çelişki ve iki yüzlülükle doludur.

Kürt sığınmacıların sınırlara yığılmasıyla birlikte Türkiye tarafından "tampon bölge" teklifi ortaya atıldı. Aslında Kürt mülteciler sınırın sıfır noktasında özel bir amaçla

da kamufle ettiği müdahaleye "teşekkür" ediyorlar. Kürt hareketi Filistin politikasını taklit etme eğilimi taşıyor. Son zamanlardaki kongre ve konferanslar ve öngörülen politikalar bunu gösteriyor. "Aşamalı" özgürlük politikası, özünde devrimi dışlayan reformist bir politikadır ve bunu hemen hemen bütün Kürt parti ve grupları şu veya bu derecede benimsemiş gözüküyor. Bazıları Özal'a övgüler düzecek kadar ileri gitti! Bölge halklarının kaderi, emperyalizme ve bölge faşist-gerici rejimlerine karşı birleşmiş durumdadır. Milliyetçiliğin dar ufkundan uzak olarak bu bilinçle hareket edilmediği zaman doğru bir politika izlenemez. Bir "ulusal özgürlük"ten söz ettiğimiz zaman, "Vietnam olgusunu bir daha dirilmemek üzere çölün kumlarına göme"ye çalışan kimselerden "yardım" istenemez. Neden BM "Kürtler kendi kaderlerini özgürce belirlemelidir" diye karar almıyor da, "mülteci kampları", "insani yardım", "askeri müdahale" kararları alıyor? Çünkü BM'de hakim olan emperyalist güçlerin her biri birçok mazlum ulusu baskı altında bulunduruyor, o zaman bunların hepsini gözden geçirmesi gerekir ki, bu emperyalizmin tabiatına aykırı bir beklentidir. Nitekim dikkat edilirse, hepsi "emsal oluşturmak"tan korkuyor. Kendi statüleri ve yasalarına uygun davranış, Kürtler'in özgürlüğünü değil, bu özgürlük mücadelesini engellemeyi gerektiriyor. Kürt ulusunun önderlikleri, kendi özgürlüğünü devrim sorunu olarak ele al-

malı ve buna uygun enternasyonalist bir politika gütmelidir. Yoksa milliyetçi politikalar, hep emperyalist "sığınağı" mülteci kamplarında sonuçlanmak durumundadır.

Ancak, milliyetçi politikaların etkisi hiçbir zaman proletaryanın bu mazlum ulusun kurtuluş çabalarına destek olmamayı gerektirmez. İşçi sınıfı kendi özgürlüğü için de onların özgürlük çabalarını içtenlikle desteklemek zorundadır. Bunun için emperyalizmin ve uluslararası gericiğin ve kendi ülkemizin iktidarının politikalarını teşhir ve tecrit etmeliyiz.

Hem Irak'taki gelişmeler, hem genel olarak uluslararası durum ülkemizde de iktidarı sarsıyor. Artık yarı-feodal ekonomik toplumun faşist bir yönetimle sürdürülmesi olanaksız bir noktaya doğru ilerliyor. İktidarın sürdürülmesi, 12 Eylül anayasasına dayanmaya muhtaç olacak derecede acz içindedir. Böyle bir anayasaya dayanan iktidarın yapabileceği her "reform" aldatmacadan başka bir şey olamaz. Son çıkan yasada bunu gördük. Bir yandan asırlık faşist ceza maddeleri, dil yasağı vs. kaldırılırken, bir yandan da "terörle mücadele" adı altında devlet terörünü dizginsizce ortaya salan bir yasa çıkartıyor. Bir yandan tutuklu ve hükümlüleri tahliye ederken, öbür yanda infaz yasasına eşitsizliği sokuşturarak faşizmin keyfi davranışlarını kolaylaştırıyor. Bir yandan sözde düşüncüyü yasaklayan ceza maddelerini kaldırırken, diğer yanda tam 62 sivas "suç"larla ilgili ceza

maddesini ağırlaştırıyor. Özellikle işkencecilere ve resmi cinayetlere sağlanan kolaylıklar bu iktidarın bundan sonra ne yapacağını gösteriyor. Yasa'nın ilerici basına karşı getirdiği yeni baskı yasaları, elbette bundan sonraki yayın faaliyetimizin kolay olmayacağını gösteriyor. Ama bu düzende mücadelenin hiç bir biçimi kolay değil. Bunun bilincinde olduğumuz için baskılar sadece mücadele azmimizi bilememektedir. 1 Mayıs'ın 105'inci yılına girerken, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı büyük tarihsel sorumluluklarla karşı karşıyadır. Herşeyden önce işçi sınıfının kendisi son derece ağır baskılar altındadır. Bir Hava-İş grevinin nasıl azgınca burjuva saldırılar altında olduğunu görüyoruz. Valiler sendikaları kapatıyor, grev kararlarının asılmasını engelliyor. Elele verip kendi yasalarına karşı hileler yapıyor, grevleri kırmaya çabalyor. Yani emeğe karşı saldırı da son derece pervasızdır. Bir süre önce, İstanbul'da, üniversitenin Avcılar kampüsünde, tıpkı 1974'deki gibi artık faşist milisler de kullanılmaya başlandı ve dört öğrenci silahlı saldırıyla yaralandı. Bu, sokaklarda ve fabrikalarda da kullanılmaya başlanabilir.

İşçi sınıfı bu 1 Mayıs'ı faşizme karşı etkili bir protestoya çevirmelidir. Bütün baskı, zorbalık ve kısıtlamalara karşı bütün diğer emekçilere örnek ve önder bir tutum takınmalıdır. Önderlik kimseye kimse tarafından lütf edilmez, dövüşülerek kazanılır.

Kürt Trajedisi Emperyalist Hukukla Çözülmemez! O Ancak Yarattığı Trajedinin Ticaretini Yapar!

Şimdi Kürtler'le ilgili nasıl bir yazı yazılırsa yazılsın, ne ölçüde 'bilimsel bir soğukkanlılık' takınılırsa takınılsın, her sözcüğün üzerine kasketlerin, serpuşların altında yüzündeki acı çizgilerden süzülüp giden bu mağdur ve mağrur ulusun gözyaşlarını, yağmur-çamur bulamacından sarı ve siyah saçları çıçlıkta savrulan, ayakları çıplak, yüreği yaralı kadınların kucağında ela, yeşil ve kara gözlerinin ferî sol-

muş bebelerini sınırın öbür yanına kaçırmalarının hüznünlü gölgesini düşürmeden edemez. Günler, haftalardır sınırın öbür yanından Türkiye, İran ve Suriye'ye doğru yüzbinlerce kadın, çocuk, yaşlı insan helikopterlerin, savaş uçaklarının yağdırdığı napalm ve fosfor bombalarından, havan toplarından canını kurtarmak için kaçıyor. Şu anda katliamdan kurtulup kendini sınıra atanların yalnızca Türkiye

sınırında olanların sayısı 700 bindir. İran sınırında 900 bin. Her iki sınıra bir o kadar da akmaya devam ediyor. Sınırlara ulaşabilenler, oralarda "sınır güvenliği" ve "uluslararası hukuk"un soğuk yüzüyle karşı karşıya geliyor. Açlık, soğuk, yaralı, yağmur altlarında emniyeti düşürülmüş otomatik silahlarla karşılanıyorlar. "Her canı isteyen sınırı geçemez!" Dur orda, diyorlar. "Fiilen" geçenleri de tekrar saatlerce yürüterek bilmem kaç numaralı "sınır taşı"nın bulunduğu yere götürüyorlar, itiraz edenleri vuruyorlar. Çeşme başları tutuluyor, ısır başları tutuluyor, aş başları tutuluyor, ilaç yetişmiyor, tabip eli yetişmiyor ve günde birkaç düzine insan orada sınırın sıfır noktasında, uluslararası hukukun dehşet kuyusunda çırpınarak ölüyor! Bu yeryüzündeki insanlığı, insanlığın herbir unsurunu parçalara ayıran ve birbirine "yabancı", "düşman" kardeşlere dönüştüren mayınlı sınırlar dünyasının iki yüzlü, aç gözlü, kâlleş diplomasisi ve adaleti, insanların birbirine kardeşçe yardım etmesini engelliyor ve orada "insanlık" ve "adalet" adına binlercesini daha beklemede, salgın hastalıklar, açlık ve kötü doğa koşulları içinde öldürmeye devam ediyor. "Bir avuç uygar" ulusların ikiyüzlülüğü... Onlar ki, bazılarını "Kurtarmak"(!) için başka bazılarının



dan yüzbinler öldürür ve 'insanlık' üzerine keskin nutuklar atmaya koyulur gösterişli arenalarda. Tam da bundan dolayı, insanlar, uygarlıktan soyunmuş olarak, çıçıplak yığılıyor sınır boylarına, aç martılar gibi bir parça ekmeğe, küçücük bir insancılığa, bir ışıklık özgürlüğe çıçlık çıçlığa yekiniyor, kanat çıçıyorlar. Aynı yerde defalarca tekrarlanan sahnedir bu. Ve "uygarlık" adına hep aynı kahramanlar kah sınırın bu yanından kah o yanından sahnenin ortasında dehşet verici görüntüleriyle tekrar görünürüyorlar. "Uygarlığın" dehşetini göstermek için son derece yetenekli olan bu kahramanlar, insanlara özgürlüğünü vermenin ne kadar zor olduğu üzerine "uygar"ca sayısız "hukuki" ve "bilimsel" kanıt ileri sürme çabasındalar. Basında, televizyonda, her yerde, herbiri daha çok 'insancıl' görünmek için birbirlerini suçluyorlar ve yine hep beraber oturup, mazlum insanların boğazlanması ve "özgürlük" için uzanan ellere daha koyulaşmış bir tutasklık bırakmak üzere kararlar alıyorlar. Sanki "Beyrut"u yaratan kendileri değilmiş gibi "Beyrutlulaşma"yı ileri sürerek, sanki özgürlük her ulusun hakkı değilmiş gibi "emsal teşkil etmesi"ni ileri sürerek ince diplomasi entrikaları ile insanlığı oyalıyorlar. 'Ayaklanmaya kendileri karar verdiler" diye, kendi satışları silahlarla faşist katliamlar, "iç işlerine karışmama" sahtekarlığı altında göz yumuyorlar. Aslında karşı karşıya bulunduğumuz bir "Kürt trajedisi" değildir, insanlık trajedisidir. Bu "trajedi"yi yaratan ona utanmaz bir iki yüzlülükle ağırılar yakan emperyalist ve gerici dünya sistemidir. Bu açık bir biçimde ortaya konulup anlaşılmadıkça, sağlam ve tutarlı insancıl bir tutum takınılamaz. Daha da ötesi, emperyalist gerici idiplomasinin

ahlaksızca yürüttüğü entrikanın kötü bir aleti haline gelinebilir.

Kürtler Ve Bütün Mazlum Milletler Emperyalist Ve Gerici Dünya Hukukunun Mağdurlarıdır, Kurtuluşları Bu Durumu Reddetmelerini Öngörüyoruz

Bugün bütün uluslararası çatışmalar, emperyalist dünyanın uluslara dayattığı statü üzerinde meydana geliyor. Bu statü, uluslararası hakkaniyete ve adalete dayanmıyor, emperyalist ve gerici çıkar sisteminin korunması ve sürdürülmesine dayanıyor. Şimdi Irak'lı Kürtler için "güvenlik bölgesi" tartışmalarında, ABD'nin "emsal" almasından korktuğu Filistinli'lerdir. Filistin sorunu bizzat emperyalistler tarafından yaratılmış ve sürdürülen bir sorundur. Kendi vahşetlerinin ve haksızlıklarının sonucunu oraya aktardılar ve orada yeni daha büyük bir haksızlığa yol açtılar; Alman faşizminin Avrupa'da yarattığı dehşetin sürdürdüğü Yahudileri Filistin'e yerleştirdiler ve Filistinlileri de yurtsuz mültecilere dönüştürdüler. Yarım yüzyıldan fazladır bu haksızlık onların desteği ve zorbalığı sayesinde sürdürülüyor. Aynı şey Kürtler için de sözkonusudur. Irak'ta bir olması gerekenleri (Kuveyt'i) ayırdılar, ayrı olması gerekenleri (Kürtleri) ise, özellikle İngiliz emperyalistleri silah zoruyla Irak'ın siyasi otoritesi altına soktu-

lar. Bu aykırılıklar öteden beri uluslararası problemdir. Bu statüyü her değiştirme girişimi silah zoruyla bastırılıyor. James Baker ve G.Bush, "Amerikan ordusu bir polisiye kuvvet gibi Irak'ın iç işlerine dalamaz" diyorlar. Tabii ki dalmamakta iyi ederler, kimse de böyle bir şey istememelidir, ancak "dalamayacağı" koskoca bir yalandır. Grenada, Panama, geçmişte Lübnan vs. gibi sayısız yere tam da bir "polisiye kuvvet" gibi "daldığı" bilinen bir gerçektir. Aslında körfez krizine dalışı ve dalış biçimi de pek farklı değil. Dünya "hukukunu" tek başına ihya etmek salt Amerika'nın görevi midir? Körfeze yığılan askeri güçte, diğer "müttefiklerin" gücü tamamen semboliktir, asıl olarak ABD müdahalesinden ibarettir. Demek ki, ABD tam da bir dünya "polisi", dünya "jandarması" gibi davranmaktadır.

Önceki sayımızda da belirttiğimiz gibi, her dönem galip emperyalist devletlerin hukukundan başka bir şey olmayan, BM "delvetlerarası hukuk"un korun-



ması adına girilen körfez sa-
vaşı, mevcut statünün değiştiril-
mesine karşı emperyalist bir
tepkidir ve nasıl bir doğa ve in-
sanlık sorununa yol açtığı orta-
dadır. Kurtarılan hiç bir şey yok-
tur; geriye emperyalist hukukun
ortaya koyduğu bir siyasal Ku-
veyt devleti bırakılmıştır, ama
yıkılmış, yıkılmış bir Kuveyt,
halkı acı manevi yıkıntı içinde
bir Kuveyt, petrol kuyularının
yanması, biyolojik hayatı felç
edilmiş bir körfez denizi bırakıl-
mıştır. Arap çöllerinde yatan
yüzbinlerce ölü, yıkılmış fabrika-
lar, evler yollar ve binlerce araç
bırakılarak emperyalist çıkarlar,
hukuk ve statü "kurtarılmıştır".
Yani geriye "kurtarılmış" bir
haksızlığın hukuku bırakılmıştır.
Irak halklarına bunun ceremesi,
savaş tazminatları ve buna da-
yalı özel bir hukuk ve BM karar-
ları bırakılmıştır. Eğer Irak halk-
ları "kendi inisiyatifi" ile geride
bırakılan güçsüz Saddam rejim-
ine karşı ayaklanırlar yeni bir
siyasal düzen kurarlarsa, savaş
tazminatları ve mevcut emper-
yalist statü tehlikeye girmez
mi? Elbette ki girer. Bu kararlar
da kalmaz, birbirine bağımlı em-
peryalist-Gerici sisteme karşı
halkların bu "kendi inisiyatifi"
başka haksızlıklara karşı baş-
kaldırmayı öneren "bir "emsal
teşkil eder"! Irak muhalif grupla-
rının "Beyrut Kongresi"nden bu
tehlikeyi sezdikleri kuşkusuz-
dur. Nitekim, basın, ABD'nin,
"Şii ayaklanmasından kaygılı"
olduğu, "Beyrut kongresinde,
Batı tercihleri doğrultusunda bir
rejimin sağlanması kararlarının
alınması konusunda istekle du-
rumu yakından izlediğini" yazdı.
Yine ateşkesten sonra ABD ve
İngiltere, "ekonomik yaptırımların
iktidardaki rejimin niteliği
arasında sıkı bir bağlantı oldu-
ğunu" açıkladılar. Bununla bir-
likte defalarca "Saddam'ı devir-
meyi hedef almadıklarını" belirt-
me gereği duydular. Gerçekte

de emperyalistlerin amacı, Bey-
rut kongresinde çerçevesi belli-
belirsiz çizilmiş burjuva-
demokratik bir rejimin kurulması
olamazdı. Onların bütünüyle
kendine teslim olmuş bir Sad-
dam rejimini buna tercih eder-
ler. 23 Şubat'ta müttefik hareka-
tı başladı. Saddam'ın "meydan
okuma" tavrının palavra olduğu
ortaya çıktı. Irak kuvvetleri boz-
gun halinde ülkenin içine doğru
çekilmeye başladı. 27 Şubat'ta,
ABD, Irak'ın BM G.Konseynin
660 sayılı kararını kabul etmesi-
ni yeterli bulmadı, ateşkesin an-
cak BM Güvenlik Konseyi'nin
12 kararının tümünü kabul et-
mesiyle olabileceğini bildirdi. 28
Şubat'ta Irak'ın BM Güvenlik
Konseyi'nin bütün kararlarını
kabul etmesini 5 daimi üye "ye-
tersiz" buldu. Ancak bütün kar-
arların "koşulsuz" kabulü ile,
ABD Başkanı Bush, TSI saat
0.7'de, televizyona çıktı ve zafer
edası içinde, "Irak'a karşı saldı-
rının askıya alındığını" açıkladı
ve "fiili ateşkesin kalıcı hale gel-
mesi için, Irak'ın bir dizi koşulu
yerine getirmesi gerekir" dedi.
Bundan kısa bir süre sonra baş-
layan ayaklanmalara göz yu-
man ABD, Şubat sonunda "fiili
ateşkes" yapıldığı ve üç gün
sonra generaller arasında Safci
kasabasında görüşmeler yapı-
lıp, "Irak'ın tüm koşulları kabul
ettiği" açıklandığı halde, **resmi
ateşkes**, ancak, Saddam utanç
verici biçimde tam anlamıyla
teslim olup kendi halkına karşı
iyice pervasız bir ihanet içine
girdikten sonra, ağırlaştırılmış
biçimde, yeni koşullar, yeni
yaptırımlar eklenerek, Irak iç
ayaklanmalarını önemli ölçüde
bozguna uğrattıktan sonra 6 Ni-
san'da imzalandı. ABD, elbette
böyle bir belgeyi "kabul etmek-
ten başka çare" görmeyen bir
Saddamcı iktidarı, "demokratik
bir program"dan, "Irak'ın bağımsızlığı"ndan ve üstelik "ülkemi-
zin bir bölümünde yabancı işga-

li var" (Irak'ın güneyde % 20'si
ABD işgali altındadır) diyen,
"kendi inisiyatifi ile" hareket
eden ve kendilerini "kayılandırı-
ran" muhalefeti tercih edecekti.
Öte yandan, halk ayaklanmasın-
ın coşkusu içinde toplanan
Beyrut Kongresi kararları ve ar-
dından 15 Mart'ta toplanan
Stockholm Kürt Konferansı'nın
ortaya koyduğu eğilim, Irak'ta
meydana gelecek yeni statü-
nün, sözgelisi Türkiye'nin yürür-
lükteki durumunu çarpıcı biçim-
de etkileyebileceği de çok açık-
tı. Türkiye egemen sınıfları,
Irak'taki gelişmelerden "rahatsız
olduklarını" açık açık söylüyor-
lardı. Aynı dönemde, Irak'taki
ezilen bağımlı ulus hareketinin
başarılı ayaklanmasının coşku-
sunu taşıyan Newroz haftası
Türkiye'deki ezilen bağımlı ulu-
sal hareketinin boyutunu da açı-
ğa vurdu ve Türkiye'nin gele-
neksel statüsünü sarsmaya
başladı. Bu dönemde, iktidar
Irak Kürt liderleriyle temaslar
kurdu, el altından Türkiye'deki
ezilen bağımlı ulus hareketine
mesajlar vermeye başladı. Büt-
tün bunlar, Türk egemen sınıfla-
rının geçmişten beri Irak'taki
Kürt hareketine karşı beslediği
iyi niyet ve "Irak'ın toprak bütün-
lüğü"nü'nün korunması, "bağımsız
Kürt devletine" kesin biçimde
karşı olduklarını her fırsatta vur-
gulamasıyla birleştirildiğinde,
nasıl bir anlam taşıdığı açıkça
anlaşılır. Ezilen bağımlı ulus öz-
gürlüğünü ancak bu mevcut
uluslararası hukukun statükosu-
nu reddederek kendi ve bulun-
duğu ülkelerin kardeş halkları-
yla dayanışma içinde, kendi gü-
cüne dayanarak elde edebilece-
ğini gösteriyor. İkinci dünya sa-
vaşının galip devletlerinin yürür-
lükteki BM hukuku ve bu devlet-
lerden "yardım" ve umut
beklemek aymazca bir ahmaklık
olur.

ABD'de Somutlaşan Emperyalist Diplomasinin Anlamı

"Yardım" ve "kurtarma" ha-
rekatı mı, yoksa emperyalist kö-
leliği pekiştirme çabaları mı?

Geçen sayımızda önemli iki
noktaya dikkati çekmiştik; Birin-
cisi; emperyalizme bütünüyle
teslim bayrağı çeken Saddam
rejimi "daha çarpıcı ihanete
doğru ilerleyecektir", demiştik.
İkincisi; Irak'taki mevcut durum,
"aslında Irak halkları için devrim
şansı taşıyan" devrimci bir bu-
nalımdır. **"Ancak, bu özgül du-
rumda işin emperyalizme dö-
nük yanı gözden kaçırıldığı
zaman bu şans yakalana-
maz."** (Buna şimdi şunu da ek-
leyebiliriz.) Tersine, emperyaliz-
min köleleştirme çabalarını ko-
laylaştırabilir. Gerçekten, gerçe-
geçen sayımızda belirttiğimiz gi-
bi, **"çünkü hala doğrudan em-
peryalist müdahale ve karış-
ma Irak'ta durumu belirleme-
ye devam ediyor."** Zaten "Ku-
veyt"i kurtarmak" gerekçesiyle
askeri saldırıda bulunan emper-
yalist koalisyonun başı ABD,
güney Irak'ta Irak'ın % 20'sini
işgal altında bulunduruyor, 12
Nisan'da da "Kürtlere yardım"
gerekçesiyle Kuzey Irak'a İncir-
lik ve Iskenderun'dan binlerce

ABD askeri sevk etti. Irak'ın 36.
enlemden Türkiye sınırına ka-
dar olan bölümünde, aşağı yu-
kari bütün Irak Kürdistan'ında
Irak'ın askeri faaliyette bulun-
masını yasakladı." Şimdilik İngi-
liz, Fransız, Amerikan uçakları
ve ABD 6. Filo'sundan girilen
bu "Rahatı sağlama operasoy-
nu'na Sovyetler, "Irak toprakla-
rının bir bölümünü fiilen bu ülke-
nin egemenlik alanı dışına çı-
kardığı" ve "istenmeyen bir em-
sal oluşturacağı için" karşı çıkı-
yor. BM Genel Sekreteri de,
"Irak'ta koruma bölgeleri kurul-
ması fikrine karşı olmadığını,
ancak Irak'ın rızasını almak ge-
rektiğini" söyledi. Fakat Was-
hington Post gazetesinin Fran-
sız Ankara Büyükelçisi Eric Ro-
uleau'ye atfen yazdığına göre,
Türkiye, Fransa ve ABD'nin BM
çerçevesi dışında Kuzey Irak'a
müdahale için görüşmeler" ya-
pıyor. ABD'nin "yasak"ladığı ve
ateşkesin "ihlali"ne gerekçe ya-
pacağı anlaşılan Irak 'askeri fa-
aliyeti'nin durması, Kürt gerilla
hareketinin sürmesinedeniyle
olanaksız olduğuna göre, ku-
zeyden yeni bir askeri hareket
kaçınılmaz gözüküyor. Nitekim
Şam'daki KYBM ve KDP ortak
açıklamasına göre, Duhok ken-
tini ele geçiren "İsyancı"lara
karşı, "Saddam Hüseyin yanlısı

birliklerin Kürtlere karşı saldırıla-
rı yoğunlaştı." Böyle bir "güven-
lik bölgesi"nin oluşturulması için
Güney Irak'ta şii'lerden de talep
geldi ve buna dönük gelişmeler
oldu; binlerce kişi, müttefik kuv-
vetlerin işgalindeki bölgeye sı-
ğınmaya başladı.

Güney Irak'taki durum belli-
dir; "İslami şii" ve "İran unsu-
ru"na karşı müttefik'lerin işgal
kuvvetleri "bir tek Amerikan as-
kerinin burnunun kanamasına"
pek gerek kalmadan emperya-
list çıkar için aktif politikalar yü-
rütülebilir. Peki ya Kuzey Irak'ta
uzun süredir var olan "iç huzur-
suzluklara" (iç savaşa) "tek bir
Amerikan askerinin buluşmasını
istemiyorum; buna izin verme-
yeceğim" diyen Bush, "Kuzey
Irak'ta" bu işi hangi askerlerle
yapacak? Görünen o ki, körfez
savaşının başında da ısrarla ist-
tendiği gibi, Kuzey Irak'a yönelik
askeri hareket için öngörülen
Türkiye'nin sırası gelmiş bulun-
yor. Zaten "düzeni sağlamak"
için Irak tarafındaki "geçici ba-
rınma merkezleri"ne önemli sa-
yıda askeri birlik gönderilmiş bu-
lunuyor. Yine, Elazığ vd. yerler-
den sınıra doğru bir takım askeri
birlikler sevk edilemeye başla-
dı. Bu yüzden İnönü, "Irak'la Tür-
kiye arasında bir harbe yolaç-
maması" dileğinde bulundu. El-



bette, bir askeri müdahale ancak Irak yönetiminin ve ezilen bağımlı ulus hareketinin tutumuna, emperyalizmle uzlaşma derecesine ve ortak bir konsensusa buluşup buluşmalarına bağlı olacaktır.

Oyun İçinde Oyuna Dayanan Emperyalist Politikayı Irak Halklarının Fedakarlığına Karşın Sahip Olduğu Uzlaşıcı Burjuva Önderlikle Altetmek Zordur

Elbette yıllarca halka kan kusturan, Irak halklarını sayısız gerici savaş macerasının içine sokan, yıldırın BAAS yönetiminden bu karmaşık durum karşısında iyi şeyler yapması beklenemez. Savaşın son ayaklanan kitlelerin bastığı zindanlardaki dehşet verici manzara onun halk düşmanı mazisinin çarpıcı örnekleridir. Nitekim utanç verici bir teslimiyetle "ateşkes" imzalar imzalamaz kendi ülkesinin halklarına saldırıya başladı. Oysa küçücük bir "yurtseverlik" kırıntısı bile insanın emperyalist işgal karşısında, bütün ekonomik kaynakları tahrip edilmiş, aylarca süren görülmemiş çapta ağır bombardımanlarla yanmış, yıkılmış, yüzbinlerce ölü ve malulü ile yaralı bir halka saldırıya izin vermez. Saddam rejimi son kötülüğü olarak halkına ve ülkesine bunu da yaptı ve emperyalizmin "insancılık" maskesine bürünmüş daha geniş ve sistemli müdahalesini kolaylaştırdı. Emperyalizmin ardı arkası kesilmez isteklerine karşı haince bir teslimiyet gösterirken halkın demokratik isteklerine karşı vahşice saldırılara girişti. Napalm ve fosfor bombalarıyla, hardal gazı ile, elinde kalan savaş uçağı,

helikopter ve tanklarla halkın üzerine çullandı, onbinlerce insanı katletti, milyonlarca insanı evini yurdunu terkederek sınır boylarına kaçmaya zorladı. Artık bu aşamadan sonra emperyalizme karşı tutarlı bir mücadele, emperyalizme teslim olan bu teslimiyetkoşullarını yerine getirmekten başka bir şey yapamayacak olan bir yönetimi de hedeflemeden yürütülemez. Bu yüzden Irak halklarının yönetime karşı başkaldırması son derece haklı ve yerindedir. Ne var ki, başkaldırıya önderlik eden siyasi güçler de akıl almaz bir tutarsızlık sergilediler. ABD emperyalizmi ve müttefikler, körfez krizi başladığı günden beri, askeri ve politik başarıları için Irak'ta iç karışıklıklar çıkarmaya ve cephe gerisini karıştırmaya çalıştılar. Muhalefet gruplarıyla açık-gizli ilişkiler kurdular. Onları kışkırttılar ve birçok vaadde bulundular. Bir yandan da körfeze asker yığarak hazırlıklarını tamamladılar. Irak muhalefeti, Saddam'a karşı taşıdığı haklı duyguların etkisinde kalarak emperyalizme karşı uyanıklığını kaybetti. Emperyalizmin ülke içindeki taktiğini yürürlüğe koyma rolüne soyunanlar çıktı. Neyseki bu yeterince başarılı olamadı ve askeri saldırıya geçtiler. Savaş başlayınca ve günde onbinlerce ton emperyalist bomba Irak'ın üstüne yağmaya başlayınca, bazı muhalefet grupları hatalarını düzeltmeye başladılar. Bu yöndeki belirtilerden bir tanesi, Kuzey'deki Kürtler'in tutumu oldu: O günlerde Türkiye sınırından planlanan saldırıya karşı, "eğer böyle bir harekete girilirse, karşısında bizi bulurlar" dediler. Ancak bu bilinçli bir düzeltme değildi ve sonraki dönemde yeniden anti-emperyalist bilinç bulanmaya başladı. Mesela ateşkestən sonra Güney Irak'ta başlayan ayaklanmaya Saddam'a bağlı

kuvvetler bastırma hareketine girişince, "denetimi elinde bulundurdu" Muhammet Bekir El-Hakim'e bağlı Şii ABD'den "yardım" istediler! Halbuki, tam da aynı günlerde (2-3 Mart) Amerikan yönetimi "Şii ayaklanmasından kaygı" duyduğunu açık açık ifade ediyor ve Irak yönetiminin hareketi bastırmasına göz yumuyordu. Nitekim ateşkes görüşmesi de hemen aynı günlerde Şafci kasabasında gerçekleşiyor ve Irak yönetimi hareketi bastırmak için rahatlamış olarak gidiyor. Uçak ve helikopter uçurması, toplu kıyım silahlarını kullanması ateşkes koşullarına uygun olmadığı halde, Irak yönetimi isyanı bastırmak için bunları kolayca kullanabiliyordu. Güneyde kanlı çarpışmalar olurken ve Kuzey'deki bazı tugaylar hareketi bastırmak için Şii bölgelerine kaydırılırken, Kürt ulusal hareketinin önderleri uluslararası diplomasi ile zaman tüketiyorlardı. Oysa Şiiiler, Kürtler'e, "siz de Kuzeyde bir cephe açın" diye çağrı yapıyordu. Şii hareketi hızını yitirince ve hükümet kuvvetleri belli bir üstünlük sağlayınca Kürt başkaldırısı yükselmeye başladı. Kendi halklarıyla dayanışma ve kendi özgücüne dayanma yerine dışardan destek aramaya ve kendilerinin "Batı tarafından desteklenmeyecek" güçler olmadığını anlatma çabasına girdiler. Gerçekten o günkü basın inceleyince bu hemen göze batıyor. Batılıların Amerika ve Türkiye'nin iki kaygısı var ve bu her fırsatta vurgulanıyor: 1. İran yanlısı Şii hareketinin Irak'a hakim olma korkusu, 2. Kuzey'de bağımsız bir Kürt devletinin kurulması korkusu. Irak muhalefet hareketi, batılıları bu iki konuda rahatlatmak için birnevi emperyalistlerin kendi işlerine müdahalesini kabul eder komikliklere düştüler. Kürtler, Batı'da kurdukları diyaloglarda "bağımsızlıktan vazgeçtiklerini",

Şiiiler de "kesinlikle bir islam devrimi yapma niyetinde olmadıklarını", tamamen "demokratik bir Irak" istediklerini anlatmak için ter döktüler. 10 Mart'ta toplanan Beyrut Kongres'ne hakim olan hava da budur. İslamcı, Kürt, liberal ve "komünist" parti ve grupların hepsi kongrede bu yönde konuşmalar yaptı, açıklamalarda bulundu. Yine 15-17 Mart'ta yapılan Stoçholm Kürt Konferansı'nda da, üstelik buna Türkiye'li ulusçu gruplar da eklenmiş olarak Batılılar üzerinde son derece "yumuşak" ve "batı tercihlerini" vurgulayan bir hava yaymaya çalıştılar. Oysa yalnız "bağımsızlık" değil, "federasyon" veya "daha geniş haklar içeren bir özerklik" bile, hem Türk egemen sınıflarını hem de emperyalistleri kaygılandırıyor. Bu kaygı 5 Mart tarihli basında "ilgili diplomatik çevreler" tarafından şöyle dile getiriliyordu: "Kürtlerin, Kuzey Irak'taki zengin petrol bölgelerini ele geçirmesi, yeniden bağımsızlık yönünde görüşlerini etkileyebilir." Çünkü, gerçekte emperyalistlerin "kaygısı" ve amacı, petrol bölgelerinin denetimidir. Öte yanda, Türk egemen sınıflarının endişesi de, böyle bir gelişmenin Türkiye'deki Kürtleri etkileme olasılığıdır. Halbuki, Irak'ta iç güçlerin yenişmezliği, fakat karşılıklı olarak yıpratılarak teslim alınması ve kontrolü onlar için daha gerçekçi bir politikadır. Kriz, savaş ve sonrası boyunca emperyalistlerin ve ABD'nin izlediği politikanın bu olduğu açıkça gözüküyor. 30 Mart tarihli gazetelere yansıyan Amerikan görüşü şudur: "Bu iç savaş Saddam'a bağlı kuvvetleri daha da eritecektir... Saddam'ın yaptıklarını onaylamıyoruz, ancak Saddam'ın yenilgisinden sonra Irak'ta başgösteren ayaklanmaları bastırmasından hoşnutsuzluk duymayız." Uygulanan taktiklerle yüzdeyüz



çalışan bu politikalara karşın Irak'taki muhalefetin onlardan "yardım" istemesinin ne kadar komik bir durum olduğu ortadadır. KDP lideri M.Barzani, daha da ileri giderek, babasıyla ilişkilerini anımsatarak İsrail'dan bile yardım istedi.

Mart ayının üçünden itibaren, başta Kuzey'de Kürtler Güney'de Şiiiler olmak üzere, Irak'ta rejimaleyhtarı ayaklanma birbirine eklendi ve genişledi. Bu hemen ABD tutumunda değişikliğe yol açtı. 2 Mart'ta "halk Saddam'ı devirirse memnun olurum" derken, 6 Mart'ta ise, "Şii ayaklanması ve Kuzey'deki Kürt hareketinden, "Irak'ın toprak bütünlüğünü bozma tehlikesinden" dolayı endişe duyduğunu belirtti. Kürtlerin "insani yardım" isteğine, Irak yönetimi için geçerli olan "ekonomik ambargo"yu gerekçe göstererek geri çeviriyor. Ambargo anlaşma gereği kalktıktan sonra ise, Türkiye Başbakanı Y.Akbulut, "Irak hükümetinin talebi üzerine, bu ülkeye 1 milyar liralık gıda yardımı yapılacağını" söylerken, sınırda Kürt ve Türk yetkilileri ile yapılan görüşmelerden sonra Kürtlerin yardım isteği ile ilgili ise şu açıklamayı yapıyordu, "bu isteğe evet ya da hayır demedik. Değerlendiriyoruz." Yine ABD emperyalistleri, ateşkes koşullarına "Kürtlere insani yardım" koşulunun da

eklenmesini önerdi. Beş daimi üyeden Çin ve Sovyetler "Irak'ın içişlerine karışıldığı" gerekçesi ile, ABD ve İngiltere'de "Irak'ın Lübnanlaştırılması" kaygısı ile karşı çıktı ve böylece Kürtlere ateşkesin granatilediği hakları vermeye yanaşmadı.

Talabani 4 Nisan tarihli gazetelerde, "Amerika sahtekarlık yapıyor. Bir yandan Irak uçaklarına izin vermeyeceğini söylüyor, diğer yanda çocuk ve sivilin uçak bombardımanı altında kalmasına ses çıkarmıyor. Bunlara bir anlam veremiyorum" diyor. Aslında anlamı çok açık. O, bombalanan insanları değil, emperyalist çıkarlarını, petrolün kontrolünü düşünüyor. Körfez savaşının bütün anlamı bu değil mi?

Türkiye'nin ABD Gölgesindeki Fırsat Politikası

Türk egemen sınıfları, Lozan anlaşmasının bir problemi olarak ertelediği ve daha sonra Türkiye'deki Kürt ayaklanmalarından sonra Irak'ın Kürt petrol bölgesini bırakmayı öngören anlaşmayı istemeye istemeye imzaladı ve hiç bir zaman sindiremedi. Bunu her fırsatta yeniden gündeme getirdi durdu. Irak-Iran savaşında, bölgeye müdahale etmek açık açık tartışıldı. Fakat bunun için yeterli elverişli

bir ortam oluşmadı ve petrol boru hattı ile bir sus payı alabildi. Savaş sonunda, bölgede belli bir etkinlik kazanmış olan Kürt ulusal hareketinin Irak tarafından kanlı şekilde bastırılmasına doğrudan veya dolaylı bir dizi destek verdi. Hatta savaş sırasında da Kuzey Irak'ta mevzilenmiş bazı Kürt gerilla üslerini bombaladılar. Özal hükümetinin "Halepçe katliamı"na karşı taktığı örtbas etme tavrı hala belleklerde. Körfez krizinden sonra oldukça değişik bir durum ortaya çıktı. Irak'ın Küveyt'i işgal ve ilhak etmesi, Türkiye'nin de müttefiki olduğu NATO ittifak emperyalistleriyle savaşa sürüklendi. Müttefikler, savaşı kazanabilmek için, Türkiye'nin Kuzeyden savaşa sokulmasını bu kez kendileri istediler. Türk egemen sınıfları, kolladıkları anın geldiğini düşündüler ve çok büyük bir kısmı, hükümet, Özal savaşa girmek için özel bir çaba harcadılar. Gerçekten son derece uygun bir pozisyondu. Böylece hem Kürt direnişini ezip tek hakimi olacak, hem de savaş nedeniyle ülkedeki sınıf mücadelesini susturacaktı. Ancak halkın % 85'inin savaşa karşı tavrı, Irak'ın saldırılara cevap vermemesi, güneydeki müttefik askeri hareketinin şimdilik yeterli olması, Irak Kürt ulusal hareketinin tayin edici bir bölümünün Türk hükümetinin böyle bir hareketine karşı çıkacağını açıklaması durumu önledi. Bu özellikle Özal kliği için derin bir üzüntü kaynağı oldu. Savaşa katılsaydık şöyle pay elde ederdik, böyle kazanırdık diye... Bu kadarla da kalmadı, emperyalistlerin "Ortadoğu masası"ndan dışatlanma, en azından ikinci bir rol biçilmeye başlandı. Tam bu sırada Özal "Moskova gezisi"ne çıktı ve uçakta Kürt kozunu açıkladı. Irak'lı Kürt liderlerle görüşmelerini anlattı. Sözde bazı

devlet yetkilileri de çok kızdı: "Neyin nereye ve ne zamana kadar gizli tutulacağı belli değil. Çok gizli denen bir şey pat diye söyleniyor!" Aslında bu "çok gizli" şey gelişmenin "uygun" anında ve yerinde açıklanmıştır, geisi basit diplomasi oyunudur. amaç daha önemli, "gizli" kozların olduğu izlenimini vermektir. Özal, Sovyetlerdeki "tarihin akışını bir daha geri dönülmez biçimde değiştiren önemli gelişmeleri" övdükten sonra, özellikle konuşmasının başında 16 Mart 1921 Türk-Sovyet Dostluk ve İşbirliği Anlaşması'na vurgu yapması ve ondan sonra "Kasım 1990 Avrupa Güvenlik İşbirliği Konferansı" Paris zirvesi "ideallerini" hatırlatması da bu diplomatik atağın parçalarıdır. Bütün bunlar Irak Kürt ulusal hareketinin birçok bölgeyi ele geçirdiği, tabiri caizse "kuzeyden bastırıldığı" zamanda oluyor. Irak Kürdistan bölgesindeki bu hareketin coşkusu Türkiye'ye de yansımaya başlamıştı. Hükümetin Güneydoğuda uyguladığı baskı, halkı zaten infiale getirmişti. Mart başından itibaren Şırnak, İdil, Dargeçit, Kozluk, Hani, Silvan, Nusaybin, Cizre vb. gibi birçok yerde defalarca kitle hareketleri, protestolar, olaylar oldu. Bu olaylar 21 Mart'tan başlamak üzere Mart boyunca kitle patlamalarına dönüştü.

Bütün bu gelişmeler, artık "inkar" politikasının yürütülemediğini gösterdi. Şimdiye kadar uluslararası planda mevcut bulunan siyasi ve hukuki güçlük, fiili bir güçlüğe döndü. Yani sorun kendisini fiilen dayatmış platformlarda da ezilen bağımlı ulus hareketinin taraftar bulmasına ve resmen gündeme getirilmesine yol açtı. Türk egemen sınıfları bunu sezdiği için, "biz el atmazsak başkaları bizim aleyhimize kullanabilir" diye tedbir almaya başladılar. Irak

Kürt örgütleriyle doğrudan, Türkiye'dekilerle de "gazeteci kılığında" diyaloglar kurulmaya başlandı. Türkiye'nin Kürt politikasında bir "eşik atlama" çabası gözlenmeye başladı. "Dil yasağı"nın kaldırılması tartışmaları başlatıldı. Özal, "büyük annesinin" Kürt olabileceğini, Amerika'daki bir basın söyleşisinde ise kendisinin "Kürt" olduğunu ima ederek "İşte ben şimdi cumhurbaşkanıyım" dedi. Irak'taki Kürtler için "bunlar bizim kardeşlerimiz, akrabalarımız olabilir" diyerek aktif bir "himaye" rolü üstlenmeye soyundu. Moskova gezisinde, "Türkiye'de bir etnik sorun varsa bu da çözümlidir" dedi. Irak'lı Kürt liderlerle görüşmelerde, onlara "sempati ve destek" mesajı verdi. Batı siyasi çevrelerinde, Özal'ın "dört aşamalı Kürt planı"ndan söz edilmeye başlandı. Aynı dönemde, resmi politikadaki bu değişikliğin uluslararası bir zorlamanın sonucu olduğu da ortaya çıktı. Amerika'da bayan Mitlerand ve Senatör Edward Kennedy'nin Kürt liderlerinin himayeciliğini üstlenmesinin yanısıra, Belçika parlamentosu "Kürtlerin haklarının verilmesi" aksi taktirde Türkiye'nin AT üyeliğine kabul edilmesi yönünde karar aldı (14 Mart), Mart sonuna doğru da Avusturya parlamentosu aynı yönde bir karar aldı. Genel olarak Avrupa Topluluğu'nun eğilimi de budur. ABD'de, el altında Türkiye'nin politikasında bir değişiklik yapması için "ikna etme" çabasıdadır. Ancak bundan sonra Kürt liderleriyle görüşmeyi kabul edebildi. Talabani, Türkiye ile görüşmesinin esas olarak bu yönüne dikkati çekti: "Ziyaretin bizim için en önemli sonucu, Türkiye'nin Irak'taki Kürdistan Cephesi ile ABD yönetimi arasında doğrudan ilişki kurulması konusundaki itirazını kaldırması oldu."

Gerek ANAP içinden, gerekse muhalefet kesimlerden gelen şovenist tepkilere karşın, Özal, Irak'ta Arap-Kürt-Türkmen federasyonuna "sıcak baktığını" açıkça hissettirdi. Ki bu, aynı zamanda Türkiye içinde dolaylı bir öçzüm olarak önerilmiş oluyordu. Nitekim, onu da Talabani açıkladı: "Kürtlere Türkiye'de daha çok hak sağlayacak bir federatif sisteme geçilmesi gerekir." Özal'ın tutumunu, ulusal başkaldırının başını çeken hareket dışındaki tüm Türkiye'li Kürt örgütleri büyük bir övgü ile karşıladı: "Ankara'nın Kürtlere ilişkin tutucu ve demode bakışını değiştirecek cesaretliliği bir politikacı, gerçekçi bir devlet adamı."

Mart sonundan itibaren Saddam'a bağlı devlet güçleri Irak Kürdistan'ına yüklenmeye başlayınca, yüzbinlerce Kürt İran ve Türkiye sınırına yığılmaya başladı. Türk sınırı fiilen geçilmeye başlandı. Tarihte eşi görülmemiş olaylardan biri yaşanıyor. Dört milyona yakın insan canını kurtarmak için İran ve Türkiye sınırına doğru kaçıyor. Bu, insan hukuku bakımından, uluslararası temel normlar bakımından bütün dünya insanlığı "sınırlar", "sınır güvenliği", "iç işlerine karışmama" safsatalarına aldırmandan onlara her türlü yardımı göstermesi gerekir. Çünkü uluslararası ilişkilerde bu itirazları geçersiz kılan bütün temel gerekçeler mevcuttur. Hangi uluslararası hukuk bir ulusun yokedilmesine göz yummayı gerektirebilir? Milyonlarca insan, yollarda kırılmak pahasına keyfine mi koşuyor sınırlara? Nitekim bu yolun ne kadar felaketsiz olduğunu, ne kadar insanın yollarda ziyan olduğunu herkes biliyor. Bir ulusun ülkesi, zenginlik kaynakları üzerinde oluşan uluslararası boğuşmada, o ulus üzerinde devlet egemenliğine sahip taraf burdaki hak id-

dialarını bertaraf etmek, demografik bileşimi değiştirmek için soykırım yapıyor. Bu çok açık değil mi? Bütün bu yaşananlar uluslararası hukuk bakımından yasak değil mi? Ama canını kurtarmak için sınırlara koşan bu insanların karşısına "sınır güvenliği" çıkarıldı, "Irak'ın içişleri" çıkarıldı, bu insanların "insani yardım" çağrıları bu gerekçelerle geri çevrildi. Bunun sonucu olarak sınırlarda, yağ, çamur, hastalık ve açlık içinde binlerce insan öldü. Sınırlar hukuku, sözüm ona devletler hukuku orada mazlum insanların karşısında güç gösterisinde bulunuyor. Türkiye, "kardeşim", "akrabalarım" dediği insanları, "sınır güvenliği" nederiyle ve "beslenmeyeceğinden" dolayı almadı. Sınırdaki göçüslerine otomatik tüfekleri dayadı. "Güvenlik soruşturması"(!) bahanesiyle akla gelmedik güçlükler yarattı. İki bin metre yükseklikte dağların dondurucu soğuğu altında insandan, sudan, yiyecekten uzak tuttu. Su, ekmek, ilaç, giysi isteyen bu insanların üstüne ateş açtı ölümlere, yaralanmalara yol açtı. Sınırı "fiilen" geçenleri, tekrar saatlerce yağmur ve soğuk altında, yaralı, aç bılaç sınırın "sıfır noktası"daki tehlikeli bölgeye, sel yatağına götürdü.

Bütün bunlara karşılık halkın kendi imkanlarıyla yaptığı yardımlaşmayı engelledi. Irak'taki Kürt soykırımının önlenmesi için yapılan toplantı ve gösterilere saldırıldı, dağıtıldı, engellendi. Oysa devlet tarafından engellenmese, Türkiye'nin bütün milliyetlerden emekçileri bu insanları bağrına basmaya, ilaç, gıda, giysi ve barınma gereksinmelerini karşılamaya hazırdır. Hertafta yardım komiteleri kuruluyor, yardım malzemeleri toplanıyor, onların lehinde bir şeyler yapmak için halkımız can atıyor. Ama devlet sınırlarda on-

ları zorla tuttuğu için yardım çabalarında aksama ve tereddütler oluyor. Devlet o insanlara yardım yerine, "sınır ötesi" operasyonlarına girişti katliamın dehşetinden kaçan bu insanlara burada da dehşet yaşatıldı.

Öte yanda, hemen Milli Güvenlik Kurulu, Bakanlar Kurulu toplanarak Birleşmiş Milletler'den ve Batı'dan yardım istedi, Irak'ın soykırım hareketine engel olunmasını, tedbir alınmasını istedi. Özal, telefonu eline alarak Bush arkadaşını yardıma çağırdı. Ama bütün ülkeler ısrarla "sınırlarınızı açın!" demesine karşılık, Türk hükümeti ısrarla "sınırlarını açamayacağını", sınırın öbür tarafından bir "tampon bölge" kurulmasını istedi.

Bu İki Yüzlü Politikanın Anlamı Nedir?

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Türk egemen sınıflarının amacı da, emperyalistlerin amacı da Kürt petrolünün denetimi üzerinde yoğunlaşıyor. Emperyalistler, az çok politikleşmiş, belli bir ulusal bilinç kazanmış Kürtlerin meskun ettiği petrol bölgesini çıkarlarına uygun bulmuyor. Bunlar her an ayaklanıp burayı denetim altına alabilir, emperyalist çıkarları bozabilir. Bu yüzden bu halkı, "tampon bölge", "güvenlik alanı", "güvenlik sığınağı" gibi, bir zamanlar Kızılderililer için oluşturulan tel örgüler ve askeri devriyelerle çevrilmiş "rezervler"de toplayıp kontrol altına almaktır. Böylece hem potansiyel bir tehlikeyi savmış olacaklar, hem de bunları ileri sürerek Irak'ın içişlerine müdahaleyi sürekli kılarak, petrol bölgesi üzerinde güçlü bir politik etki sağlamış olacaklar. Bu yüzden planlanan şey "insancıl yardım" adı altında korkunç bir kölelik ve zulümdür. Türk egemen sınıfları ise, Irak'lı Kürtleri Türkiye'ye ka-

bul ederek, zaten var olan ulusal sorunu ağırlaştırmak yerine, Kürtlerin asıl büyük kitlesinin Türkiye'de olduğunu, dolayısıyla petrol bölgesi üzerindeki eski hak iddiasını ileri sürerek, Irak tarafındaki Kürt önderliğini de kendi tarafına çekmek suretiyle bir askeri hareketle bölgeyi kendi siyasal egemenliği altına almak istiyor. Halbuki, Kürt ve Türkmen unsurları Türkiye'ye kabul ederse, oradaki demografik bileşim Arapların lehinde değişmiş olacak ve Irak gericiliğinin emperyalistlerle anlaşmasıyla sorun kapanmış olacak, ama Türkiye için hem ulusal sorun ağırlaşmış olacak, hem de Irak Kürdistan'ı üzerindeki iddiasını kaybedecektir. Bu yüzden batılı emperyalistler ısrarla sınırları açmayı, Türk hükümeti ise sorunu o tarafta çözmeyi dayatıyor. Bu yüzden Türk hükümeti, kendi sınırları üzerinde oluşturulan basıncı, "sınır güvenliğini" ileri sürebilmek, bir askeri müdahale gerekçesi yaratabilmek için mültecileri inatla sınırın sıfır noktasına doğru çeviriyor. Bununla da kalmıyor, onları "korumak" için sınırın öbür tarafına asker gönderiyor, orada "düzen ve disiplini" sağlamayı üstleniyor. Aslında ilk mülteciler gelmeye başladığından beri Türkiye'nin askeri müdahalesi Batı'da da tartışılıyor. İngiliz parlamentosunda, "Türkiye ile birleşme önerisi Irak Kürt liderliğinden gelebilir" diyerek "Özal'ın girişiminin çok önemli bir adım olduğu" tartışılıyor. (Parlamento İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Lord Avebury'ın İngiliz Dışişleri Bakanı Douglas Hurd'a yazılı soru önergesi sırasındaki tartışma.) Aslında "Türk-Kürt federasyonu", "Türkiye'de etnik sorunun çözülmesi" tartışmaları ve girişimleri bu plana bağlı olarak geliyor. Zaten, Özal'ın daha sonraki tutumu bunu açıkça ortaya koydu. Türki-

ye'nin Kürtlerin tek "hamisi" olduğunu vurgulamaya başladı. 4 Nisan'da Irak hükümetine açık bir uyarı yaptı: "Kürtlere yönelik hava saldırısı ve top ateşini durdurun, yoksa biz durdurabiliriz." Bu dönem boyunca Türkiye-Irak nota teatisi bütünüyle bu eksene dayanıyor. Ancak hükümet uluslararası hukuka uygun bir gerekçe bulmaya, BM'lerin güvencesini almaya çabılıyor. Buna karşılık emperyalistler daha aktif bir diplomatik атаğa kalkarak 36. enlemden sonraki bölgeyi "güvenlik alanı" ilan ederek, buardaki askeri faaliyeti yasakladı, mültecilerin toplandığı alana da asker ve yardım sevk etti. BM kararını da bu yönde oluşturmaya giriştiler. Emperyalistler, Türkiye tarafından biriken mültecileri yahudiler gibi dünyanın dört bir yanına dağıtarak tehlikeyi uzaklaştırmayı başaramayacakları anlaşılınca, yerinde kontrol etme taktiğini benimsemiş gözüküyorlar. Kürt önderliğini kendi kontrolüne almaya ve buna uygun bir siyasal otorite altına koymaya çalışıyorlar.

Geçen sayımızda belirttiğimiz gibi, Irak'ta emperyalistler tarafından yeniliğe uğratılan Saddam alternatifidir. Halk alternatifi değildir. Bush ise tersini iddia etti: "Vietnam olgusu, bir daha dirilmemek üzere çölen kumarına gömüldü!" Şimdi Irak'ın her tarafında Vietnam hayaleti karşılıyor. Ancak kendilerine teslim olmuş bir hükümet aracılığı ile gerçekleşebilecekleri çıkarlar, halk ayaklanmalarıyla tehlikeye giriyor. Dirileni yeniden öldürmek istiyorlar. Bunun için katliamlarına izin verdikleri halkın acılarını politik entrikalarına istismar ederek derinleştirmek istiyorlar. Vietnam'da komünist bir önderlik vardı. Irak'ta eksik olan budur. Bu bilinç ve ruh yaratıldığı zaman çölen kumarına dirilme-

mek üzere kimin gömüleceği o zaman daha iyi görülecektir! Irak halkları bir yere gitmeyeceklerdir, kendi ülkelerinde direnecek ve yaşamaya devam edeceklerdir. Her savaşta bir takım yenilgiler olacaktır. Irak halklarının bu andaki durmu bir dizi hatalarının sonucudur. (Bunlar üzerinde daha sonra duracağız.) Acıların en büyüğü nü Irak Kürt ulusu yapıyor. Ancak Vietnam ruhu da en başta bu acının içinden yükseliyor. Bütün dünya halkları bu mazlum halka kardeşçe yardımda, dayanışmada bulunmak istiyor. Doğaldır ki bu devletler ya da onların denetimindeki kuruluşlar vasıtasıyla iletiliyor. Onlar da bunu emperyalist ve gerici politikalarına alet etmek istiyor. Bütün dünya emekçileri gibi, bizler de, bu dayanışmalarımızı, egemen sınıfların gerici, entrikacı politikalarına alet etmesine izin vermeden yürütmeliyiz. "Federasyon" da bu gerici politikanın bir safatasıdır. Federasyon, evet ama nasıl bir cumhuriyetle "federasyon"? Demokratik burjuva cumhuriyeti ile mi? Demokratik halk/sosyalist cumhuriyeti ile mi? Yoksa yarı-feodal faşist bir cumhuriyetle mi? Bu sonuncuyla "federasyonun" hiçbir anlamı yoktur ve tamamen aldatmacadır.

-İnsani yardımın gerici ve emperyalist askeri ve politik müdahaleye dönüştürmelerine izin vermeyelim.

-Irak halkları ve özel olarak Kürtlerin kendi kaderini özgürce belirlemeleri için yürüttükleri mücadeleye kardeşçe destek ve dayanışmada bulunalım. Emperyalistlerin "yardım" adı altında giriştikleri müdahaleyi teşhir edelim.

-"Tampon bölge", "güvenlik sığınağı" ve "güvenlik bölgesi" değil, **özgür Kürdistan!**

Bütün Irak halkları için özgürlük!

"Anti-terör Yasası":

DEVLET TERÖRÜNÜN MEŞRULAŞTIRILMASIDIR!

Doğu ve batı arasındaki soğuk savaşın ABD ve müttefiklerinin lehine sonuçlandıktan sonra, doğu blokunun sosyalizm maskesini atarak dağılması, zafer kazanan ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin dünya pazarlarındaki hakimiyetlerini pekiştirmek için атаğa kalktıkları bir döneme denk düşen (yada düşürülen desek daha doğru olur) Körfez krizi, emperyalizmin halklara karşı gözdağı operasyonu sonun başlangıcı oldu.

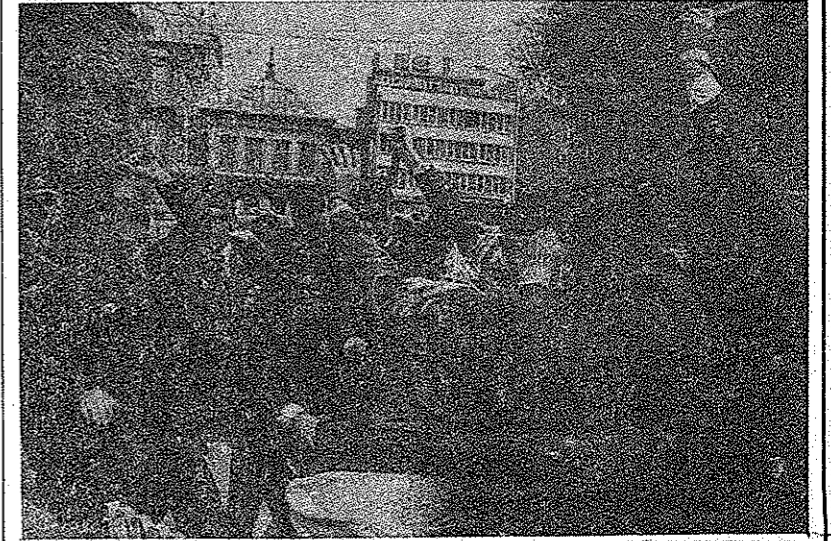
Körfez operasyonundan sonra ortadoğu sorununa getirilen emperyalist çözüm formülünde Türkiye'ye düşen rol emperyalizmin ortadoğu çıkarlarının jandarmalığı oldu. TC. ortadoğu da kendisine verilen rolü iyi, oynayabilmek için var olan sorunlarını asgari düzeye indirgemek sorumluluğunu hissetmektedir. Yıllardır AT'ye girmek için bekleyen Türkiye, her başvurusunda AT ekonomik ve siyasal istikrarsızlığını kendisine hatırlatarak geri çevirmişti. Emperyalizmin ortadoğu çıkarlarının jandarması Türkiye AT'ye üye olabilmek için de var olan kamburlarını düzeltmeliydi.

Devrimci durumun derinleştiği, devrimci dalganın kabardığı dönemlerde burjuvazi reformlar yoluyla bazı tavizler vererek, devrimci kabarışı dindirme, devrimci durumu geriletme taktiği güderek bütünü kurtarmak için bu dönemlerde parça feda eder. Devrimci durumun sürekli olduğu bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ekonomik cılızlığı nedeniyle burjuvazinin ekonomik reformlar yapacak gücü yoktur. Bu nedenle ki gelişen devrimci muhalefeti sürekli zor yoluyla bastırılır. ANAP'ın sözünü ettiği demokratikleşme bir anlamda bir adım geriye

çekilmekse, gerçek anlamda da devrimci muhalefete karşı topyekün bir saldırıya geçme hazırlığıdır. Zonguldak işçi direnişi ve yayılan grevler, Kürdistan'daki kitle hareketleri, Kitlelerin düzenin çizgisi sınırların içine artık sığmadığı ve o sınırları parçalama arayışlarının içinde olduğunu açık gösteriyordu. Daha vahim olan durum ise devrimci muhalefetin illegal örgütlenmesi ve silahlı mücadeleye hız vermesi, kitleler içinde hızla örgütlenmesi siyasal iktidarı ülküden bir olgudur. Düzen içinde düzene karşı örgütlenmelere izin vermeyen yasalar artık burjuvaziye hizmet etmiyor ona zarar veriyor. Düzen içinde örgütlenen muhalefeti kolayca denetim altında tutabilecekken buna engel yasalar kitleleri düzen dışı arayışlara itmekte, kendisinin iktidarına kasteden devrimci hareketlerin hızla yaygınlaşmasına neden olmaktadır. Bu nedenledir ki bugün ANAP iktidarı 141-142 gibi maddeleri göstermelik olarak kaldırıp devrimci muhalefeti yasal sınırla-

rın içine çekerek etkisiz kılmak istemektedir. Bu safişmanın yaşanmaya başlamasıyla birlikte düzeni alaşağı etmeye yönelik devrimci muhalefete karşı imha hareketlerini hızlandıracak bunun için hazırlanan anti-terör yasasıyla Kürdistan'da yoğun faaliyet gösteren kontr-gerillanın Türkiye'deki faaliyetinin artırılarak baskı ve terörle devrimci hareket bastırılmaya çalışılacaktır.

Sömürünün ve zulmün olduğu yerde, sömürü ve zulme karşı, devrimci başkaldırı ortaya çıkar. Devrimci başkaldırının ortaya çıkışı karşı-devrimci sınıfların azgın saldırılarını birlikte getirir. Karşı-devrimci sınıfların terörist saldırıları silahlı devrim mücadelesinin hızla boyutlanmasına yol açar. İşte bu denklem bugün işlemekte. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, devrimci muhalefeti yok etmek için anti-terör yasasıyla vahşi bir saldırı hazırlığı içerisinde. Ne varki bunun tarihten gelen doğru cevabı devrimci şiddetin boyutlanması olacaktır.



Yoğun bir ballandırma ve tartışmadan sonra toplumun karşısına, "yepyeni ve tehlikeli bir dönem" ve tüm Türkiye'nin bir hapis-hane haline getirilmesi"ni planlayan "terör yasa"sının kamuflajı çıktı! Gerçekten "terör yasa"sı uzun bir dönemdir tartışıldığı halde, toplumsal tepkiden dolayı bir türlü çıkartılamıyordu. Tabii 3713 sayılı "terörle mücadele ve şartlı tahliye" yasa"sı 12 Nisan'da aldığı son şekliyle tutuklu ve mahkumlar arasında eşitsiz ve ayrıcalıklı davranmayla, davaları düşen sendika ve dernek mallarının gaspedilmesi yönüyle de vahim özellikler taşıyor. Ama belki bu, 1974'de olduğu gibi "Anayasa Mahkemesi yoluyla" düzeltilmesi öngörülen politik bir yatırım, bir taktik olarak düşünüldüğü için düzeltilebilir, ama topluma yönelik faşist bir saldırı demek olan "terörle mücadele" bölümü bayram şekeri ambalajı içinde geçirilmiş bulunuyor. Muhalefet partileri SHP ve DYP, "baskıcı düzenlemeler" içeren, "terörü önleme değil, devlet terörü yaratma kanunu" olduğunu söyledikleri halde, sözde "şartlı tahliye"yi engellemek için engellememişler. Cezaevlerinde bulunan 50 bin kişilik tutuklu ve hükümlü yakınlarıyla birlikte önemli bir oy potansiyeli teşkil ettiklerinden SHP, DYP ve DSP gibi düzen partileri seçim yatırımı olarak "af" edebiyatı yapmaya başlamışlardı. Anti-terör yasa"sı konusunda mevcut siyasi iktidarlar çıkarları çakiştığından, muhalefet etmiş olmak için, muhalefet etmekten öteye gidemezler. Bu anlamda devrimi muhalefetin bastırılması yolunda görüş birliği içerisindedirler. İktidar için asıl önemli olan da, zaten uzun süredir SS Kararnameleri şeklinde kamuoyuna yansıyan için için yürütülen faşist devlet terörünün yasallaştırılmasıdır. Gözaltı süreleri, işkencecilerin dellet koruması altına alınması, güvenlik görevlilerinin cinayet işleme özgürlüğü, basının hem siyasi hem maddi baskı altında bunaltılması, devrimi ve demokratik direnişlerin katlanmış hapis ve para cezalarıyla cezalandırılması her türlü örgütlenme hakkı-

na kolayca saldırma bahaneleri bulma durumunun yasallaştırılmasıdır. Bu kadar vahşi bir saldırı karşısında 2932 sayılı Dil Yasası'nın kaldırılması, 141, 142 vs.nin kaldırılması ne değer ifade eder. Türkiye'de, Türk egemen sınıflarının değişmez karakteridir, bir eliyle bir verirken, öbür eliyle iki alır.

Getirilmiş yeni terör tanımı ile tam 62 ceza kanun maddesi ağırlaştırılmıştır. Bunlardan 125, 131, 146, 147, 149, 156, 168, 171, 172 gibi on tanesi doğrudan "terör suçu" olarak; 1455, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 157, 169 ve 499 gibi on maddesi "terör amacı ile işlenmiş, dolaylı "terör suçu"; DGM Yasası ile ilgilendirilerek "terör suçu" kapsamına alınan diğer maddeler ise, 162, 164, 179, 180, 188, 191, 193, 201, 234, 235, 236, 242, 254, 271, 296, 369, 374, 376, 382, 384, 388, 390, 394, 448, 452, 464, 495, 498, 499, 512, 516, 517, 536, 537... Bunlar yürürlükteki şekilden yarı kat daha ağırlaştırılmıştır. Basında halk düşmanı, zalim, vurguncu birini teşhir ettiğinin zaman, "teröre hedef göstermiş" olacağınız için 5-10 milyon lira ceza ödeyeceksiniz. "Terör örgütleri"nin basın ve açıklamalarını yayınlamışsanız, yine o kadar ceza ödeyeceksiniz. Muhbirlerin ve ajanların kimliğini açıklayan gazete ve dergilere de 5-10 milyon arası ceza verilecek. Basında örgütlerin propagandasının işlenmesi durumunda, "satış bedellerinin % 90'ı" ve 50 milyon liradan aşağı olmamak üzere 100 milyona kadar para cezası getiriliyor. "Terör suçu" işleyenler üç nedenden fazla avukat tutamayacak. Buna karşılık gözaltı süresi belirsiz duruma getirilerek, işkencecilerin keyfine bırakılıyor, işkenceciler ve diğerlerinin "suç işlemesi" halinde "tutuksuz yargılanması" şartı getiriliyor. Tabii yargılamaya cesaret eden çıkarsa!

Gerçekten bu yasa ile "kelle avcıları" bayram edecek ve çoğalacaktır. "Terör Yasası", öz olarak SS Kararnamelerinde içerilen ve Türkiye geneli için öngörülen faşist planın bir parçasıdır. Bu yasa tartışma gün-

demine geldiği zaman, milli güvenlik kurulu, özel harp dairesi ve "bazı güvenlik yetkilileri"nin isteği doğrultusunda şekillendirildiği basına da imalı biçimde yansıdı. Nitekim, "şartlı tahliye" yasa"sı onların isteği doğrultusunda sonuçlandı. Yasanın "terörle mücadele" iddiası ise tamamen sahtedir. Herşeyden önce yasallaştırılan azgın bir dellet terörüdür. Önce yasa ve yargının denetiminden muhaf tutulmuş bir polis terörü kışkırtılmaktadır. İkinci olarak basın tam bir dellet terörünün hedefi olmuştur. Bundan sonra ilerici basın bu terör altında görevini yapamaz duruma gelecektir. "terörü önleme" iddiasıyla polise verilen sınırsız serbestliğin nasıl kullanılacağıнын son Avcılar kampüsündeki tutumuyla anlaşılacaktır. Polisle işbirliği içinde bulduklarından kuşku olmayan faşistler, devrimi öğrencilere silahla saldırıp yaraladılar. Ama polis onlara değil solcu öğrencilere saldırdı. Şimdi dışarı salınan faşistlerle polis sokaklarda da bu yasadan yararlanarak terör estirecektir. Yasa, taşları bağlayıp, köpekleri serbest bırakarak bir özellik taşıyory Sonuç olarak bu; kitlelerin direniş biçimlerini de sertleştireceği için, "terörü önleme" değil, körükleme, kışkırtma yasa"sıdır. Devlet terörüne uğrayan, işkence gören, kurşunlanan insanlardan, hele işkencecileri ve kıyıcıları bu denli koruyan bir yasa karşısında sessiz kalmaları, aynı şekilde karşılıklı bulunmaları beklenebilir mi? Demek ki gerçekte bu yasa, "terörle mücadele" değil, terörüne onu körükleme yasa"sıdır. Son zamanlardaki işkencede yoğun ölüm olaylarının nasıl bir karşı "cezalandırma" hareketine yol açtığını gördük. Nitekim yayınlanan bütün bildirimlerde "cezalandırma"nın bu amaçla yapıldığı açıklandı. Bu kaçınılmazdır. Çünkü insanlar kendilerini koruyan bir yasa olmadıkları zaman, kendi yasalarını kendi yapar ve ona uygun bir adaleti yürürlüğe koyarlar.

Çıkarılan yasa da 2932 sayılı yasanın kaldırılması da aslında aldatmacadır. Çünkü dil özgürlüğü-

nü kullanmayı engelleyen bütün Anayasa ve ceza maddeleri yerlerinde duruyor. Ek olarak "terörle mücadele" yasa"sının getirdiği yeni ağırlaştırıcı hükümlerle takviye edilmiştir.

Örgütlenme özgürlüğü ile ilgili getirilen ağır engelleme bahaneleri yetmiyormuş gibi, bu yasaya göre davaları düşen dernek ve sendikaların malların atez elden el koyma maddesinin eklenmesi iktidarın yargıyı hiçe sayan tutumunun çarpıcı bir örneğidir. Aslında mesela DİSK'in malvarlığı yöneticilerinin değil, yüzbinlerce işçinin, işçi sınıfınının. İktidar, bu yasanın çıkması halinde yargılanmasına son verilen DİSK'in faaliyetine doğal olarak devam edeceğini ve hukuki olarak mallarının verilmesi doğal olacağı için, yasayı mallarına el konulması maddesini ekleyerek, mahkemelerin tasarrufu üzerine ipotek koyuyor.

Toparlayacak olursak; yıllardır Kürdistan'da kapsamlı bir faaliyet gösteren kontr-gerilla, burada edindiği tecrübeleri, özetleyerek Türkiye'de uygulayacaktır. Anti-terör yasa"sı vb. tasarılar, CIA'nin tavsiyesiyle MİT ve Kontr-gerilla tarafından hazırlanan tasarılardır. Bizim gibi ülkelere parlamento bir maske olmaktan ileri gitmediğinden varılmak istenen hedefe ulaşmada yalnızca bir formalitedir. Kontr-gerilla Kürdistan'da estirdiği devlet terörü için parlamentodan izin isteme ihtiyacı duymamıştır. (Zaten ihtiyaç duyduğu her şey anında parlamentoda yasallaşıyor).

Daha öncede belirttiğimiz gibi, devrim, karşı-devrimi, karşı-devrim, devrimi güçlendirir ve bu gelişim dengesi taraflardan birinin lehine bozulup dengesiz bir gelişim gösterdiğinde yengi ve yenilgi sonucu ortaya çıkar. Karşı-devrimci sınıfların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren ilerici devrimci güçlere karşı giriştiği savaşımında mevzi kaybetmeye başlaması üzerine yeni bir saldırı dalgası başlattı. Bu saldırı gelecek büyük saldırının habercisidir. Son dönemde on'un üzerinde devrimcinin kurşuna dizilmesi ve işken-

cede katledilmesi bu ön saldırının sonucudur.

Polise soruşturma açılmasını engelleyen yasa taslağı henüz resmileşmeden işkencede ölenler ve kaybolanlar hızla artmaktadır. A. Rıza AĞDOĞAN, Birtan ALTUNBAŞ, İmran AYDIN ve son olarak gözaltında kaybolan Yusuf ERİŞTİ son örneklerdir. Görgü tanıkları Yusuf ERİŞTİ'ye gözaltında yoğun işkence yapıldığını haber veriyorlardı. Bugünse Yusuf kaybolmuştur. Bu kaybolma ve katledilmeler gösteriyor ki devlet anti-terör yasa"sına acil ihtiyaç duymaktadır. Yasa çıkmadan polis yargısız infazlara başlamıştır bile. Devlet terörünün yasallaştırılmasının adı olan "Anti-terör yasa"sının çıkmasıyla birlikte MİT ve kontr-gerilla devrimci kadroların avına çıkacak finale doğru hızla yol alınırken, kitleler devletin terör eylemlerine hedef olacaklar. Devletin katliam ve terörü kanlı finali, komprador burjuvazi ile toprak ağalarının sonunu hızla yakınlaştıracaktır.

'SS' KARARNAMELERİ, ANTI-TERÖR YASASININ ÖN UYGULAMASIYDI

Bir süre önce çıkarılan SS kararnameleriyle Kürdistan'da başlatılan mücadelenin yoğunlaştığı alanları insansızlaştırma politikası ve demokratik örgütlenmeleri engellemek için çıkarılan SS olarak anılan, Sansür-Sürgün kararnameleri bir yandan insanları yer ve yurtlarından sürgün ederken, diğer yandan devlet terörünü Türkiye ve dünya kamuoyunun gözünden kaçırabilmek için basına sansür yasa"sı getirmiş bu kararlarla Türkiye Kürdistan'ını kapalı savaş alanı haline getirilmişti. Türkiye Kürdistan'ında insan hakları resmen askıya alınmış kontr-gerillanın Kürdistan'daki katliam ve cinayetlerinin üzerine bir örtü atılmak istenmiştir. Bu politika ters tepmiş devletin terörü ve zulmüne isyan eden kitleler ayağa kalkarak Türkiye Kürdistan'ında "intifada'yı kanlı ve canlarıyla yaratmışlar-

dır. Bütün bunlar devrimci muhalefetin kazandığı mevzilerdir. Kaybettiği mevzilerden geri çekilen burjuvazi kanayan yaralarını sarmak, düzen dışı örgütlenmeleri düzen içine çekerek denetim altına almak ve devrimci örgütlenmeye karşı topyekin bir saldırı başlatmak için bugün üzerinde durduğu, Anti-terör yasa"sı, 141-142'nin kaldırılması, Kürtçe'nin konuşulması ve tecil yasa"sı gibi yeni düzenlemeler yapma zorunluluğu hissetmiştir.

Sonuç olarak yarı-sömürge, yarı-feodal bir iktisadi yapıya sahip olan bizim gibi ülkelerde, komprador burjuvazi ve toprak ağaları emperyalizmin çıkarlarına uygun olarak, gelişme gösteren devrimci halk muhalefetini şiddet yoluyla bastırmaya çalışır. Bugün esas olarak burjuvazinin kendisini toparlamak için geri attığı bir adımla birlikte, Kontr-gerilla nın yıllardır Türkiye Kürdistan'ında uyguladığı devlet teröründen edindiği deneyimeli Türkiye'de daha etkili olarak uygulamak için, "Anti-terör yasa"sıyla yasal hale getirilmiş devlet terörü uygulayacaktır. Devlet terörüne yasa desteği sağlanacaktır, ancak yasal olmakla meşru olmak farklı şeylerdir. Devlet terörü yasal olacak ama halk muhalefetinin uygulayacağı devrimci şiddet daha meşru olacaktır. Açıkırtki devlet terörü devrimci şiddeti yaygınlaştıracaktır. Halkın devrimci şiddeti kendisini devlete yönelmiş bulunan tek tek eylemlerde ifade edebileceği gibi, esas olarak ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde sistemlilik arzeden gerilla savaşında ifadesini bulacaktır. Ağır ekonomik sömürü ve devlet terörüne başkaldıran muhalefete karşı her dönem daha kanlı oyunlar hazırlayan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının giriştiği bu yeni saldırıyı boşa çıkarmak ve karşı saldırıya geçebilmenin tek yolu, proletarya partisinin önderliğinde örgütlenmek ve jakoben mücadele yoluyla siyasi iktidarı ele geçirecek, Demokratik Halk İktidarı kurmak nihai kurtuluştur.

Iktidarın Tutuklu Ve Mahkumlara Bayram Şakası!

"Cezaların Tecili Yasası" Ve Faşist Manevralar

1983 Aralık seçimlerinde ANAP programında cezaevleri vardı ve bu oy avcılığı için sömürdü. Arkasından "af" cezaları koşullarının düzeltilmesi şöyle dursun, ters yönde sistemli bir politika yürürlüğe kondu. Özellikle siyasi tutuklulara karşı sayısız saldırı yapıldı. Bu saldırılarda birçok devrimci ölüm oruçlarında ve cezaevi operasyonlarında öldü ya da sakat bırakıldı. Özellikle siyasi tutuklular tam bir REHİNE müamesesi gördü. Dışardaki toplumsal hareketlerin öcü onlardan alındı. Bu iktidar döneminde HİDİR ASLAN ve İLYAS HAS idam edildi. Bunların idamlarının açıkça bir misilleme mantığı ile gerçekleştirildiği yaygın kaniydi ve bütün basın bunu yazdı. Hükümette pek itiraz etmedi, çünkü işin doğrusu buydu. Aynı gerekçe ile yeni yılın arafesinde yeniden "bazılarının sallandırılması" tartışıldı ve bunu Bakan Keçeciler, Osmanlı müftülük fetvasına benzer bir eda ile televizyonda kamuoyuna açıkladı. Toplumdan büyük tepki gelince kanlı ilmikler ellerinde kaldı. Cinayet sehvasının önünde idamlık devrimcilerin gür sesleri canı surutlara şamar gibi patladı. Kısacası cinayet girişimlerinden idamlık devrimciler korkmadı, kendileri korktular ve geri çekildiler. Ancak aynı dönemde başlatılan saldırılar cezaevleri koşullarının ağırlaştırılması biçiminde sürdü. Şu anda açık ve kapalı görüş haklarından başlamak üzere tutuklu ve mahkumlar

üzerinde tahrik edici hak gaspı yapılıyor.

Faşist cunta dönemindeki cezaevleri sistemini yetersiz bulan da bu iktidardır. İktidara geldiğinden beri sayısız cezaevi inşa etti, eski tiplerine yeni tipler eklendi. "Hücre Tipi" cezaevleri bu hükümetin icraatıdır. Şimdiki girişimlerinin sahteliğini iletir sürmek için bunları liste halinde sıralamak gerekmiyor.

Aslında tutuklu ve mahkumların hiç birine bir şey yapılmadı denilemez. Mesela kitle katliamları yapan faşist maşalara hayli yardımda bulunuldu. Bunların birçoğu çeşitli düzenlemelerle salındı. Geri kalanlar da yeni ceza yasası değişiklikleriyle kurtarılmaya çalışılıyor. Cunta anayasasındaki 14. madde gerekçe gösterilerek bu ayrıcalıklı uygulama kamufle ediliyor. Sanki 14. maddeyi değiştirecek güçleri yokmuş gibi. Ama bütün bunlar önceden planlanmış şeylerdir ve 12 Eylül diktatörlüğünün süre gittiğini kanıtıyor.

En son olarak Cumhurbaşkanı Turgut Özal, sözde hükümete cezaevlerini bayramda boşaltın" direktifi verdi. Bütün burjuva basını ahmakça buna sarıldı ve ballandıra ballandıra propagandasını yaptı. Fakat "bayram" yaklaştıkça, iktidarın bilinen yeni bir şakasıyla karşı karşıya bulunduğu ortaya çıktı. Önce, "çalışmanın bayrama güç yetiştirceği" açıklandı, arkasından, "iyice daraltılmış" bir "cezaları tecil" çalışmasından söz edildi. Çünkü "birçok kişi", "as-

keri" ve "emniyet" çevreleri karışmış, Turgut'un "İnsancıl" isteği olmayacaktı... Sonuçta çıka çıka, halka karşı suç işlemiş ama devlete karşı suç işlememişlerin kurtarılması planı çıktı! Bu, iktidarın faşist, halka karşı devleti koruma mantığının bir kez daha kanıtlanması oldu.

Aslında faşist cuntanın mirasını sürdüren bir iktidardan değişik bir şey beklemek aymazlıktır. Sokaklarda, dağ başlarında öbek öbek genç devrimciler kurşunlanırken, bir ay içinde onlarca genç işkencelerde öldürülürken, genç insanların ölümleri giysileriyle birlikte çukurlara doldurulurken, böyle bir iktidardan cezaevlerinde iyi bir uygulama beklenebilir mi? En ufak muhalif kıpırdamalarda yüzlerce kişiyi cezaevlerine dolduran bir iktidardan "cezaevlerini boşaltması" beklenebilir mi? Eğer okulda, fabrikada, köyde ve sokaktaki yurtdaşlara karşı gerçekten yumuşamaya dönük ciddi bir değişiklik görülmüyor olsaydı, cezaevleriyle ilgili söylenen her olumlu mesaj mutlaka ciddi ve inandırıcı olur. Halbuki bu sözler ortaya atıldığı zaman ortalık kan revanlı. Her gün birkaç Kürt, bir öncekilerin katledilmesini protesto ederken ölüyordu. Demek ki hükümetten bir bayram "özgürlüğü" beklemek onun şimdikiye kadarki ikiyüzlü manevralarına ahmakça inanmak olur. O, halkı oyalamak için durmadan yeni şeyler ortaya atıyor ve elma şekerini yalamaya meraklı kimseler de hemen bu tatlı sözleri yala-

maya koyuluyor. Daha "dil yası" ve Kürtlere sözde bazı haklar tanınması gündemi kapalı kaç gün oldu? Unutuldu gitti. tersine Kürtlere karşı insanlık dışı saldırılar arttırıldı. Turgut Özal, G. Bush'la ABD'de "Stratejik İşbirliği" için görüşürken, Irak'daki Kürt ayaklanmasının ezilmesi için Irak rejimine göz kırpmıyorlar. Halk için, ezilenler için iyi bir duygu besleyenler, bu aldatmacalara sarılmak yerine, bu iktidardan kurtulma çabasında olan halka yardımcı olmalıdır. Yoksa bu faşist manevralara utanç verici biçimde ortak olunmuş olur.

Kuşkusuz bir "af" çıkarma düşüncesine her şeyden önce düzenin ihtiyacı vardır. Çünkü adli bürokraside ve emniyet arşivleri dağ gibi dosyalarla doludur ki, bunlara artık bilgisayarlar da yetmiyor. Aşırıya varırmış her şey tersine döner. Bu genel bir kuraldır ve iktidar da bunun farkındadır. Emniyet için fişleme, izlenmesi olanaksız bir sayıya ulaşmıştır. Adil mekanizma sonuçlanmaz yüzbinlerce dosya ile tıkanmıştır. Akıl dışı, insanlık dışı uygulamalar, yasadışı bir yaşam biçimini zorunlu bir kural haline getirerek sistemin "yasal" varoluşunu güçleştiriyor. Hepsinden önemlisi sistem siyasi gerilimden az çok kurtulmuş bir toplumsal rahatlamaya ihtiyaç duyuyor. Ancak toplumsal gerilimin yönü sosyal bir devrim yöneldiği için bunu yapamıyor. Korkuyor; hareketin birden zincirlerinden boşanarak dünyayı başına yıkmasından çekiniyor.

"Tecil" yasası buna bağlı olarak ortaya çıkıyor. Şu anda cezaevlerinde 45.000 civarında tutuklu ve mahkum bulunuyor. Bunlardan sadece 3316'sı siyasiydir ve bunların da 1664'ü tutukludur. Siyasi tutuklu ve hü-

kümlülerin büyük çoğunluğu on yıldan fazladır içerde bulunuyor ve idam/müebbetlik dışındakiler ya cezaları bitti ya da bitmek üzeredir. Tecilin bunlar için hiç bir anlamı yoktur, sadece, düşünülen ağırlaştırılacak "şartlı tahliye" düzenlemesi ile, dışarı çıkmış olanlar üzerinde tehdit ve şantaj aracı olarak kullanılma aracına dönüşüyor. Bu da siyasetin özgürlüğü üzerinde daha ağır bir ipotek anlamına geliyor. İktidar, siyasi faaliyetten dolayı ceza almış devrimcilerin siyasal özgürlüklerini sıkı bir denetim altına almayı planlıyor. "Tecil" yasasının gerçek espirisi budur.

Bir başka amacı da, yaklaşan seçimlerden dolayı iktidardan düşme ihtimaliyle bir an önce içerdeki faşistleri kurtarmaktır. Adalet Bakanlığında yoğunlaşan siyasi kadrolar, ülküdaşlarını kurtarmak için öteden beri yoğun çaba içindeler. Yeni yılın öngününden başlamak üzere faşistlerin salınması için yeni bir plan yapılıyordu. Kamuoyunda "çifte standart" tepkileri gelince, daha değişik kamufflaja ihtiyaç duydular. "Tecil" tartışmalarının aldığı son biçime bakılırsa, yeni kamufflajı budur.

Bunun dışında, şüphesiz 42 bin civarındaki adli tutuklu ve mahkumun aile ve yakınlarının yaklaşan seçimlerde epey sayı oluşturan oy hesabı da vardır. Tartışmanın içine handicap olarak siyasi tutuklu ve mahkumlar sahte biçimde dikilerek, adli tutuklu ve mahkumların ve ailelerinin devrimcilere yönelik tepkilerine yol açmaya çalışıyorlar. İşte "bu siyasiler olmasa bize af çıkacak" gibi. Oysa belirttiğimiz gibi, sorunun siyasi tutuklu ve mahkumların özgürlüğüyle ilgisi tam ters yönde bir plana dayanıyor. Gerçek engel, hükümetin halka düşman mantığına dayanıyor. İktidar özgürlük umuduyla yüz kızartıcı biçimde oynuyor.

Gerçekte özgürlük, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin devrimci atılımının yükselmesine bağlıdır. Bu olmasa, iktidar içerdeki insanları en ilkel koşullarda kendi kaderiyle baş başa unutup çürütmeye dünden kararlıdır.

Ve nihayet "cezaların tecili", ya da değiştirilen adıyla "şartlı tahliye" yasası çıktı. Bundan "eski basın suçluları"da yararlandı, çıktı. Ancak basın üzerindeki ağır baskıyı da bununla birlikte şekillendirmiş bulunuyor. İçeriği bir ölçüde boşaltılıyor. Ama dışarıyı tam bir hapishaneye çeviriyor. Hükümete zaten böyle geniş bir hapishane gerekliydi. Çünkü hapishane yapı yapı zaten bir türlü yetiremiyor. "Şartlı tahliye" yasası ile bütün suçlular ve adli'ler salındığı halde, sayıları 3000 civarında olan sol tutuklu ve hükümlülerin 2500'ü içerde kaldı. İdamlıkların 20 yıl, müebbetlerin 15 yıl yatmış olmasını öngören yasa, aslında, bunlar için durumu olumsuz yönde etkiledi. Çünkü zaten müebbetlikler fiilen 16 yıl yatacağı, onlara sadece 1 yıl erken tahliye şansı tanınmış oluyor. Buna karşılık, idamlar gerçekleşmediği zaman yasanın eski haline göre, bunlar da müebbetlikler gibi muamele görecektir ve 16 yıl yatacağı, şimdi ise 20 yıl yatacağı. Öte yanda diğer suçlarda cezaların beşte/biri tahliye için yeterli bulunurken, devrimciler için üçte/birinin yatılması şart koşuyor.

İşte "bayram özgürlüğü" budur. Halkımızın "bayramdan bayramaaa" "özgürlüğe" ihtiyacı yoktur, sürekli ve sistemli bir özgürlüğe ihtiyacı vardır. Bu, ancak başta işçiler ve köylüler olmak üzere bütün emekçilerin ısrarlı ve inatçı devrimci çabalarıyla kazanılabilir! O zaman faşizmin "yasallaşma" çabalarının hiç bir hükmü kalmaz.

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar, Birleşin!

YAŞASIN 1 MAYIS!

105 yıl önce, Chicago (Şikago)'lu işçi kardeşlerimizin kanlarıyla yazılan 1 Mayıs destanı: "Emekçiler! Kardeşleriniz ekmek istediler, ekmek yerine kurşunla doyuruldu" başlıklı bildirimlerle duyuruldu işçi sınıfının bütününe ve de emekçi yığınlarına.

Politik iktidarı ve toplumsal zenginlikleri ellerinde bulunduran burjuvalar, işçileri köle gibi kullanıp angarya usulü çalışmaya zorlamakla/ya da 10-12 saat çalıştırmakla yetinmemiş, üretimde işgücü maliyetini daha da azaltıp çok daha hızlı semirebilmek amacıyla işçi ücretlerini de düşürme kararı almış; sosyal patlamaları engelleyebilmek içinse baskıları yoğunlaştırarak işçilerin toplumsal muhalefetini sindirmeye yönelmişti... İşsizlik ve açlıktan ölümler kol geziyordu işçi mahallelerinde. İşçi sınıfı varlık-yokluk sorunuyla yüzyüze gelmişti artık.

İşte bu sorunlar yumağına çözümler üretebilmek amacıyla toplanan Amerikan Emek Federasyonu, 1884 yılındaki kongresinde, "işgücünün 8 saatle sınırlandırılmasını kabul ettirebilmek amacıyla, 1 Mayıs 1886 gününden başlayarak -talepler kabul edilinceye kadar- greve gidilmesi" kararını aldı.

8 Saatlik İşgünü, İşçi Sınıfının Bir Mevzi Savaşıydı

Uzun bir organize çalışmasının ardından 1 Mayıs 1886'da harekete geçen kitleler New-York, Philadelphia, St.Lois, San Fransisco, Pensilvanya, Balti-

more ve Chicago sokaklarını kuşattılar. Amerika'nın en büyük sekiz eyaletinde üretim durmuş, fabrika önleri, sokaklar ve meydanlar miting alanlarına dönüştürülmüştü.

İşçiler, eylemlerini sürdürmeye kararlıydılar. Fakat; işçi sınıfına ve emekçi yığınlarına ihanet noktasında birleşen profesyonel grev kırıcıları, efendilerinin yardımcılarına koşmakta gecikmediler.

3 Mayıs 1886 sabahı, kiralık katiller sürüsünün ve polisin koruması altında Chicago'da bir fabrikada -Mc.Cormick fabrikasında- üretimi yeniden başlatan profesyonel grev kırıcılarını protesto etmek için fabrikanın önünde toplanan işçiler polis tarafından kurşunlandılar. Ölenler, yaralananlar oldu. (*)

4 Mayıs'ta yüzbinler toplandı Highmarket Alanı'na. Sıkılan kurşunlar isyan ateşini körüklemiş ve toplumun önemli bir kesimini işçileri desteklemeye yöneltmişti. İşçi sınıfı hareketinin bütün toplumu uyandırmasını ürken ve korkuya kapılan burjuvazi, silahlı güçlerine ve mahkemelerine eylemlerin boğulması emrini verdi. Highmarket Alanı'nda toplanan işçilerin üzerlerine bombalarla saldırıldı bu kez. (**)

Bütün işçi mahalleleri asker-polis sürüleri tarafından sarıldı. Ev ev yapılan baskınlar sonucu yüzlerce işçi ve devrimci tutuklandı.

Highmarket Alanı'na bomba atıldığı sırada Highmarket Alanı'ndaki işçilere hitaben konuşmakta olan sosyalist işçi önderi Albert Parsons ve arkadaşlarını da eylemlerin sorumluları olarak

lanse ederek aramaya başladılar. Patronlar, Albert Parsons'un başını getirene 10 \$ dolar "ödül" vereceklerini ilan etmişlerdi.

Albert Parsons, "... Eğer asırlırsam canı olduğumdan değil, sosyalist olduğumdan asılacağım; geçmişte öğretmiş, söylemiş ve yazmış olduğum şeyler yüzünden asılacağım, ... İllions halkı, kendisini gönüllü olarak yetkilerine sunmuş bir suçsuzun asılması karşısında susmayı göze alırsa, ben de savduğum fikirler ve devam uğruna asılmayı göze alabilirim" diyerek kendisi teslim oldu.

1 Mayıs, İşçi Sınıfı Tarafından Kazanılan Bir Mevziyi; Burjuvazinin Bağrında Açılan Bir Gediği İfade Etmektedir!

İllions halkı susmadı. Albert Parsons ve bütün işçilerin serbest bırakılması ve gerçek suçluların açığa çıkartılması için bütün Amerika'da büyük gösteriler yapıldı. Avrupa kıtasındaki işçiler de olayı protesto etmek için ayağa kalktılar. Fakat, hızlı sonuçlandırıldı dava. İşçi önderleri ölümüne mahkum edildiler. 11 Kasım 1887'de de idam edildiler.

Albert Parsons, August Spei-

(*) Bu olayda altı işçi öldürülmüş, onlarca da yaralanmıştı.

(**) Şikago'lu patronlar, Pinkerton çetesinden (Özel Dedektiflik Bürosu'ndan) kiraladıkları bir ajanı kullanarak Highmarket Alanı'na bomba attırdılar. Polis de işçileri kurşunladı. Bu olayda da dört işçi öldürülmüş; yüzlerce yaralanmış ve tutuklanmıştı.

1886 yılından beri, (105 yıldır) dünya proletaryası ile burjuvazi, emperyalizm ve onun uşağı her türlü gerilim arasında bir kavga günü olan 1 Mayıs, her yıl olduğu gibi yine bu yüzyıla uygun olarak, sınıf bilinci proletarya ve emekçiler tarafından çokça ile kulanılacaktır.

Yine meydanlar "Yaşasın 1 Mayıs", "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşin", "Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal-Emperyalizm", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" şiarları ile inleyecek.

ÜLKEMİZDE DURUM:

Bir taraftan ulusal bağıdır, kırdaki jakoben mücadeleye eşlik ederek kitleselleşirken ve ülkenin sosyo-ekonomik yapısının dayattığı esas mücadele alanı olan kırdaki, çeşitli milliyetlerden sınıf bilinci proletaryanın eylemleri yoğunlaşırken:

Diğer taraftan da, komprador-patron ağa devleti 1 milyona varan ordusu, bir o kadar da polisi, kontrgerillası, tımi, itil ve miti yetmezmiş gibi, bir başka polis örgütü daha kurarak, gelişen devrimci halk muhalefetini kana boğmak için, "Anti-terör yasası" ile emekçi halkımıza karşı topyekün bir saldırının son hazırlıklarını tamamlamakla meşgul.

12 Eylül AFC'sinin tekrardan düzenlediği faşizm "hukuku", devamı olan Özal ve ANAP tarafından; "141-142-163'e son", "Kürtlere kültürel özerklik", "teci yasası" vb. "özgürlük" sovarlarının patırtı gültüsü içinde, "anti-terör yasası" olarak reformist burjuvazi ile küçük burjuvazinin göbek yağıları eriten şen kahkahaları eşliğinde, "demokrasi" vaadleri ile kamufle edilerek, kaş göz arası kanunlaştırılıyor.

Ne diyor, her gün yeni eklemler pekiştirilen, bu anayasalar, babayasarlar ve yasalar?

Şunu diyor: "Devletin bekası için", "sömürü talan ve yağmaya itiraz yok", "hak yok", "hukuk yok", "demokratik kitle örgütleri yok", "sarı sendika dışında, sendika yok", "grev yok", "sağlık, eğitim ve sosyal hakların güvencesi yok", "hele bunları istemeye yönelik örgütlenmeler için kumildamaya izin hiç yok", ama, "zindan var", "işkence var", "dağbaşı, sokak ortası infazları var", "sürgün var", "baskı var", "zam var", "zulüm var", "kalliam var", "kan var", "barut var", "kurşun var", "gözyaşı var", bütün bunların temini için de, baştan trnağa silahlı karşı devrim var.

İşte size yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkenin gerçeği!

Komprador-patron, ağa devletinin vaadleri ile küçük burjuvazinin, "demokrasi" hülyasının ömrünü, her ilkbahar açan nergiz çiçeklerinin ömrü gibi uzun(!) olmasının nedeni bundandır.

12 Eylül ile birlikte terk-i diyar eyleyip, 5-6 yıl Avrupa'larda sila hasretinin acılarına, şiir, roman, edebiyat sanatını merhem etme özventisiyle(!) katılanların, halkların kurtuluşu için, "değişen yeni koşullara cevap vermeyen teorisi aşarak", her derde deva, "yüksek aşamalı yeni teoriyi" inşa için, "halkın en

tellektüel zorunu "örgütlenme"ye çalışırken, hayal kırıklığına uğrayıp, daha yüksek "aşamalı" teorinin keşifleri için atık davranıp tekrar Avrupa'ya dönme fedakarlığına katılanlarının nedeni ülkemizin bu gerçeğidir.

Ülkemiz gerçeği silahlı karşı devrim karşı, halkın silahlı zorunu örgütlemeyi reddeden yapıların, kartondan şatolar gibi ulfak bir üfleme ile yıkılmaya mahkum olduğu gerçeğidir. Bunlar, geçmişten öğrenerek kavranmadan, ona uygun örgütlenme, kadro politikası, kitle çalışması belirlemeden ve devrimin yolu stratejisi çizilmeden devrim yapmak mümkün değildir.

1 Mayıs yaklaşıyor, işçi sınıfı ve ezilen halkımızın somut talep ve istemlerini içeren mücadele perspektifi nasıl olmalıdır?

1 Mayıs'tın iyice yaklaştığı şu günlerde, ciddi bir hazırlık göze garmıyor. Tabii yapılacak da, Zonguldak ve 3 Ocak Direnişinden sonra derin bir sessizlik hüküm sürüyor. Bu fırtına öncesi sessizlik mi yoksa? Olabilir.

Çünkü, bir taraftan hak arama eylemleri Maga Der'i de ve Ali Ağa'da işyeri işgallerine dönüşürken ve kamu işyeri olan THY çalışanlarının tümünü kucaklayan güçlü bir grev patlarken, diğer taraftan son zamanlarda Türk-İş yavaş yavaş, sessizliğini bozarak keskin sözler(!) altında ihanetlerinin kelamını ötmeye başladı. Altın alta kaynayan bir işçi volkanını hissetmiş olabilir. Tabii yapılacak bütün planlar, bütün kutlama biçimleri, işçi sınıfının ruhsal ve nesnel durumuna uygun olmalıdır. İşçi sınıfının durumu; bugünü, dünden daha iyi değil. Zonguldak Direnişinden sonra, iktidarın başlattığı karşı saldırı savaş atmosferi içinde kamufle edilerek adım adım geliştirildi. Bu süreç içinde genel olarak işçi sınıfına ve demokratik kitle örgütlerine hiç de küçümsemeyecek ciddi saldırılar boyutlanarak devam etmektedir. Yüzbinlere varan işçi, işten atıldı. Grevler ertelendi. Sendikal haklar kullanılmaz hale getirildi. En son olarak da kamu çalışanlarının sendikaları mühdürlendi. Bunlar, 3 Ocak ve Zonguldak Direnişinin bir nevi rövanşı oldu.

O halde; 1 Mayıs, 3 Ocak ve Zonguldak olaylarının ardından iktidarın başlattığı karşı saldırıyı daha ileri teleleple karşılayacak, başta örgütlenme hakları olmak üzere, bir dizi sorunun çözümünü etkili biçimde dayatacak bir yığımsal eylem günü olarak ele alınmalıdır. Ayrıca işçi sınıfının, bütün memur, gençlik ve kadın meselelerine ilişkin programatik görüşlerinin propagandasını içeren etkili ajitasyon ve propaganda faaliyeti yapılmalıdır. Yani işçi sınıfının devrim programı etkili bir biçimde propaganda edilmiş, DEH (Devrimci Enternasyonalist Hareket)'in bir nevi manifestosu yayınlanmalıdır. Bu manifestoda yer alacak konular, bütün emekçileri derinden etkileyecek güncel sorunlarla nesnel bir bağ içinde ele alınmalıdır. Soyut propaganda yerine, bu tercih edilmelidir. Bunların ayrıntıları üzerinde durmuyoruz. Çünkü, bu görev,

bir gösteri yapılması konusunda daha önceden karar vermiş olduğundan aynı tarih uluslararası gösterinin yapılma tarihi olarak kabul edilmiştir." diyerek bütün ülkelerin işçilerini seferber etti Parsons, Spies, Engel ve Fischer'lerin yolunda savaşmaya.

1890 yılından beri bütün dünya işçileri ve ezilen halklar tarafından "Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü" olarak kutlanan 1 Mayıs, işte bu kararlar uluslararası bir karakter kazanmıştır. (*)

Burjuvazinin katliamlardan umduğu şeyler ters tepmiş, işçi sınıfı saflarında bozgun bekleyenler hüsrana uğramıştı. İşçi sınıfı, uluslararası dayanışmasını da gün be gün pekiştirerek mücadele içinde sıklaştırıyordu saflarını. Mücadelenin olanakları genişlemiş ve tavizler vermeye başlamıştı egemen sınıflar.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) tarafından da "Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü" olarak kabul edilen 1 Mayıs, bugün, birçok ülkede yasal olarak kutlanmaktadır.

İşçi sınıfının devrimci eylemleri sayesinde bütün ülkelerde yasallaştı 8 saatlik işgünü. Ancak, yeni mevziler kazanmak için alanlara akmayı sürdürüyor işçi sınıfı. Üstelik bu kez, eskisi kadar mütevazî de değiller!...

Ülkemizde 1 Mayıs'lar

1 Mayıs'ların ülkemizdeki tarihi 1909 yılında Üsküp'te gerçekleştirilen 1 Mayıs kutlamalarına kadar uzandırılmakta ve 1921 yılında, işgal altındaki İstanbul'da yapılan 1 Mayıs gösterileri, he-

(*) İkinci Enternasyonal'in iki yıl sonra -1891'de- toplanan II. Kongresi, 1 Mayıs gösterilerinin bu muazzam etkilerini değerlendirerek, 1 Mayıs'ların sürekli kılınmasına ve her yılın 1 Mayıs'ının işçi sınıfının uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele günü olarak kutlanmasına karar verdi.

es, George Engel ve Adolph Fischer: "Zaman gelecek mezarlarımızdaki sessizlik, yarışken yaptığımız konuşmalardan daha etkili olacak" diye haykırarak tekmelediler ayaklarının altında ki idam sehparalarını.

Bütün ülkelerin işçileri, bu öngörünün doğrulanması için tek bir yumruk, tek bir yürek oldular.

Amerikan Emek Federasyonu, 1888 yılındaki toplantısında bir kez daha protesto etti idamları. Ve, 8 saatlik işgünü hakkı elde edilinceye kadar her yılın 1 Mayıs'ında genel greve gitme

kararı aldı. Almanya, Belçika, Fransa ve İngiltere'deki işçi sendikaları da Emek Federasyonu'nun bu kararına katıldıklarını ilan ettiler.

Ve nihayet, 14-21 Temmuz 1889 tarihleri arasında yaptığı Paris Kongresi'yle kuruluşunu ilan eden İkinci Enternasyonal: "... Bütün ülkelerde ve bütün şehirlerde aynı zamanda büyük bir gösteri yapılacak ve gösteri aracılığı ile emekçiler, 8 saatlik işgünü yasal olarak kabul etmesi için resmi makamları zorlayacaktır. Amerikan Emek Federasyonu 1 Mayıs 1890'da böyle

başta sınıf bilinci proletaryanın öncü gücü olmak üzere, devrimci grup ve hareketlere düşmektedir. Biz burada sadece bu perspektifin nasıl olmasını getirdiği dair mütevazî önerilerimizi sunmakla yetiniriz.

Her 1 Mayıs, 1 Mayıs ruhuna uygun olarak, diğer töre ve törensel kutlamalardan farklı ele alınıp değerlendirilmelidir. Hiç bir zaman unutmamak gerekir ki; 1 Mayıs oğusu dünya işçi sınıfının etkili bir mücadele anısına dayanıyor. İşçi sınıfımız salt başka ülkelerin işçilerinin mücadelelerine hayranlık duymakta kalmamalı, kendinde hayranlık ve sempati uyandıracak tarihsel atımları yaratmalıdır. Bu gün kavgalarını buna son derece etkilidir. Herşeyden önce, işçi sınıfı çok geniş kitlelere ve baskılar altında ve toplumsal dinamizm bakımından da toplumun çevresel koşullara sahiptir. Öğretmenler, memurlar, köylüler, gençlik ve hepimizin önemlisi milyonlarca Kürt köylüsü ve halkı, işçilerin devrimci atılımını kucaklamaya hazır beklentiler taşıyor. Bunu Zonguldak direnişinde açıkça gözlemledik.

Bütün bunlar nasıl bir eylem türünü 1 Mayıs'ta gündeme getirebilir?

Sarıncı bu konu ciddi bütün devrimci ve işçi çevreleri tarafından giderek gündeme alınıp tartışılacaktır. Henüz net bir tavır ve öneri kimseden gelmedi. Geçen yılın tutumunu mu tekrarlatacağız, yoksa onun derslerinden yararlanıp yeni bir eylem türü mü uygulatacağız!

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, yapılacak her şey öznel isteğimizize göre değil, kitlelerin ve devrimci çevrelerin gücü ve durumuna uygun olmalıdır. Notedede eylemi yineleştireceğiz, eyleme bulanacak olanlar kitlelerdir. Yani bu eylem de, eninde sonunda kitlelerle yapılacaktır. Bunun için sınıf bilinci proletaryanın öncü gücü ve bütün devrimci grup ve hareketler ile sosyalist dergiler istek ve önerilerini mütevazî olarak ileri sürmeli, örnek olmalı ve demokratik davranmalıdır. Her anlayış doğruluğuna inandığı görüşleri sonuna kadar savunma hakkına sahiptir. Ama karar alındıktan sonra da mutlaka bu karara uyulmalıdır. Böyle bir prensibe bağlı olarak davranılırsa, geçen 1 Mayıs'taki hatalar bir yerde bağışlanabilir ve bu yılki 1 Mayıs'ta aynı hatalar tutumlar tekrarlanmaz. Yalnız aşırı "keskinliklerden" kaçınmalıyız.

"En keskin sol" laflar edenler, en devrimci kesimler değildir. 1 Mayıs'ı kitlelerle birlikte kutlamak istediğimize göre ve yığınların taleplerini, talep sahiplerine gerçekleştirmek üzere ileri sürerken, onların en geniş biçimde eyleme katılması kaygısını taşımalı ve buna uygun davranmalıyız. Yığınlar keskin çıkışlardan hoşlanmazlar. Olgun! ağırlıklı önerilere sahip çıkıp önem verir ve desteklerler. Bu anlamda küçük grupsal eylem türlerinden kaçınmayı tercih etmeliyiz. (Geçen yıl 1 Mayıs öncesi bilinci

ya da bilimselce yapılan, "iki" örgüt gerekirse Taksim'de silah kullanacak, türünden küçük burjuva böbürlenmeler dayalı propagandaların kitlelere yarattığı korkuya neden olan yanlış anlayışlar gibidir.)

Geçen yıl bu gerçek yeterince kavranmadı ve bu ekektik, eylemin başarısını azaltan bir rol oynadı. Onun için işçi sınıfının somut taleplerini dayatan, kitlelerle bütünleşen bir eylem, en iyi eylem şekli olur. Bunun için devrimci gruplar ve devrimci sendika gubebelorinin ortaklaşa saptayacakları hedefe uygun ültimatlar yayımlayarak, ortak bir eylem disiplini içinde hareketli örgütlenmelidir. Yalnız ne dergiler platformu ne de devrimci sendikaların platformu, yapabileceklerinin üstünde misonyer yüklenerek, kitleler adına komik duruma düşmemelidir.

Bu yıl 1 Mayıs'ı yalnızca kutlama ile sınırlanmayarak, iktidara meşru bir hak olarak dayatılması, mücadelenin hedefi olarak belirlenmelidir. Bunu, işçi sınıfının ülke genelinde yaratılacak tepkisini ifade edecek eylemler örgütleyerek sağlamak mümkündür. Onun için tek tek grevler ve bölgesel grevler ilke genelinde genel bir direniş örgütlenmelidir.

Eylemin kamuoyunda meşruiyetini yaygınlaştırmak ve geniş yığınların desteğini sağlamak için 1 Mayıs'ı kutlama komiteleri kurulup, yasal gösterilerin yapılması gerekir. Hükümetin buna izin vermesini gerektiren gösteriler, bölgesel grevler ve giderek genel direnişe başvurulmalıdır. Zayıf bir klasik olarak "yasal" gösteriye izin verilirse, o zaman bu grevlerden vazgeçilebilir. Gösterilerimizi işçi sınıfının politik ve diğer taleplerinin genel bir ültimatı haline ilan eden bir platforma dönüştürebiliriz. Tabii orda karar alıp orda katılmamız için, bunların gerçekleştirilmesi halinde, girişilecek mücadele türleri de en geniş kitlelere ve işçi sınıfına duyurulmalı ve sonraki günlerde buna uygun çalışmalar hız verilmelidir.

Bölgesel grev ve genel direniş gibi "yasal" eylemler ile gösteri eylemleri gerçekleştirilemediği zaman, izleyen günlerde bunu protesto eden ekektik jakoben eylemler doğru ve uygun hedeflere yöneltilmelidir. Bu eylemler tamamen böyle bir protestoya yönelik mesajlar içermezler. Emekçilerin, kendi gösteri haklarının engellenmesi hareketine karşı sert tavır alacağı hissettirilmelidir.

Her anlayış kendi tabanını genel anlayış çerçevesinde harekete geçirebilir. Kitleler kendi hakları için eylemlerde bulunan sıradan emekçilerdir. Bunların oluşturduğu devrimci kalabalıklardır. Devlet grup ve grupçuklardan değil bunlardan korkuyor. Bunlarla birleşmemizden çekiniyor. Dolayısıyla bütün engelleri bir set olarak devrimci halk muhalofetinin önüne bunun için çekiyor. Bu nedenle "kittesellik" adına küçük grup eylemleri tercih edilmemelidir.

dından kendini bütün zorbalığıyla açığa vurmuş; işgal koşullarında bile kutlanabilen 1 Mayıs'lar Kemalist hükümet tarafından - özel bir kararname ile- yasaklanmış, her türlü eylem polis kurşunu ve jandarma süngüsüyle karşılanmıştı.

17 Şubat 1923'te toplanan İzmir İktisat Kongresi'ne katılan işçi temsilcilerinin sunduğu istek listesinin (*) çoğunu prensipte kabul ettiği açıklanan ve yerine getirilmesinin koşullarını yaratmaya söz veren Kemalist hükümet, kısa bir süre sonra göstercekti samimiyetinin(!) boyutlarını. Öyle de davrandı.

1923 yılında özel bir kararname çıkartarak 1 Mayıs gösterilerini yasaklayan M.Kemal hükümeti, 1 Mayıs bildirileri dağıtırken yakalananları ve 1 Mayıs'ı kutlamak için toplanan işçileri işkencehanelerden geçirmiş, zindanlara doldurmuş, haklarında "vatan ihanet" davaları açmış ve Beynelmile İnşaat İşçileri İttihadı'nı da, 1 Mayıs gösterilerine katılmaya davet eden çağrılar yaptığı için kapatmıştı.

TC'nin kuruluşunun ilanı, işçi sınıfına ve emekçi halka karşı savaş açıldığının da ilanı olmuştu aynı zamanda.

Savaşın yarattığı yıkımın bütün faturasını ödemeye; sendika, dernek gibi örgütlenmelerin - egemenlik adacıklarının- bütü-

(*) İzmir İktisat Kongresi'ne sunulan İstek Listesi 13 Başlıkta toplanmaktadır: 1) Amele yerine işçi denilecektir. 2) İşçilere sendika kurma hakkı tanınacaktır. 3) İşgünü 8 saat olacaktır. 4) 1 Mayıs İşçi bayramı olarak kutlanacaktır. 5) Seçimler mesleki temsil usulüne göre yapılacaktır. 6) İşçiler yılda bir ay izin kullanılacaktır. 7) 12 yaşından küçük işçi çalıştırılmayacaktır. 8) Tatil günlerinin ücreti verilecektir. 9) Sakat işçiler korunacaktır. 10) İşçiler için sigorta kurulacaktır. 11) İşçiler için hastane yapılacaktır. 12) İşçilere sosyal mesken yapılacaktır. 13) Vergi adaleti sağlanacaktır.

1 Mayıs'ın yasallaşması için iktidar üzerinde baskı unsuru yaratacak eylem türlerinin örgütlenmesinde devrimci parti, hareket ve gruplar ile işyeri komitelerinin istemlerini yansıtan devrimci sendika gubebelorinin oluşturacağı platformun inisiyatifini esas alarak, sosyalist basının, devrimci, demokrat ve yurtsever kuruluşların öneri ve katkıları ile ortak bir perspektif ortaya konmalıdır.

Geçen yıl olduğu gibi; sendikalar platformu ve sosyalist basının platform toplantılarında birtirici didişmelere neden olan "önderlik" sorunu, bu toplantılarda tartışılmamalı. Çünkü önderlik sorunu tartışılmaları değil, pratik mücadele ile belirlenir. Özellikle 1 Mayıs'ın nesil kutlanması gerektiğine dair genel doğruları, bir iki noktada zorlayıp, Üzerine kendi "damgalarını basma" gibi, ucuz politiklardan vazgeçilmelidir. Eylemin başarısı için bu gerektirir.

Ayrıca 1 Mayıs'ı işçi sınıfı içindeki dolaysız burjuva ajanları olan (Şevket Yılmaz ve çevresi gibi) sarı sendika ağalarının terbi ve aldatmalarına karşı işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimler uyanık olmalıdır. Bunlar eylemin muhtevasını saptırmak için şimdiden çalışmaya başladılar bile. (Türk-İş başkanlar kurulu 12 Mart 1991 tarihinde yaptığı toplantıda 1 Mayıs'ın kutlanmasını salon toplantıları ile sınırlama kararı aldı.) Kapalı salon ve bildirici okuma kesimlerle eylemden sayılmamalı ve reddedilmelidir.

İşçi sınıfı adına, işçi sınıfına ihanet örgütü Türk-İş hükümeti anlaşma içinde, devrimci işçi gruplarının inisiyatifinden arıtılmış, "uygun bir yerde" törensel bir açık "yasal" toplantıya da başvurulabilir. "Yasal" gösteri izni alınması halinde ancak koşullu olarak kabul edilmelidir.

Bu koşullar: 1- Devrimci işçi gruplarının saptadığı 1 Mayıs işçi talepleri kabul ve ilan edilmelidir.

2- Bu taleplere dayalı eylem disiplininin dışında, işçi gruplarına müdahale edilmeyeceği, işçileri geri biçimde bölmeye kalkışılmayacağı, demokratik bir eylem platformuna uygun davranılacağı önceden ilan edilmelidir.

Bu koşulları yerine getirmediği zaman gerici sendikaların önderliğindeki gösteriye katılmamak, işçileri alternatif gösteriye çağırarak ve gerici sendikaların teşhir etmek gerekir.

Bütün bunların ışığında, 1 Mayıs görkemli bir şekilde meydanlarda, ovalarda, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda, kırsalca hayatın her alanında coşku ile kutlanmalıdır. Özellikle İstanbul 1 Mayıs (Taksim) Alanında yapılacak mitingte özel bir önem verilerek, işçi sınıfı başta olmak üzere devrimci, demokrat, ilerici ve yurtseverlerin en geniş şekilde katılımını sağlanmasını için var gücümüzle çalışalım.

İstanbul için bir simge olan 1 Mayıs alanının reddedilmez önemi, Türkiye'yi sadece İstanbul'muş gibi algılayarak ve bu doğrultuda davranıp, "alan"

dışındaki her türlü kelimeyi yasaklama yanlısını, "Üretimden gelen güç" deyimleriyle karşılayıp, sanki "Üretimden gelen gücün" 1 Mayıs alanına selerber edilmesine karşı çıkılarak varmış gibi, bir başka yanlışla, "alanlar" diyerek karşı durma inatlaşmasına kesinlikle taviz verilmemelidir.

İstanbul'da elbette hedef alan olmalıdır, yani hedef doğal olarak 1 Mayıs Alanıdır. Ancak Türkiye İstanbul değil ki, Türkiye'yi İstanbul'a taşıyamayacağımıza göre, işçi sınıfının yoğun olduğu diğer kentlerde de bu tür eylemler için uygun olan alanlarda 1 Mayıs elbette kutlanacak ve her anlayış kendi gücü oranında bu mücadelede yerini alacaktır. Büyük kentlerin dışında dağlarda, ovalarda hayatın her alanında, 1 Mayıs, özüne uygun bir biçimde kutlanmalıdır. Hiç bir anlayış bu mücadelede işçilerin yapacağı bir kalbün içine hepsetme hakkına sahip olmaz. Onun için, eylemin örgütlenmesi platformlarında, bu tür yanlışları savunarak gereksiz tartışmalarla zaman kayına neden olunmamalıdır.

Geçen yıl 1 Mayıs öncesi sendikalar platformunun, "Üretimden gelen güç" 1 Mayıs Alanına selerber etme" şeklindeki kararını, mirıldanarak da olsa kabul eden bir anlayışın, eylem sonrası ağıllıklarındaki çarpıtma ve domagojide dayalı, "devrimci önderliğin alanlar tespiti doğrulandı", "Taksim diyenlerin tavri ile Türk-İş'in tavri arasında nitel bir fark yok" şeklindeki açıklamaları ciddiye alınmadığı için eğlence konusu yapıp geçiştirilmiştir. Ancak görünüşte o ki, bu malum anlayış bu yıl da, kitlelerin en geri kesiminin duygularına hitap ederek: "Taksim demek, ölüm demek, işkence demek, cezaevi demek" diyerek, insanına çalışın korku tepceklerini, üzerine taşlar yığıp korku dağları haline getirerek, varlığını ispatlamaya oynamaktadır.

SHP ve diğer düzen partileri ile devrimci arasında terdih yapamamış işçilerin, halay çekerek 1 Mayıs'ı "kutladığı" işyerlerine, şöyle geçerken biraz kuşlama yapmak için uğrayanların, "bu eylemleri", "alanlar", dedikleri için kendi başarı hanesine yazmalarına bir itirazımız yok. Ancak, eleştiri adına devrimci ihanetçi Türk-İş ile aynı kolyeye koyarak, kendilerini "en devrimci" ilan edenlerin "teorileri"nin, barakalim devleti yıkıma, bir barakayı bile yıkıma yetmeyeceğinin geçmişteki ve günümüzdeki pratik mücadeleleri ile ispatlandığını hatırlatmak gerekiry.

T"K"nın boşalttığı koltuğa oynamanın neresi "en devrimci"lik?

12 Eylül ile birlikte uzun bir aradan sonra, "desinler ki Hısto'nun da hançeri var" misali ortaya çıkıp, reformizme oynamanın neresi "en devrimci"lik?

Karşı devrimci halka karşı topyekün bir saldırı başlattığı bir dönemde devrimci mücadeleye sekte vuracak eylem biriklerini zedeliyecek davranışlardan kaçınmak gerekir.

Bu yolun sonunu çıkamaz sokaktır, ve tecrübelerle sabittir.

reçte hem de emperyalistlerin fiili işgalinin kırılmasının ve TC'nin kuruluşunun hemen sonrasında başlayan süreçte yoğun baskılarla karşılaşan, peşpeşe çıkartılan yasalarla her türlü örgütlenmesi ve eylemi yasaklanan işçi sınıfı; sayıca az olmasının ve çoğunlukla on kişiden az işçinin çalıştırıldığı küçük üretim birimlerinde dağınık bulunmasının yanı sıra Marksist-Leninist bir dürtüden de yoksun bulunması yüzünden yoğun bir mücadele geleneği yaratamamış, kalıcı haklar elde edememiş ve kendisini egemen sınıflara dayatan güçlü örgütler oluşturamamıştır.

Örgütsüz sınıf bir "hiç"tir!

Koca insanlık alemi içinde küçük bir silahlı gruptan ibaret olan egemen sınıflar; politik iktidarları ellerinde tutabilmelerini, üretim araçlarının mülkiyetini sahiplenebilmelerini ve de sömürüyü sürdürebilmelerini örgütlü olmalarına, birbirleriyle dayanışma becerisi gösterebilmelerine, işçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının karşısına birlik halinde çıkabilmelerine -belirleyici olarak da, işçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının büyük oranda örgütlenememiş olmalarına- borçludurlar.

"Tek tek bireyler, ancak, bir başka sınıfa karşı girişmek zorunda oldukları mücadele ölçüsünde bir sınıf teşkil ederler; bunun dışında onlar birbirlerinin rakipleridir" - diyor Marks." Bir başka sınıfa karşı sınıf olarak mücadele etmek" için biraraya gelmekten söz ettiğimizde ise, kasımız örgütlenmektir. Sınıflar örgütleriyle var olurlar!... Sendikalar, dernekler, kooperatifler oluşturarak da örgütlenmelidir ancak, iktidara yürümek isteyen sınıflar, öncelikle politik bir parti halinde örgütlenmek zorundadırlar.

"...Casusluk, milli şoven duy-

gerileme, yerini, adım adım bir hareketliliğe, canlılığa ve yükselişe bırakmaya başlamıştı. Yara irin bağıyordu. Devrimi durum hızlı bir biçimde yükselirken ileri talepler formüle etmenin eşiğine gelmişti işçiler, köylüler, öğrenci gençlik, Kürt ulusal hareketi ve çeşitli muhalefet odakları.

Kimi çevrelerin, ögrütlenme ve mücadele konusundaki yanlışlarını tekrar etmekte gösterdikleri "tutarlılığa" rağmen Marksist-Leninistler kendini yenilemekte ve yeni kadrolarını aktif mücadele içinde yetkinleştirerek mücadeleyi yaygınlaştırıp düşmana her noktada gerekli olan karşılığı vermeye hazırlanmaktaydı.

Yeni direniş odaklarının oluşmasını; Marksist-Leninistlerin ve ulusal devrimci güçlerin sürdürdüğü militan mücadelenin gelişmeye doğru evrilmesini engellemiyordu egemen sınıflar.

Doğu'dan esen devrim ve demokrasi rüzgarları, "yeniden doğuş" için daha da sabırsızlanırdırıyordu işçisınıfını.

1988'in 1 Mayıs'ında 1 Mayıs Alanı'na doğru yürüyordu binlerce kişi... 1 Mayıs Alanı'na ve Alan'a çıkan bütün yollara barikatlar kuruluşturmuştu asker ve polis gücüne karşı. Bütün barikatlar aşılamadığı için 1 Mayıs Alanı'na ulaşamadı doğallıkla. "Güvenlik" kuvvetleriyle göğüs göğüseye kavgaya girenlerin yüzlerce gözaltına alınırken yeni 1 Mayıs'lara hazırlanıyordu 1 Mayıs Alanı'.

1 Mayıs 1989'da, bir-kaç saatle sınırlı da olsa şalterleri indirmişti işçi sınıfı. Gün boyu süren işi yavaşlatma ve toplu viziteye çıkma eylemlerinin yanı sıra birçok fabrikanın önü 1 Mayıs/ miting alanıydı artık. Günlerce önceden başlayan tehditler ve yıldırımamıştı sınıf bilinçli işçileri. İşçi sınıfı ve geniş halk yığınları yeniden doğuşun hazırlıklarını bitirmek üzereydi. Binlerce kişi, "Enternasyonal" ve "1 Mayıs Marşı"ni söyleyerek; devrim şiar-

larını haykırarak yürüyordu 1 Mayıs Alanı'na... Patron-ağa düzeninin "güvenlik" kuvvetleri, kendi düzenlerini koruyabilmek için kurşun yağdırdılar kitlelerin üzerine. Gaz bombalarının, jopların ve kurşun kusan silahların karşısında taşlarla savaşan birçok insan yaralandı. Kucağında ki taşları siper arkadaşlarına teslim ederek şehit düştü Mehmet Akif Dalıcı dal..

Görkemli mücadelelerle karşılandı 1 Mayıs 1990'da.

1977'den bu yana böyle kalabalık olmamıştı 1 Mayıs Alanı (!) Bir farkla ki, o zaman işçiler, devrimciler, Marksist-Leninistler vardı Alan'da, şimdiyse polisler, jandarmalar, köpekler, panzerler, tanklar, helikopterler...

1990 yılında daha bir yoğunlaşmıştı "düzen" in önlemleri. Kitleleri terörize edebilmek amacıyla, yalnızca 1 Mayıs operasyonlarında kullanılmak üzere Ankara'dan ve Bolu'dan yardımcı kuvvetler kaydırmışlardı İstanbul'a. En yetkili ağzalar, "polis gerekirse silah kullanacaktır" diye tehditler savurdular. "Şüpheli" gördükleri herkesi, günler öncesinden başlayarak gözaltına almalarına karşın yıldırımadılar sınıf bilinçli işçileri. Birçok fabrikada üretimin durmasını ve şalterlerin kapatılmasını engelleyemediler. Emeği en yüce değer bilenlerin; halk demokrasisi, sosyalizm ve sınıfsız toplum için savaşanların 1 Mayıs'ı mücadele alanlarında yaşatmalarını engelleyemediler. İşçilerin, öğrencilerin, ilericilerin, devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin sokaklara taşmasını engelleyemedi karşı devrimin güçleri.

Onlar İncirli'de, Güngören'de, Pangaltı'da, Kasımpaşa'da, Şişhane'de, Ümraniye'de Kazlıçeşme'de ve Harbiye'de; düşmanla göğüs göğüseye kavgadaydılar. Bir bir aşıldı düşman barikatları. Yakalananlar, yaralananlar oldu. Harbiye'deki direniş, çatışmalar-

ın en zorlusuydu... Köhne düzenin kahpe evlatları bir kez daha kurşunladılar emeğin egemenliğini kurmak için yola çıkan insanları. Gülay Beceren'in omiriliğine isabet etti sıkılan kurşunlardan biri de. Gülay Beceren, beline kadar felç şimdii...

1991'in 1 Mayıs'ı hızla yaklaşmakta. Egemen sınıflar, bir yandan baskı ve zorun dozajını arttırarak gelişmeye ket vurma hesapları yaparken, bir diğer yandan da, 1 Mayıs'ı "Bahar Bayramı" olarak yeniden yasallaştırmaya ve düzenin özüne zarar vermeden tımarıyla oyalanmak isteyen "devrimcilere" miting izni verip, gözden uzak bir alanda resmi bayraklı resmi geçit törenleri yaptırmaya hazırlanmaktalar. 1 Mayıs'ın devrimci özünü törpülemeyi amaçlayan -1980'deki Mersin Mitingi'ni çağrıştırarak türden- "resmi miting" girişimlerine pırm verilmemeli, 1 Mayıs'ı İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nda yaşatmak için ısrar edilmeli ve de bütün ülkeyi 1 Mayıs Alanları haline dönüştürebilmek amacıyla yükseltimelidir mücadele.

Merkezi görev bu köhne düzeni yerle bir etmek ve halk demokrasisini kurarak sosyalizm yolunda büyük adımlarla ilerlemektir. 1 Mayıs'ları işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının "bayram" olarak kutlamasının biricik yoludur bu. Yapılacak herşey bu merkezi göreve hizmet edecek, onu bulandırmayacak ve de mücadeleyi kitleleştirerek yükseltecek tarzda olmalıdır.

1991'in 1 Mayıs'ında bütün işyerlerinde üretimin durması ve işçi yığınlarının sokaklara taşması amaçlanmalıdır birinci olarak.

İşçi sınıfı ve bu köhne düzenin zarar gören herkes 1 Mayıs'ın devrimci mirasına sahip çıkmalı ve de bütün ülkeyi 1 Mayıs Alanlarına dönüştürerek 1 Mayıs şehitlerinin ruhunu yaşatmalıdır!

Yaşasın 1 Mayıs, Birlik, Dayanışma Ve Mücadele Günü!

HAVA-IŞ'İN;

Türkiye Havayolları Grevine Elele Saldıran Burjuvazi İşçi Sınıfının Daha Kalabalık Olduğunu Unutmamalı!

Havayolları işvereni TÜHİS sendikası, işçileri altı ay toplu sözleşme görüşmeleriyle oyalandı. Körfez krizini havayolları çalışanlarını düşük ücretle çalıştırmak için son derece fırsatçı bir biçimde istismar etti. Arkasında, 1 Nisan günü uçak teknisyeninden hostesine, yer hizmeti yürütenlerden pilotuna kadar 10500 havayolları çalışanı artık dur demek zorunda kaldı ve grev pankartını astı. Türk Hava Yollarının 14 iç, 49 dış merkeze yaptığı uçuşlar durdu. Hava alanları Yer Hizmetle AŞ. (HAVAŞ)'ın 35 yerli ve yabancı şirkete verdiği yer hizmetleri de durdu. Üstelik hem iç turizmin, hem de

diş turizmin önemli bir anına rastladı; bu, turizm şirketlerinde tam bir bayram paniğine yol açtı. THY ve HAVAŞ'ın bu 10500 kişiyi kapsayan grevi, tabii ki sayısal gücünün çok üstünde ekonomik ve siyasi etkilere sahipti ve o ölçüde de burjuvazinin etkili karşı kampanyasına yol açacaktı. Grev, hem ulusal hem de uluslararası hava ulaşımını çar-



picı biçimde etkiledi. Turizm acentalarını, çeşitli turizm şirketlerini kaygılandırmaya başladı. Çantalarını toplayan karayolları ulaşımına yüklenince, çeşitli otobüs şirketlerinin biletlerine % 25'lere varan zamlar yapmasına yol açtı. Birçok turistik tesis, otel vs. rezervasyonlarında vs.'de değişiklik yapmak zorunda kaldı. Özel havayolu şirketleri, THY'nin durumundan yarar-

lanarak pazarı ele geçirme çabasına girdiler. Yer hizmetleri veren İstanbul Havayolları ve Çelebi Şirketi, grev kırıcılığı için devreye sokuldu. THY işverenleri de uçakları kiralama çabasına girdiler. Bununla da kalmadılar, bazı pilot ve hosteslere izin vererek, "yedek uçak sözleşmesi" uyarınca şirketlere kiralan-

uçaklarda çalışmak üzere özel şirketlerle sözleşme yaptırdı. Bu arada Kıbrıs Türk Havayolları'nı iç hat seferlerine sokmak için hükümet düzeyinde çalışmalar başladı.

Böylece bir anda grev birçok çıkar çevresinin, bütün bir burjuva kesiminin çok yönlü saldırısıyla karşı karşıya geldi. İzmir'de havaalanı giriş kapısına grev kararınının asılmasına vali izin vermedi. Burada yürütülen grev kırıcılığına karşı Hava-Iş şube başkanlığı cumhuriyet başsavcılığına suç duyurusunda bulunmak zorunda kaldı ve Hava-Iş genel merkezi de üst düzeyde girişimlerde bulunarak grev kırıcılığını yasal

yollardan engellemeye çalıştı. Şu anda İş Müfettişleri durumu incelemeye devam ediyor.

Zaten 1 Nisan'da grev, başladığında, aynı anda lokavt da yürürlüğe sokulmuştu. Sendikaların istediğinin ancak onda birini veren TÜHİS, körfez krizi boyunca uğradığı 200 milyar liralık zararı ve grevde geçen her günün 5,6 milyar liralık zararı ge-

rekçe göstererek direniyor ve "verebileceğimiz son teklifi verdik" diyor. Oysa sendikanın istediği verildiği zaman günde sadece 2,5 milyar liralık ek gider olacak. Aslında Türk Hava Yolları Genel Müdürü ve diğer yetkililer, hükümetle işbirliği içinde bu arada THY'yi elden çıkartma, özelleştirme planını yürütüyorlar. Bunu aynı zamanda, her grevde ve bu arada Zonguldak Madenci grevinde de olduğu gibi, çalışanlara karşı bir şantaj aracı olarak kullanıyorlar. Magic Box'un, Hava-İş Başkanı Atılay Ayçin ve THY Genel Müdürü Cem Kozlu ile yaptığı açık oturumda; Cem Kozlu, "biz bu parayı veremeyiz, alın THY'ni size satalım", şeklindeki önerisine, Hava-İş Başkanı Atılay Ayçin, "yalnız THY'ni değil, iktidarı da bize verirseniz olur" biçimindeki diyalogu da grev kırıcılığı ve politik saldırı için istismar edildi. Aslında, Ayçin yanlış bir şey söylemiş değildir. Tamamen ekonomik gerekçelere dayanan bir grevde sık sık politik önermelerde bulunan burjuvazidir. İşçi sınıfı da kendi çözüm biçimini söyleyince, neden bu denli heyecan yaratıyor? Grevde, başından beri politik davranan onlardır. 28 Mart'ta yapılması gereken görüşmeyi, politik bir müdahale ile Devlet Bakanı Cemil Çiçek engelliyor. Hükümet, grevin ertelenip ertelenmeyeceği konusunu "şartlara göre değerlendireceklerini" açıklıyor. Ulaştırma Bakanı Cengiz Tüncer, "özel şirketleri devreye soktuk" diyerek, açıkça siyasal iktidar adına grev kırıcılığı yaptığını itiraf ediyor. Çalışma Bakanı İmren Aykut, sendikanın tutumuna tavır aldığını hissettirmek için, "yurtdışından gelen konuklarını" bahane ederek söz verdiği arabuluculuk toplantısına gelmiyor. Telefonlarla, özel mesajlarla, dolaylı dolaysız tehditlerle sendika yönetimi siyasi baskı altına

alınıyor. Radyo, televizyon ve birçok iri gazete, grevi kırmak için yoğun çaba içinde. Grevin dokuzuncu gününde Güneş gazetesi, işçiler arasında panik yaratmak için, "THY İşçisi Bölündü" diye koca bir başlık attı. Oysa bütün baskılara karşı, işçiler hergün gösterilerle, dayanışmalarıyla bir yumruk gibi olduklarını gösteriyorlar. Burjuvazinin satın alıp greve karşı kıskırttığı bazı ilgili dernekler, üyeleri tarafından basılıp uyarılıyor. İşverenlerin yanında, çalışan arkadaşlarına karşı gazetelere ilan veren Türk Hava Yolları Pilotları Derneği (TALPA) Başkanı, grev nedeniyle "hizmet veremedikleri için üzülüyor"muş, işverenin verdiği ücreti "normal" buluyormuş. Bu derneğin 300 üyesinden 130'u sendikanın üyesidir. Ahlâki bakımdan, bu yaptıkları utanmazca bir şeydir. Yine Türk Hava Yolları Hostesler Derneği (TASSA) Başkanı Neşe Kocaoğlu'nda, 700-800 üye arkadaşı adına, gazetelere grev aleyhinde ilan verdi. Havayolları Beden İşçileri Derneği Başkanı Mustafa Dizkırın "grev kırıcısı olmadığımı" ve THY- HAVAŞ ve USAŞ'ın mühendis, hostes ve pilotları dışında "bütün hava yolları çalışanlarının üyeleri" olduğunu belirttikten sonra, grev, sendika ve sendika Başkanı aleyhine işverenden daha saldırgan ve utanmazca bir eda ile saldırıyor. Bütün bu dernek ve sayın başkanları açıklamalarından hemen sonra, "üye arkadaşlarının" protestosuna uğru-



yor. En sert protesto yer hizmeti veren işçilerden geldi. Bunlar derneği işgal ederek Başkan Mustafa Dizkırın'dan hesap sordu. Gerçekten de grevin belkemiğini pilot ve hostesler değil, yer işçileri ve uçak teknisyenleri oluşturuyor. Böylece sayın dernek başkanlarının kimleri temsil ettiği, kimler adına ilan verdiği açığa çıkmış oldu. Grev asıl olarak bedenen çalışanlarla uçak teknisyenlerine dayanmakla birlikte, hosteslerin, ve pilotların da hakların ısvunuyor. Pilot ve hostesler elbette, derneklerinin grev kırıcılığına alet edilmesine izin vermemeli, uygarca, arkadaşlarıyla birlikte hareket etmelidir. Fakat geçen bunca süre içinde, gazetenin ilan ettiği gibi işçiler bölünmedi, ama bazı dernekler ve işverenler tarafından bölünmek istendi. Yine Milliyet gazetesi grevin ikinci günü her nedense Hava-İş Başkanı'nın "eski bir astbsubay" olmasına vurgu yaptı. Geçmişte yaptığı yürüyüşleri anımsattı.

Grevin 9. günündeki tartışmalarda TÜHİS Genel Sekreteri Rahmi Cıbroğlu, "grevin uzaması durumunda yaptıkları son tekliften işletmenin zararı ölçüsünde indirim yapmak zorunda kalacaklarını" söyledi. Bunlara

ek olarak, işletmenin kapanması, satılması veya önemli sayıda kadro eksiltme şantajlarına başvurdu. Yine birçok derneği grev aleyhine kıskırttı. Bu derneklerle ilişkilerinin niteliğini THY Genel Müdür Yardımcısı Meftun Yurdagül'ün açıklamalarından anlamak mümkün. İşçiler aleyhine epey kârlı ilişkilere girdikleri anlaşılıyor.

Bütün bunlara karşılık, Hava-İş sendikası bütün "arabuluculuk" girişimlerini değerlendirdi, reddetmedi; yeni teklifler üretti. Mesela arabulucu olmayı teklif eden TÜRSAB Genel Başkanı Bahattin Yücel, "THY'nin yarasına neşter atmanın zamanıdır." "% 25-30 personel fazlalığı olduğu söyleniyor"sa, "şimdi grev vesilesiyle... radikal öçzüm yolları bulunabilir... THY'nin rekabet gücünü arttırmak için özelleştirme yoluna da gidilebilir" gibi açıklamalarıyla işçileri çileden çıkardığı halde, sendika arabuluculuk teklifini kabul etti. Ama, TÜHİS ve işverenler yarıçizdi. Ancak 12 Nisan'da görüşme başlayabildi. Hava-İş taleplerinden özveride bulunarak yeni teklifler üretti. THY Genel Müdürü Cem Kozlu, "ilk kez yumuşama" ortamından söz ettiği ve bunun ancak "12. günde olmasını talihsizlik" olarak gördüğü halde kendileri hiç bir adım atmadılar ve görüşmeyi yeniden çıkmaza soktular. Hava-İş Genel Başkan Yardımcısı Nebi Delice, işveren "teklifi görüşmelerin sürdürülmesi için yeterli bulmadı. Bu noktada grevin uzamasının tek sorumlusunun işveren olduğu açığa çıkmıştır" dedi. Gerçekten de sendika, ücret konusunda teleplerinde önemli oranda indirim yaptı.

İşçilerin isteklerine karşı inatla ve maksatlı biçimde direnen işveren ve sendikası, ayda 75 milyar lira uçak kredi taksidi ödenmesi gereken iki adet Bo-

ign-737 ve bir Airbus A-310 uçağını Tanzanya ve Bulgaristan'a kiralamaya çalışıyor. Çünkü bu uçakların taksitlerinin ödenmemesi durumunda geri verilmeleri gerekiyor.

İşçilerin isteklerine olumsuz yanıtlar veren işveren ve hükümet, bir yandan da işletmeyi tasfiyeye yönelik çalışmalar yapıyor, özel şirketleri güçlendirmeye çalışıyor. Grevle birlikte, beş özel şirket İstanbul Havayolları, Greanair, Pegasus, Sultanair, ve Tur Avrupa, iç ve dış hat seferlerini arttırdılar. Bilet ücretlerine zam yaptılar. İstanbul Havayolları ve Çelebi şirketleri, yer hizmetlerindeki THY tekelinin kaldırılmasıyla hem grevi kırmak, hem de pazarı ele geçirmek için kolları sıvadılar. Hemen bunun arkasından, THY ve HAVAŞ yöneticileri, "grevden sonra yer hizmetleri veren HAVAŞ'ı tasfiye" edeceklerini söylüyor. Öte yandan, YPK (Yüksek Planlama Kurulu), turizmin desteklenmesi yönünde yabancı havayollarının teşvik edilmesi amacıyla alınan "uçak yakıtlarında % 50 indirim" uygulaması kapsamına özel havayolu şirketlerini alırken THY bunun dışında tutuldu! İşçilere verilecek ücretlerle zarar edeceği bahanesiyle, ekonomik ve politik baskı yoluyla işçileri bölmeye ve teslim almaya çalışan işveren ve iktidar, gerçekte yalan söylüyor, esas amacını gizliyor. Amacı sınıf sendikacılığının burnunu sürmek ve özelleştirme planını gerçekleştirmektir. 1980'den 1990'a kadar üretim artışını % 135'e çıkaran, bir yıl içinde her biri 50 bin dolara yapılan 2-3 kez uçak boyayan, yılbaşından itibaren bütün uçakların koltuk kılıflarının renklerini değiştiren, bilet sisteminde otomasyona geçilerek bürolara bilgisayar sistemleri yerleştiren, yurtdışından kolonyalı mendilden tabak çanak siparişlerine

kadar bir çok harcama yapan ve 1991 yılı cirosu 3-4 trilyon olması beklenen, istenen bütün personel ücretleri cironun ancak % 10'unu teşkil eden THY'nin iyi para kazandığı bellidir ve özel şirketler bu kârlı işletmeyi kapmak için can atıyor. Demek ki, işçi ve personel ücretlerindeki artışla "iflas" edeceği iddiası bir sahtekârlıktır.

Hava yolları gibi, güvenilir sistemine oldukça bağımlı bir işletmeciliği, özel şirketlerin açgözlü rekabetine bırakıldığı zaman ne olacağını, bu grev sırasında görebiliyoruz. Grev nedeniyle, kâr hırsıyla sefer sayılarını olağanüstü arttıran özel şirketler, Rusya'da iç hat seferlerinde kullanılan bir takım uçakları, oksijen sistemleri bulunmadığı halde dış hat seferine koydular. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Öte yandan bir çok uçağın bakımı yapılmadan, haftalarca sefer yaptırılıyor. Mesela, 31 Mart günü Antalya Havalimanına inmiş bulunan Boing-737 tipi bir uçağın, o günden bu yana yer emniyet bakımı yapılmamış. Daha bunun gibi insanların yaşamıyla oynayan birçok olay. Bu yüzden yalnızca emekçiler değil, uçakla seyahat eden herkes, işverene baskı yaparak işçilerin grevinin başarıyla sonuçlanmasına yardımcı olmalıdır.

İşçi sınıfının ne denli azgın bir baskı ve entrika ile karşı karşıya olduğunu görüyoruz. İşçilerin sendikal grev ve sendikal eylemini imkânsız hale getirmek için "taşeron firmalar" benzeri bazı uygulamalarla Hava-İş grevinin nasıl kırılmak istendiğini ve burjuvazinin nasıl topyekûn bu grevi kırmaya yüklediğini görüyoruz. İşçiler el ele, aileleri, çocukları ve akrabalarıyla greve omuz vermeli ve zaferine yardım etmelidir. Biz burjuvaziden daha kalabalığız ve bu gücümüzü onlara göstermeliyiz!

KAVGA

Ölümü değil yaşamı
Yaşamı düşün
Ve hayatın güzellikleri
kavgasız değil,
kavgalarıyla güzeldir dostum.

Düşün bir;
sert kayaları, çorak toprakları
burgu burgu delen,
boğum boğum esen fırtınalara
boyun eğmeyen
ufacak yemyeşil bir filizin
güneşe tırmanış kavgasını,
ve
bir mermi gibi döne döne
yırtarak karnından karanlığı
doğan şafağı düşün.

Bilmem hiç geçirdin mi aklımdan
bir idam mahkumunun
bir şafak vakti
kurulu sehpaye doğru
özgürlük türkülerini yıldızlara hayırkarak
dimdik yürüyüp
tekmeleyinceye kadar sehpasını
yani son nefesine kadar yaşama olan arzusunu
Ve
hiç düşündün mü
en barbarca işkenceler altındaki bedenini
ölümü arzularken, yaşama olan sevdasını.

Yaşamı düşünün dostlarım;
ölümle nişanlı olsanız bile.
Ama öyle ayaklar altına alınmış
onursuz bir yaşamı değil
Güneşin sarı sığacı kadar özgür,
Emeğin kutsallığı kadar temiz
olmalıdır yaşamımız dostlarım.

Çünkü;
Demiri, kömürü söken biz buğdayı pirinci eken
biz

Türkü türkü makinayı çalıştıran biz
Ne güzel ama;
açlığı, kıtlığı çeken biz
çileyi zulümü gören biz
soygunlara vurgunlara kurban biz
of, ooof!

Güzel günleri görmekse
Kanayan yaralarımızı sarmaksa
Uçmaksa kartal kartal derinliklerinde göğün
Yüzmekse kulaç kulaç mailiklerinde denizin
yani, kadeşçe yaşamaksa amacımız dostlarım
Alev alev ateşler içinde yaksalarda isyan edin,
isyan edin dostlarım.

Açın karanfil karanfil, kıpkızıl!
Yıldızlarahaykırın
haykırın ki yırtılsın perdesi karanlığın
Doğsun,
sarıнын, siyahın, beyazın
sımsıcak kardeşlik güneşi.
Haykırın ki,
pärçalansın beyinlere vurulu zincir
kırılınsın ayaklardaki pranga!
kırılınsın,
yürüsün katar katar
sevgi yüklü
umut yüklü
sevda yüklü
kardeşlik trenimiz
kıtalar dan kıtalara.

Yaşam budur işte dostlarım,
Gelecek olan güzellikler
kavgasız değil
kavgalarla doğacaktır
güzellikleri geleceğin.

23 Haziran 1988

ÖNCÜNÜN DOSYASI

Ali DERMAN

Birinci sayımızda, öncü için-
deki gelişmeleri de
imkanlarımız ölçüsünde- kamu-
oyuna aktaracağımızı belirtmiş-
tik.

İkinci sayımızda, "Öncünün
Dosyası" adı altında yeni bir böl-
üm açarak -İbrahim Kaypakka-
ya'nın iki önemli yazısını yayın-
layarak- bu değerli göreve ilk
adımı attık.

Devam etmeye de kararlıyız!
Çünkü geçen yıllar, öncü içinde
çok önemli gelişmelerin yaşan-
dığı yıllar olarak geçecektir tari-
he.

O dönemde bizler; tartışma-
ların kapalı kapılar ardında, sını-
rılı bir çevre tarafından sürdür-
ülmesini engellemek ve de da-
ha yaygın bir tartışma ortamı
yaratabilmek için güçlerimizi se-
ferber ettik. Ancak, elimizdeki
imkanların sınırlılığı nedeniyle,
geniş kitlelere ulaşmakta yeter-
siz kaldık uzun bir süre.

Geniş halk kitlelerine ulaş-
makta karşımıza çıkan güçlükler
fırsat yarattı oportünist-
revizyonist çevrelere. Yeni De-
mokrasi, Komün vb. yayın or-
ganları da gelişmeleri çarpıtarak
sundular okuyucularına. Zih-
hinleri bulandırabilmek için se-
ferber ettiler enerjilerini.

Halen de devam etmekte
demagojiye. Devrimci kamu-
yunun, gelişmeleri bir kez de tari-
hi yaratanların kaleminden öğ-
renmesini istiyoruz. Gelişmele-
rin objektif sunulmasının yarının
kurulması açısından da önemli
faedalar sağlayacağına inanıyor-
ruz.

1987 Ağustos tasfiyesi ile
'87 Ekim'deki revizyonist-

oportünist ittifakın ortak toplantı-
larını ve hemen sonrasını de-
ğerlendiren UYANIK "ML"LER
MK'Nİ NASIL TASFIYE ETTİ?
(!) başlıklı yazıyı yayınlamakla
sürdürüyoruz Öncünün Dosya-
sı'nı. Bu yazı öncünün şehitler-
inden MANUEL DEMİR tara-
fından '87 sonu ve '88 ocağında
kaleme alınmış, yazı tamamlan-
madan M.Demir şehit düşmüş-
tür.

Öncünün dosyasında yer
alacak ikinci yazı ise; SÖZDE
ÖNCÜNÜN "3. K'I ÖZÜNDE
REVİZYONİST YDB'NİN EKİM
1987'DEKİ TOPLANTISI ÜZE-
RİNE başlıklıdır. Bu yazıda şe-
hitlerden BABA ERDOĞAN tara-
fından kaleme alınmıştır. Yazı
88 sonbaharında kaleme alın-
mıştır. Dolayısıyla bu döneme
kadarki gelişmeler eleştirilmek-
tedir.

Her iki yazı dizisi bittikten
sonra, yazıların kaleme alındığı
tarihlerden sonrası süreçteki
gelişmeleri yayınlayacağız.

* * *

Saflaşmaya yol açan tasfiye-
ci revizyonistlerin, "konferans"çı
yapıdan kısmen kopmasıyla,
birlik için zemin oluşmuştu.
Çünkü; her iki yapıda 5 temel
belge, 11 ilkede ifadesini bulan
I.K'nın öncüye kazandırdığı plat-
form üzerinde yükseldiğini ka-
bul ediyor. (ML'ler konferansçı
yönetimin programa yönelik sal-
dırlarına ve gittikçe sistemleştir-
meye çabaladığı çizgisine rağmen,
bu oportünist sapmanın, taban-
larında yankı bulmaması -
devrimci tabanın ML programı
savunması- nedeniyle, yöneti-
min 1972 çizgisinden kayışını
birliğin önüne bir engel olarak
çıkarmadılar.) Yine "Konfe-

rans"çı kesimin "DABK"la birlik
diye bir sorunları kalmadığı şek-
lindeki "resmi" kararlarına rağmen,
her iki yapıda hiç bir ko-
şulda birlik olunamayacağını sa-
vunmuyor. Her iki yapıda ilkeli
birlik istediğini açıklıyor. Yine
her iki yapının tabanında birliğin
gerekliliğine inanarak savunu-
yor. Ve bu zemin ML'lerin birliğe
ilişkin çağrılarıyla atıkları olumlu
adım la daha da güçlenmişti.

Tamda bu aşamada "konfe-
rans"çı önderliğin, ML'lerin çağ-
rılarında birlik için belirlediği beş
genel ilkeyi görmemeezlikten
gelerek, çağrıyı içeriğe ilişkin
yönüyle yorumlamaktan özenle
kaçınıp, biçim ve üsluba takıla-
rak, çağrıyı sekte bir yaklaşımla
reddetmesinin yanlışlığı ortada
iken, saldırıya geçerek, reddedi-
şin gerekçenamesi yapılmak isten-
enen, "ilkesiz birlik olmaktansa,
ilkeli ayrı kalmayı tercih ederiz"
yazısının ne hükmü olabilir?

Birliğin önüne engel ola-
rak dikilen mazeretlerin geçerli-
liğine ve sanki ilkesiz birlik iste-
yenler varmış gibi, "ilkeli ayrı
kalmanın" kerametini vazeden
bu anlayışın samimiyetine nasıl
inanılır?

Yıllarca "birlikten yanayız",
"nasıl olsa birlik olacak" diyerek
tabanı uzun süre oyaladıktan
sonra, kendi İKK'larında, "birlik
konusu bizim için taktik bir so-
rundu", "bizim DABK'la birlik di-
ye bir sorunumuz yok", "DABK
ML değil, sağ oportünist"tir diye-
rek, birlik diye bir sorunları ol-
madığını, "taktik" yaptıklarını
resmen açıklayanların, bu karar-
larını geri çekeceklerine, ML'leri
birlik konusunda samimi olma-
makla suçlamalarına nasıl hak
verilir?

Yapmayın arkadaşlar, birlik gibi ilkeli olmayı gerektiren, zorunluluk olarak dayatan bir sorunda bu ne kadar çok taktik? Devrimciler kendilerine karşı samimi olmayı beceremiyorlarsa, halka ve devrimci tabana karşı samimi olmayı nasıl becerebilirler? Devrimci tabanınızdan, birlik istemi bir sel gibi üzerinize gelirken, bu selin önüne kumdan barikatları andıran gerekçe olamayacak mazeretler yığacağınıza

birliğin önündeki gerçek engelleri açıklamaya niye cesaret edemiyorsunuz?

Bir yandan yaptığınız toplantınızda "öncüde eylem ve irade birliği sağladık" (!) derken bir taraftan "revizyonistleri tasfiye ettik" iddiaları sürerken, bir taraftanda, "İbrahim Kaypakkaya'yı aşalım, tekrar tekrar aşalım" (Y.D. Sayı 8) diye biten "anma" yazıları ile anmaya devam edip, bir süre sonrada "aşmak"tan vazgeçerek, bu seferde, "geliştirelim" söylemleri ile "geliştirme" adı altında dozajı ayarlı bir biçimde tabana sağ oportünist "teoriler" şırınga etme "uyanık"lığınızın birliğin önündeki esas engel olduğunu niye açıklamıyorsunuz? Ama bunlar nafile çabalar. Çünkü bu "uyanık"lığınız tutmamış, bünye bu ilacınızı reddetmiştir.

banı bölme "başarı"nın bu gerçeği değiştirmeye yetmez. Şehirlerdeki bu bölünmenin geçici olduğu, devrimci tabanın gerçekleri öğrendikçe sizin "yeni tespitler"inizi savunmayarak, tavır almasıyla doğrulanmaktadır. Onun için, birliğin önüne hayali engeller çıkaracağınıza cesaretinizi toplayarak, gidim gidim çıkarıp satır aralarına sıkıştırdığınız gerçek engelleri açıklayın ki, birlik için samimi tartışma ortamı yaratılsın ve bu tabanada yansısın. Ayrıca birliğin yolunu açmak için, sizinde kararlarını çiğneme alışkanlık haline getirerek ciddiye almadığınız toplantınızın meşru olmadığını açıklayıp, ML'ler hakkında yaptığınız, akıl almaz kehanetlerin özelleştirisi-

Sizinle olan kadroların bir bölümü de dahil, tabanınız bu "yeni tespitler" dizininizi savunmuyor. Neden savunmuyor acaba? Bu neyi ifade ediyor? Biz söyleyelim!

Şunu ifade eder; Bu gövdeye oturtmak istediğiniz baş gövdeye uymuyor. Bu gövde size ait değil, onun için uymuyor. Ayrılık döneminde mücadelenin kızgın alanı olan kırlarda devrimci taban bölünmezken, önder yoldaşlarımızın 1988 Ocak ayında şehit ve tutsak düşmesinin yarattığı boşluktan yararlanarak, palavra alanı yaptığınız dergi ile şehirlerde devrimci ta-

Bir yandan yaptığınız toplantınızda "öncüde eylem ve irade birliği sağladık" (!) derken bir taraftan "revizyonistleri tasfiye ettik" iddiaları sürerken, bir taraftanda, "İbrahim Kaypakkaya'yı aşalım, tekrar tekrar aşalım" (Y.D. Sayı 8) diye biten "anma" yazıları ile anmaya devam edip, bir süre sonrada "aşmak"tan vazgeçerek, bu seferde, "geliştirelim" söylemleri ile "geliştirme" adı altında dozajı ayarlı bir biçimde tabana sağ oportünist "teoriler" şırınga etme "uyanık"lığınızın birliğin önündeki esas engel olduğunu niye açıklamıyorsunuz? Ama bunlar nafile çabalar. Çünkü bu "uyanık"lığınız tutmamış, bünye bu ilacınızı reddetmiştir.

ni yapın, ve öncüyü "tecrübesizlik", "iş bilmezlik"le suçlayacak kadar kaf dağında olan burnunuzu biraz aşağı indirin.

Hafızalar biraz yoklarsa, bu gün hakkımızda yaptığınız, "asker kafa, geri, teoriden anlamazlar" türünden "tespit"lerin, 12 Mart yenilgisi sonrası "yöneticiler ve kadrolar bizde, onlar asker kafalı bir kaç kariyerist" diyerek öncüye bayrak açan KK. hizibinin "tespit"leriyle benzer olduğu görülecektir.

"Tespit"ler benzer olmasına rağmen, biz sonun da benzer olmasını istemiyor ve sizi dostça uyarıyoruz!

Öncünün 19 yıllık mücadele tarihi, kendisini "doğal önder" sayanların, ML programı "aşma"ya kalkışıp, tasfiyeye yöneldiklerinde, ne hallere düştük-

leri ve kurtuluş savaşı masalları anlatır gibi geçmişlerini yad ederek tatmin olmaya çalışırken, nasıl eğlence konusu olduklarına sayısız örnekleri ile ta-nıklık etmektedir. Kadroları saygın yapan, onların "anadan doğma" yetenekleri değil, öncü ve onun ML program ile mücadelesidir. Kurucu önder I.K.'nın şehit düşmesi öncünün yok olmasına neden oldu mu? Hayır!

Onun için, anlamayan her kafaya çivi çakar gibi şu gerçeği çakacağız; Öncü bir derya, tek tek kadrolar ise bu deryada sadece birer damladır. Hiç kimse kendisini "kiymeti kendinden menkul" ilan etmesin, sonu hüsrana olur.

Onun için, anlamayan her kafaya çivi çakar gibi şu gerçeği çakacağız; Öncü bir derya, tek tek kadrolar ise bu deryada sadece birer damladır. Hiç kimse kendisini "kiymeti kendinden menkul" ilan etmesin, sonu hüsrana olur.

Onun için, anlamayan her kafaya çivi çakar gibi şu gerçeği çakacağız; Öncü bir derya, tek tek kadrolar ise bu deryada sadece birer damladır. Hiç kimse kendisini "kiymeti kendinden menkul" ilan etmesin, sonu hüsrana olur.

UYANIK "ML"LER MK'NI NASIL TASFİYE ETTİ?(!)

Partimiz bilindiği gibi kuruluşundaki kısa dönem hariç, esas olarak iç sorunlarıyla uğraşmaktan başını kaldırıpda sınıf mücadelesindeki görevlerini omuzlamak, bütün benliği ile siyasetini hayata uygulamak olanağını bulamamıştır. Siyasi çizgimizi hayata geçirmeden, gelişme göstermek şöyle dursun, olduğumuz yerde durmak bile mümkün değildir, gene buna bağlı olarak gerilemek ve yok olmak kaçınılmazdır. Şunu belirtmek gerekir ki, açık düşmanımızdan almadığımız darbeleri, dost görünümü iç düşmanlarımızdan, ideolojik düşmanlarımızdan ve özellikle başımızdaki düşmanlarımızdan aldık. Ama bunları başımıza çıkaran da ne yazık ki yine bizlerdik. Artık geriye bir dönüp de bunların nedenlerini etraflıca incelemenin, uzunca bir süredir yukardan aşağı sistemli olarak işlenen Parti tasfiyeciliğinin üzerimizdeki etkilerini bertaraf etmenin, Partiyi ve tabanı eğitmenin ve elbette bunu pratikten asla koparmadan, tam tersine siyasi hattımıza uygun bir pratikte adım adım bütünleş-tirmenin zamanıdır. Şimdiye kadar olduğu gibi, şimdi de yanımızda yoremizde, sağımız ve solumuzda ve özellikle de içimizde bulunan bazen açık bazen gizli, bazen ince bir perdeyle yaklaşan düşmanlarımızın "acaba bu sefer becerebilecek-

miyiz?" endişeli pis soluklarıyla karşı karşıyayız. Bu pis nefes uzunca bir süredir bünyeyi için için çürütmüş, bizi, şimdiye kadar hiç karşılaşmadığımız yoğunlukta bir bunalımla karşı karşıya bırakmıştır. Bir çok samimi insanın kafası, sisemli bir tasfiyeciliğin ürünü olarak "acaba siyaset mi yanlış?" kuşkularıyla doldurulmuştur.

Neden oportünistlerin sürekli olarak Partimiz yönetimini gasbettikleri gerçeğinin açıklanması bir yana, gözümüzün önünde duran bir gerçek var ki Partimiz; oportünist "önder"likleri tepesinden silkeleyip bir yana attığı zaman canlandı, serpilip gelişti. Ama oportünizm tepelerde yeniden hakimiyet kurduğu zaman, bunalım arttı, yapı hantallaştı ve işlemez hale geldi. Böylelikle Partimiz yeniden silkelenmek, çürük-çarıkları bir kere daha ayıklamak zorunda kaldı. Geminin ambarındaki fareler, gemi bütünüyle suya gömülene kadar, şu yada bu biçimde yaşam olanağı bulabilirler. Asıl önemli olan bunları temizlemektir. Neden Parti, programına sarıldığı zaman canlandı ve neden ondan saptığı zaman bunalıma sürüklendi? Neden programdan sapan bir zamanların "çok cesur", "çok yiğit", "önder"leri bugün istisnasız aynı çöplükte buluştular? "Bu kadar insan kötü niyetli miydi", "program I.K.'dan

sonra geliştirilemedi, taktik üretilmedi", "Partimizde doğmatizm var, Türkiye Çin değildir" dolayısıyla "birazda siyasete bakmak gerekir" sorularını ve görüşlerini içten içe ve sinsice taraftarların ve Partililerin kafasına sokmaya çalışanlar, yukarıda özetlediğimiz gerçeği sessizce geçiştirmeyi yeğliyorlar. Ama "gerçek" bu, bir gün pat diye çıkiverir insanın karşısına. Ayrıca gerçek bazılarının söylediği gibi de değildir. Örneğin "taktik" üretmeye çalışanlar, programı geliştirmeye çalışanlar olmuştur.

Mesela "GSHD" bir gelişme (!)dir. Mesela yumurta kapağı dayandıktan sonra barışçıl mücadelelerin esas hale gelebileceği, "taktik", taktikte bir gelişmedir. "İlegal barışçı mücadele", "legal barışçı mücadele" anlayışları, eski "yetersiz, kof, doğmatik" mücadele biçimi anlayışlarının ML tarzda(!) aşılmasıdır. "Önderlere" haksızlık edilmemelidir, onlar programı geliştirmeye(!) çalıştılar. Ama insan midesi bu arkadaşlar, at midesi değil ve her önüne sürülen yemeği kabul etmez. Bazılarını dışarı verir, bazen aşağıdan bazen de yukarıdan. İşte bu anlayışlarla, muhalefetlere önderlikler edilirse, Partinin, bu anlayışların bizi götürceği yerin neresi olduğunu görebilmesi için hayatın tokadını yemesi gerekirse, ve bu anlayışları ve savunmalarını çân-ı gönülden

tutar da tepesine dikerse, bu önderlerin iyi niyetleri isterse paçalarından aşağı aksın, billur yüzlerinden iyi niyet fışkırsın, kaçınılmaz olarak Partinin gideceği yer aynı uçurum olacaktır.

Bu yazıda Partinin programına yönelen bilinçli ya da bilinçsiz, ileri ya da geri, ama hepsi de kuşkusuz "iyi niyetli" saldırılar üzerinde genişçe durmaya çağız. Zaten pratiğin mahkum etmiş olduğu tezler daha başka bir yazının ve daha detaylı bir yazının konusu olabilir. Biz şimdi en son "iyi niyetli" MK'mızın K çarpınışlarını, tabii ondan önceki oyalamalarıyla birlikte ve bu "iyi niyetli" MK'nın onlardan daha "iyi niyetli" uyanık(!) "ML"ler tarafından nasıl da tasfiye edildiklerini(!) anlatacağız.

ÖNCE ATAMA ÜYELERLE SONRA DA FAHRI ÜYELERLE GÜÇLENEN MK HIÇ PARTİYİ DÜŞÜNDÜ MÜ?

Böyle soru mu olur arkadaşlar. Elbette düşünmüştür(!). Hiç düşünmez olur mu? MK, Partiyi düşünmek için vardır zaten. Onların iyi niyetleri hep yüzlerinden akmıştır.

Programını hayata uygulamak için esasen- inkarcılığa düşmemek için bu terimi kullanıyoruz-hiç bir çaba harcamamış da olsalar, kırlara yerleşmek yerine, kırdan kente kadro aktarmış da olsalar, Partiyi yığınları kendi sorunlarıyla başbaşa bırakmış da olsalar, bilmem hangi nedenden dolayı boyun eğmekten başka bir seçenekleri olmayanları bilmem nerelere yerleştirip, özünü kaybetmeyenleri hiç dikkate almayarak çürütmüş olsalar,... (daha bunları çoğaltmak istemiyoruz arkadaşlar, bunlar o kadar çok ki) genede bunlar iyi niyetlidir.

Bu MK uzun süredir kapağı YD'na atmanın rahatlığı içinde, UKH içinde yerleşen masa üs-

tünde teori icat etmekten hoşlanan bazı Partili vb.lerinin sağtığı zehirlerin etkisinde kalarak Partinin gerçek sorunlarından uzaklaştı. Uzun yıllar Partiyi esas akım savaşıdır, devrim midir sorusuyla uğraştırdı, bu konuda üç-beş defa karar değiştirdi. Bu ne biçim savaş akımı idiyse, hem esas oluyur hem de haydut başları, dönem dönem çıkarları gereği masaya oturabiliyor, belirli konularda uzlaşabiliyor, halkların mücadelesini bastırabilen için anlaşabiliyorlardı. Partimiz uzun süre, hayati sorunları bir yanda dururken, bu tür sorunlar ön plana çıkarılıyor, dikkatler asıl sorunların dışına taşırılıyordu. Ta 1983'lü yıllarda devrimci dalganın, farketmemek için kör olmak gereken bir gelişmesi, kendisini hissettirirken, bu MK'nde çok garip şeyler oluyordu. Tam da Partinin yaralarını sarması için uygun koşulların geliştiği bir zamanda bunun için yerine göre bir kıvılcımın bile boyundan çok büyük yankılar yaratabileceği bir zamanda bu MK Partiyi çok düşündüğü için, iyi niyetinden dolayı, bir başka "çok bilmiş bir iyi niyetlinin (!) önderliğinde gerilla birliklerini dağıtma kararı aldı. Önerilerine gelen herkes ile "ittifak yapılabilir" kararları aldılar. Buna karşı muhalefet eden ML'ler azınlıkta kaldı, dışlandı vb. (MK içindeki ML'ler). MK operasyonlarda habire güç kaybediyordu ve zayıflıyordu. Boşalan yerler "atama usulü" ile dolduruldu. Önce bunlar Partiyi danışmışlar, bakmışlarki bu usul kişileri deşifre ediyor o zaman da "atama usulü" ile önerilerine geleni doldurmuşlar.

Bu MK 2. K'ı açıkça çiğnemiştir. Birincisi; yukarıda bahsettiğimiz MK üyeliği konusudur. Gelelim diğerlerine.... DEH belgesi, Parti programı ile taban tabağa zit görüşler barındırıyor iken, altına imza atılmıştır. MK'dan geçtik, bu arkadaşlar

Parti Konferansının bile, böyle bir yetkisinin olmadığını biliyorlar.

YD'nda İK'nın seçme eserleri basılmış, başına 1. ve 2. K'da onaylanan özelleştirileri açıkça hiçe sayan bir önsöz konmuştur.

Bu MK Parti içinde keyfiyeti ilke haline getirmiş, anti-demokratik uygulamaları genelleştirmiş, demokratik merkezileşimi her seferinde hiçe saymıştır. Devrimci özünü, Partiyeye bağlılığını koruyan yoldaşlar, hangi düzeyde olursa olsun, üstlerine karşı uzun süre muhalefet etmişler, sorumlularının başlarını ağrıtmışlar, ancak sonuçta hiçe haketmedikleri türden davranışlarla karşılaşmışlardır. Buna karşılık ses çıkarmayan, boynunu bükenlere yetkiler, sorumluluklar verilmiş sistemli bir biçimde bürokrasi yerleştirilmiştir. Örneğin, YD'da sürdürülen ilişkiler gerçekten de ilginçtir. MK tarafından işlenen bariz hatalar Parti çevresindeki Parti düşmanları tarafından da uzun süre kullanılmıştır. MK ideolojik sağlamlığı bütünüyle bir kenara bırakarak salt entellektüel yeteneğe göre ve bazende bir-iki laf etme özelliğine göre hiç de hak etmeyen insanlara yetkiler, sorumluluklar vermiş, bu politika sonucu Partiyeye bağlı insanlar giderek Parti içinden ve çevresinden sıyrılmış, Partide bürokrasi yaygınlaşmıştır. MK'nın kadro anlayışını siyasi bir anlayış, daha doğrusu bir politika olarak muhatap alıp eleştirmek bile doğru değildir. Bu anlayış MK raporlarına yansımış değil, ancak pratiğin bütünüyle bu anlayışla şekillendiği hiç bir sözü gerektirmeyecek kadar açık bir gerçektir. Biz burada doğru olarak Partinin bir yığın kof, hantal, bürokrat nitelikli insanlarla doldurulduğunu ileri sürerken, tek tek insanları yada her şeye rağmen Parti ile ilişkisini kopar-

mayan insanları suçlamak istemiyoruz. Buna karşılık memur zihniyetiyle hareket etmedikleri, üstlerinin her söylediğine boyun eğmedikleri için Parti ile ciddi çelişkiye düşen ve bunalıma giren, ilişkisini koparan insanlarda vardır, bunlar küçümsenecek gibi de değildir. Kuşkusuz bu yoldaşlarında tüm olumlu yanlarına rağmen olumsuzluklarının olmadığı da söylenemez. Burada dikkat çekmek istediğimiz nokta bu değildir, Partinin bir yığın kof, hantal unsurlarla doldurulması izlenen politikanın doğal sonucudur, önemli olan bunun nedenini görmektir, nedir peki bunun nedeni?

Eğer önderlik görevine soyunanlar Parti programına ilişkin gerçek görüşlerini açıkça ifade etme cesaretine sahip olsalardı, kuşkusuz bu sorun bizim açımızdan bu kadar büyük bir öneme sahip olmazdı. Ama bu gün MK'nın izlediği kadro politikasının, Parti ideolojisine ters olduğunu kitlelere göstermek zorundayız. Bu baylar kitlelerin sesine kulak asmamayı öyle bir ilke haline getirdilerki, bir bölgede ilişkili insanların hemen bütününe görevden alınması doğrultusunda görüş belirttiği bir unsur, ısrarla görevinde tutuldu. Parti programına bu kitle kadar bağlı olsalardı hiç şüphe yok ki bugün yönetici durumunda bulunan bir çok insan daha değişik yerlerde olurdu. Sorgulamada Partinin anlayışına tamamıyla ters hareket eden eski "önder"leri ödüllendirmekte hiç bir sakınca görmeyen MK bu konuda da bütünüyle Parti anlayışına ters hareket etti. Ideolojik olarak hiç bir varlığa sahip olmayan unsurları baş köşelere oturturken hiç yüreği sızlamadı. Üstelik bütün bu çabalar YD'na taşınan İKK'ya bir kaç yazı-gizi içindi. Böyle bir politikanın alttaki unsurları olumlu etkilemeyeceği açıktır. Böyle bir anlayışla Partiyeye önderlik

eden(!)lerin Parti politikasını hayata uygulamak, gövdeyi kırlara yerleştirmek, gerilla savaşını başlatmak gibi "kötü niyetler" taşıyabilmesi mümkün değildir. Tam tersine Partiyeye, halka devrime bağlılığını her şeye rağmen korumayı beceren bu yüzden cezalandırılan buna karşılık büro şeflerine iyi memurluk etmekten başka meziyeti olmayanları ödüllendiren bir önderliğin, kadro politikasına hükmeden anlayış Parti ideolojisinden başka her şeydir.

MK kırsal bölgelerde faaliyet yürütmek değil de faaliyeti kösteklemeyi düşündü. P içinde MK'nın P programına bütünüyle ters uygulamalarına tepki son haddine varıncaya kadar kırlardaki faaliyet MK'nın akına hiç mi hiç gelmedi. Hatta 4.ncü top.da bir revizyonistin P tasfiyecisi görüşleri MK tarafından çoğunlukla hiçbir itiraz olmadan kabul edildi. Gerilla birliklerinin dağıtılması kararları alındı. Bu da P tasfiyeciliğini 'açıkça' dile getirme cesaretine sahip olmayan MK'nın böyle bir medeni cesarete sahip olan birisinin açtığı bayrağın ardından gitmeye hazır olduğunu gösterdi. Kırlarda faaliyet yürütmek isteyen yoldaşlar engellendi. Doğuya gitmek isteyenlere "doğuda olduğu gibi batıda ve YD'nda da sınıf mücadelesi var" türünden açıklamalar yapıldı. Son birkaç yıl içinde Partide MK'nın bu samimi "P savunuculuğuna" yönelen tepkiler bazı göstermelik karar vb.lerle törpülenmeye çalışıldı. Ancak özde en küçük bir değişiklik olmadığı için pratik faaliyette herhangi bir değişikliğin olması da mümkün değildi. MK üyelerinin yurt içinde görevlendirilen, bazı üyelerinin istifa etmeleri "önderlerimiz" niteliğini, P sorunlarına yaklaşımlarındaki ciddiyetini gösteriyor.

Bu niteliğe rağmen MK'yı "güzel" kararlar almaya iten

neydi? Bu soru bugün "K"ta MK'yı tasfiye eden(!)lerin, doğunun tavrına karşılık (MK önderliğindeki K.ı tanımama tavrı) ileri sürdükleri (Doğu ne yaptı, sanki kendi görevlerini yerine getirdi mi? Türünden sorulara cevap teşkil ettiği ölçüde önem taşıyor. Bu "uyanık ML'ler" MK'nın bu "güzel" kararları, özellikle doğu bölgesinde MK'ya karşı yükselen muhalefeti törpülemek için aldığı gerçeğini bir çırpıda unutmaya hazırlar. MK ağızyla doğu bölgesini suçlamaya hazırlar. Özellikle son bir yıl içinde Partimizin doğuda aldığı darbeler MK'yı canlandırmış, doğu bölgesi nezdinde ciddi güvensizlikler yaratmış durumdadır. Ancak "doğu bölgesi ne yaptı?" türünden sorular bu son darbelerin yarattığı psikolojinin etkisiyle sorulurken MK'nın izlediği Parti tasfiyecisi ideolojik-siyasi hattın doğu bölgesi üzerindeki etkileri unutulmuş durumdadır. Örneğin, kasm çatışması değerlendirilirken alınan darbenin MK'nın siyasetinin sonucu olduğu yönünde görüşler belirtildi. Ancak, elbetteki olayın somutunda örgütlenmede vb. işlenen hatalar bölge önderliğine aitti. Bu olayda yüzeysel olarak bakılırsa "MK'nın ne suçu var, sorumluluk bütünüyle bölgeye aittir" denilebilir. Ancak MK'nın izlediği Parti tasfiyecisi ideolojik-siyasi hat, doğu bölgesini de önemli ölçüde etkilemiş, buradaki çalışma tarzını ve örgütlenmeyi şu yada bu ölçüde şekillendirmiş, kısacası bu ideolojik-siyasi hat, kendine uygun örgütsel sonuçları yaratmıştır. Sadece şu yada bu alanda, şu yada bu ilde değil Partinin bütününde de durum böyledir. Koskoca batı bölgesinde bugün ciddi bir yapının olmaması tek tek insanların suçu olamaz. Bu durum MK'nın izlediği siyasetin doğal sonucu ise burada "uyanık ML'ler" bir kere daha düşünmelidir. Aynı önderliğin aynı si-

yasetine rağmen doğu bölgesi kendi ayakları üzerinde durabilmiştir. Görmek isteyenler için bu bile "Doğu bölgesi ne yaptı?" sorusuna başlı başına bir cevaptır.

MK, P düşmanlığı temelinde ilk önce kendi içinde ideolojik bir hat sistemleştirmeye yönelmiş, Partinin bunalımının gerçek nedenleri üzerinde durmak, programın hayata uygulanmasını sağlamaya çalışmak yerine, masa başında pratiğin canlı sorunlarından kopuk doğmatizme, subjektivizme vb. hastalıklara saldırarak bunalımın nedenleri üzerinde kafa yormuştur(!). Bunalımın nedenleri Partinin organik varlığında ve bu varlığıyla birlikte süren pratiğinde değil, kitaplarda aranmış ve gene bunun doğal sonucu ve çözümü olarak da entellektüel özeleştiriler ortaya çıkmıştır. MK tam da bu psikoloji içinde kıvrılırken, aslında söylemek isteyip de söyleyemediğini pat diye dile getiren FÜ'leri karşısında bulmuş, dört elle onlara sarılmıştır. Bunlardan birincisi, çok kısa süre içerisinde kendi kendisini teşhir edince diğerleri sahneye çıkmış ve MK bu defa da taze kan alarak güçlenmiştir. Aslında FÜ'lerin birbiri arasındaki (birincisi ve diğerleri) farkları mumla ararsak belki bulabiliriz. Bunlardan birincisi üzerinde bugün durmaya gerek yok. Bu kendi ideolojik-siyasi hattını tutarlı bir biçimde ifade edip sistemleştirmiş, çok sağlam(!) bir malzemeyle temellerini atma yoluna gitmiş ve artık Partimizin önünde 'sorun' olmaktan çıkmıştır. Ancak diğerleri aynı samimiyeti göstermeyerek P savunuculuğu ile yola çıkmış ve Partiyi tasfiyeye devam etmiştir. Bu sonuca ulaşmak için pratiğe yüzeysel olarak bir bakış bile yeterlidir.

Zaten sıkıntı içinde olan MK, denize düşenin yılanı sarılması misali, sarıldığı can simitlerinin

"proleter devrimci kültür mücadelesindeki" deha(!)larının tanıtımını yaparak işe başlamış, "geçmişte geri kaldığımız hiç üzerine eğilmediğimiz" sorunlardan başlayarak, Partinin bunalımına çözümler arandı, insanoğlunu sonsuza dek aldatmak kesinlikle mümkün değildir. P bir ölüm kalım mücadelesi verirken, bölge organları esasta çökertilmiş, silahlı güçleri önemli darbeler almış, ideolojik bunalım kişilerin kafasını küçük kurtçuklar gibi için için kemirmeye devam ederken bu revizyonistler Tohum'u çıkardılar, tüm dikkatleri, P olanaklarını, yoldaşların devrimci enerjisini buralara kanalize ettiler. P varlık yokluk sorunu ile karşı karşıya iken, "geçmişteki kültür ve sanat vb. konularındaki solluğu aşarak(!)" Partinin kültür politikasını geliştirdiler. Afrika'daki yoksulları, o açıktan bir deri bir kemik kalan yoksulları, sinemaya veya tiyatroya götürerek yardımcı olmak gibi bir yaklaşımdı bu. Yıllarca cezaevinde yatıp da tahliye olan başka yoldaşlar da oldu. Ali Mete, Ünal Küçükbayrak örneği gibi. Kuşkusuz bu yoldaşlar da Partinin geçmişteki kültür politikasını görebilecek, değerlendirebilecek durumdaydılar, ancak P tasfiyecilerinin, Partide yarattığı tahribattan dolayı bugünkü acil görevimizin bu olmadığını, ayrıca ne olduğunu çok çok iyi gördüler ve buna uygun bir pratik izlediler. Onlar silahlı mücadele olmadan ne Partinin ne ordunun asla gelişmeyeceğini çok iyi biliyorlardı, onlar Partiyi düzeltmenin en başta, P tasfiyecilerini temizlemekten, sağ oportünist, revizyonist politikayı ve bu politikanın yol açtığı ideolojik çürümeyi bertaraf etmekten geçtiğini çok çok iyi gördüler. Bu uğurda, Partiyi canları ve kanlarıyla katıldılar. Revizyonist ve oportünist siyasetin Partimizde yol açtığı tahribata, düşmanın Partimi-

ze yönelen darbelerin rağmen, bugün hala dimdik ayakta duruyorsak, bu Partiyeye bağlı yş'ların kanları, emekleri sayesinde. Revizyonist baylar bütün bu gerçekler ortada iken, kendi kendilerini tasfiye ettirmek için peşlerine taktıkları oportünistlerle birlikte oluşturulan kof YD delegeleri çoğunluğuna dayanan bir "K"ı P iradesi diye ne kadar yutturabilecekler? Yurt içinden gitmesi gereken temsilcilerin dörtte üçü (doğunun bütünü ve batının bir kısmı) bu "K"ta temsil edilmemiştir. Dolayısıyla bu "K" kof YD çoğunluğuna dayanıyor. Doğu'nun iradeyi temsil etmeyen "delegeleri" ise, böyle bir "K"a oturmakla, bölgede kendilerine karşı DABK'nin aldığı tavrı gerçekten de hakettiklerini pratikte ispatladılar. Elbette bir yıllık GBK sürecinde izlenen sağ oportünist çizgi hariç.

MK'nin bu tepesine çöreklenen revizyonistler, programa canı gönülden inanan ve bu uğurda can veren yş'ların kanlarıyla ayakta tuttuğu Partimizin olanaklarıyla, tüzüğü açıkça çiğneyerek kişisel görüşlerini yaydılar. Otomatik telefonla Partiyeye kumanda etmeye çalıştılar. Yayın organlarında sürekli olarak içinde buldukları maddi koşullara ilişkin sorunları işlediler. Partinin ideolojik-siyasi olarak çürüyüşünü, dolayısıyla, örgütsel yapısının darmadığın olması bunları ancak sevindirebilirdi. Çünkü bu durum, bu revizyonistlere Partinin tasfiyesini daha da derinleştirme, kafası allak bullak olan kitleye bu görüşleri daha rahat götürebilme olanağını veriyordu. Kısacası, bir elle sinsice dağıtırken öbür elle de topluyorlardı.

MK'nın 12 Eylül sonrası kendi pratiğini değerlendirirken, içine düştüğü acizlik, bariz bir biçimde ortadadır. Bu hainler MK üyelerinin sürekli olarak değiştiği ve bu nedenle de sorumlulu-

ğün bugünkü MK'ne bir bütün olarak yüklenemeyeceği iddiasını ileri sürüyorlar. Ne kadar safça bir iddia. Biz kişilerin düşmanı değiliz ve kişilere karşı savaşmıyoruz. Partimizin programı tek tek kişileri hedef almış değildir. Biz bir ideolojik-siyasi çizginin savunucusu ve bunundışındaki anlayışların düşmanıyız. Biz MK'nin izlediği P tasfiyeciliğinin düşmanıyız. Kuşkusuz MK'nın izlediği ideolojik-siyasi hat zorunlu olarak karşımıza kişileri çıkarır. Çünkü, bu görüşler bilinçli ya da bilinçsiz savunucuları üzerinde somutlaşır, pratik anlamlarını bulurlar. MK üyelerinin süreç içinde değişmesi, eğer daha önce izlenen siyasi çizginin değişmesi sonucunu vermiyorsa, hiçbir anlam taşımaz. P düşmanı ideolojik-siyasi hattın Ahmet tarafından değil de Mehmet tarafından önümüze sürülmesi ne bizim görevlerimizi azaltır, ne de Mehmet'in suçunu hafifletir. Eğer hainler öncelilerinden devraldıkları çizgiyi hiç değiştirmeden, üstelik değiştirmek bir yana sistemleştirerek sürdürdülerse, böyle bir savunma yapmaya asla hakları yoktur. Bu hainlerin özünde bir parçacık samimiyet diye bir şey kalmış olsaydı Partinin böylesi bir bunalımın içine düştüğü bir zamanda kişisel çıkarlarını, kendi hayatlarını garantiye almayı düşünmezlerdi. Bu hainler sağ oportünist GBK'nin KÖK önerisini geri çektiği ve doğu delegelerinin "K" için beklendikleri bir sırada yani, henüz GBK'nin sağ oportünist MK kuyrukçusu çizgisine karşı doğuda yükselen ML muhalefetin işaretleri belirginleşmemiş iken, Partiyi çekiştire çekiştire K'a getirmiş olmanın başarısını kutlarken, tüzüğü çiğneyerek kişisel görüşlerini P yayın organlarında sinsice yaymaktan kaçınmadılar. Kendileri gibi P düşmanlarıyla, ama bu niteliklerini gizlemeyen, bunlardan

daha samimi, daha tutarlı davrananlarla koltuk ilişkilerini sürdürmeye devam ettiler. Nasıl olsa GBK'ni istedikleri platforma çekmişlerdi, bunun da rahatlığıyla gider ayak Partiyi sırtından hançerlemekte hiçbir sakınca görmediler. Gene aynı rahatlıkla ve gene aynı koşullarda, cezaevinde Partiyeye başkaldıran ve gayri resmi yollardan kendilerine benzer ve P düşmanlığının dışında hiçbir ortak değere sahip olmayan insanlarla, Partinin yönetici organlarına rağmen ilişki kurmakta da hiçbir sakınca görmediler. Bütün bunlar ortada iken bu hainlerin DABK tavrına karşı sanki bütün bunlar bilinçsizce yapılan şeylermiş gibi, P birliği, P iradesi adına gevezelikler etmesi en büyük sahtekarlıktır. Biz düşmanlarımızı içerde ve dışarda nasıl altedeceğimizi bizzat düşmanın kendisinden öğrenmeyiz, o bizim iç sorunu-muzdur.

DABK TAVRINA KARŞI NASIL BİRLEŞİLDİ?

Doğu bölgesinde yükselen muhalefete karşı revizyonist ve iflah olmaz oportünistlerin, kitlenin kafasında bıraktığı belli sorunlar vardır. "Doğu niye KÖK önerisini geri çekti? Hem delegelerini gönderdi ve hem de onları geri çağırıyor? Bu nasıl iş? Türünden sorular soruluyor. Gelişmeler somut biçimiyle, kendi somut koşullarında ve objektif olarak bilinmediği ve aktarılmadığı için sisli havada kafaları bulandırmak çok kolay oluyor.

"Doğu niye KÖK önerisini geri çekti?" diye sorulan soru, doğu bölgesindeki iç çelişkileri hesaba katmayan, doğuyu homojen bir bütün olarak gören idealist kafalardan çıkıyor. Bu soru, MK'nın izlediği çizginin genel olarak Partide ve özel olarak da doğu bölgesinde P bünyesinde yarattığı tahribatı hiç mi

hiç anlayamıyor. Dolayısıyla bu soruyu soranlar, MK'nın P tasfiyeciliğini anlayamıyorlar ve buna karşı tutarlı bir mücadele yürütememeleri de mümkün değildir. "Hem delegelerini gönderdiler, hem de niye geri çağırıyorlar?" diye safça ve bilinçsizce sorular soran arkadaşlar doğu bölgesinin delege göndermeye hakkı olduğunu anlayabiliyorlar da, böyle uzunca bir bunalım döneminin ardından, Partinin tasfiyesinde iç düşmanın Partide ideolojik çürümeyi böyle yüksek boyutlara ulaştırarak önemli "başarılar" elde ettiği ve Partiyi uçurumun eşiğine getirdiği bir dönemde, Partinin hayati sorunlarının tartışılacağı bir K'a, doğu bölgesinde sorunları oldu bittiye getirerek ciddi tartışmalardan kaçınarak giden delegelerini geri çağırılmaya da haklarının olduğunu niye anlayamıyorlar? Bunlar bugün DABK'nin GBK'ni MK kuyrukçusu ve sağ oportünist diye hem de oybirliğiyle değerlendirdiğini bilmiyorlar. Gene aynı kafalar "bu adamı delege olarak seçerken güveniyordun da, şimdi niye güvenmiyorsun? Ne değişti ki?" diye soruyor. Bu baylar bugün DABK tavrına rağmen MK'cılarla "K"a oturan doğu "delegelerinin" kaleminden (veya onayından) çıkan KÖK yazısında delege seçimlerinin yenilenmesi önerisinin bulunduğunu biliyorlar.

Bu yazıda mevcut delegeler nezdinde şu yada bu gerekçeyle bazı güvensizliklerin geliştiği, bu nedenle de delege seçimlerinin yenilenmesi gerektiği belirtiliyor. Bu yazının üzerinden mevsimler geçti. Doğu bölgesinde darbe üstüne darbeler alındı. MK'dan kopmak demek örgütsel bağları koparmak demek değildir. Ayrıca bu bile lafta kaldı. Delegeler akşamdan sabaha görüş değiştirdiler. GBK döneminde bölgede P çizgisi adına sergilenen pratik ortadadır. Hem genel

olarak P ve halk nezdinde ve özel olarak da o yörede Partiyeye duyulan güvensizlik ciddi bir şekilde artmıştır. Hiç kuşkusuz bunun nedeni izlenen siyasettir. Eğer bu görülemezse doğu bölgesinin delegelerine gelinen aşamada güven duyulmaması anlaşılabilir. Bu soruyu soranlar ne MK'nın izlediği P tasfiyeciliğini, ne de bölgedeki etkisini anlayamadılar. MK'nın izlediği çizgi genel olarak Partinin bunalımını derinleştirmiş, ayrıca, tek tek kişilerin kafalarını da allak bullak etmiştir. Delegelerin aşamadan sabaha görüş değiştirmeleri MK'nın çizgisini anlayabilenler için hiç de anlaşılabilir bir şey değildir. DABK'nın bugün MK kuyruğunda "K"ya katılmış olan "delegelerine" iffah olmaz oportünistler demesi hiç de anlaşılabilir bir şey değildir. Bu "delegeler" bugün DABK'ni oluşturan yoldaşlara kariyerist sıfatını yakıştırıyorlar. Doğu delegeleri nezdinde oluşan güvensizlik KÖK yazısına, delege seçimlerinin yenilenmesi önerisi biçiminde geçmiş iken, GBK'nın KÖK önerisinin çekip K'a katılma kararı aldığı 2. toplantı raporunda da "bölge delegeleri nezdinde kısmi güvensizliklerin bulunduğu, ancak esasta güvenin var olduğu" biçiminde gerçek durumu kısmen yansıtan bir ifade kullanılmış iken; KÖK önerisinin Partide tartışıldığı sırada yazıda var olan delege seçimlerinin yenilenmesi önerisi kabul görmüş, ancak buna rağmen şu yada bu gerekçeyle delege seçimleri yenilenmemiş iken; GBK'nın 2. toplantı raporuyla duyurduğu K'a katılma tavrı bölgede ciddi olarak hiç tartışılmamış yoldaşlar esasta ikna edilmeye çalışılmamış iken; Palu çatışmasına kadar PÜ'nün çoğunluğu KÖK yönündeki görüşlerini ısrarla koruyor iken; Palu çatışmasından sonra KÖK'ü savunan PÜ'lerin azınlığa düşmesi üzerine oluşan

"iradeyle" bu sevimli delegeler alelacele "K" yoluna düşmüş iken, üstelik bunlar "K" yoluna çıkmadan önce bir PÜ'nün, sorunları bölgedeki bütün PÜ ve AÜ'ler toplantısında tartışma önerisi, GBK tarafından sudan bahanelerle geri çevrilmiş ve "K" yoluna düşmüş iken; bu delegeler K yerine ulaştıktan sonra, bölgede kalan diğer delegeler ve yoldaşlardan "bölgede sorunların çıktığı, batı delegeleriyle birlikte geri dönüşü" türünden bir çağrı gelmiş iken; bütün bunlara rağmen bu sevimli P savunucuları MK'nın kuyruğunda "K"ya katılarak, kendilerinden bölge tarafından alınan hakkı kullanmış iken, var olan büyük kariyeristler olmadıklarını kendileri ispatlasınlar. Üstelik bölgeden kalan diğer delegeler, bölgede PÜ'leri çoğunluğunun Palu çatışmasından önce KÖK görüşünde olduğunu (üstelik Doğu delegelerinin bütünü bile KÖK'ün geri çekilerek "K"ya katılma düşüncesinde hemfikir olmamış, Doğu delegelerinden birisi delegeler çoğunluğuna uyduğunu) belirtmiştir. Gelinen aşamada eski delegelerin bölge iradesini temsil edemeyeceğini kabul etmiş, DABK tavrını doğru görerek katılmışlardır.

Resmi kararlar gerçek durumu doğru olarak yansıtırırlarsa bir anlam taşır. Eğer gerçek durum kağıt üstündekini altdeder, onu aşarsa resmi kararların hiçbir değeri kalmaz. Bu materyalizmin alfabetidir. Buna daha sonra değineceğiz.

Bu arada KÖK yazısının Partiyeye açılması konusu da oldukça ilginçtir. Uzun süre Parti KÖK tartışmaları ile oyalanmış, daha sonra öneri GBK tarafından geri çekilerek K.kararı bildirilmiş, ardından buna uygun olarak delegeler K yoluna düşmüş, tam bundan hemen sonra delegeler geri çağrılmış, bölgede top. yapılmış, gelmeyen delegeler bu

top. sonucunda Parti şaflarından MK ile birlikte tasfiye edilmiş, DABK oluşturulmuş, yoldaşlara Partiyeye sahip çıkmaları, P tasfiyecilerini başlarından defetmeleri doğrultusunda çağrı yapılmıştır. Ne kadar tutarsız bir bölge... Dünü bugününe uymuyor. Evet olguları görünen yanları ile değerlendiren, bölgedeki ilişkileri, iç çelişkileri hiç hesaba katmayanlar için bu değerlendirmeyi yapmak hiç de zor değildir. Bu kafa oportünizmin maddi koşullarının doğuda da bulunduğunu ancak yüzeysel olarak değerlendirebilir. Oportünizmin belli bir sınıf zemini üzerinde yükseldiğini, bu sınıfa ait ideolojik-siyasi hat temeli üzerinde yükseleceğini ancak, yüzeysel olarak değerlendirebilir. Bu anlayışa sahip olanlar, bölgedeki başarıları da başarısızlıkları da bir bütün olarak bölgeye mal edebilirler. Oysa her ikisi de yanlıştır, ne başarıların hepsi, ne de başarısızlıkların hepsi bir bütün olarak bölgeye ait değildir ve olamaz da.

KÖK yazısının Partiyeye açılması nasıl oldu? Bilindiği gibi Kasım çatışmasından hemen sonra, MK çoğunluğunun bölgede yaptığı altıncı toplantıda Partiyeyi çok düşünen (!) birtakım kararlar alındı. Bu kararlar bölge yöneticilerine iletildi. Bölge yöneticileri MK'yı tanımadıklarını belirttiler, KÖK doğrultusundaki görüşlerini kabaca ortaya koydular, ancak kesin tavırlarını bölgede bütün PÜ ve AÜ'lere danıştıktan sonra bildireceklerini belirttiler. Bölgede sorun tartışıldı ve KÖK yazısı ortaya çıktı. Altında 1 nolu gerilla bölgesi delegeleri imzası vardı. Yazı gerçekten hiç de ikna edici değildi ve perspektifinde yerli yerinde ortaya koymıyordu. İçinde bir dizi eklektik yanlar vardı. MK hem tanınıyor hemde istifaya çağrılıyordu. P iradesi tanınıyor ancak MK tanınmıyor, ama bu P irade-

sine dahil olan bölge dışındaki unsurlar MK'yı tanıyordu. Bölgenin iç yapısını göz önüne almayanlar, hayatın diyalektiğini kavrayamayanlar nezdinde bu yazı bir bütün olarak bölgenin itibarını ciddi bir şekilde sarstı. Tam bu sırada bölgede verilen kayıpların birbirini izlemeye devam etmesi de aynı cümlenin tuzu biberi oldu. Oysa daha yazı çıkar çıkmaz ilk önce bölgedeki yoldaşlar tarafından reddedildi. Örneğin, Doğu bölgesinde kalan ve GBK'nın KÖK önerisini geri çektiği 2. toplantısına rağmen KÖK yönündeki görüşünü koruyan doğu delegesi Doğu bölgesinde yapılan gerillaların çoğunluğunun PÜ ve AÜ'lerin katıldığı toplantıda; bölgede bütün PÜ ve AÜ'ler arasında ve sonra da delegelerin arasında sorunun tartışılarak genel hatlarıyla KÖK perspektifinde birleştirildiğini, bir delegenin bunu kaleme alma görevini üstlendiğini, ancak yazı kendi eline ulaştığında "üzerinde anlaştığımız ve benim savunduğum perspektif yazıdaki gibi değildi, benim savunduğum bugün ortaya konan ve daha sonra DABK tarafından pratiğine geçilen biçimdeki KÖK anlayıştıydı." diyerek bu yanlışlığın nereden kaynaklandığını, Partinin en kötü zamanda aylarca nasıl oyalandığını ve kimler tarafından oyalandığını anlatmıştır. Yazıyı kaleme alan aynı delegeler nasıl ikna oldular, bölgedeki yoldaşları nasıl ikna ettiler(!). Bölgede hiçbir ciddi ikna ve tartışmaya yönelmeden bile, oldu bittilerle nasıl K yoluna düştüler, diğer bölgedeki PÜ'leri subjektif bilgilendirme ile yanılarak Partinin bunalımına bir boyut daha eklediler. Çizdikleri yılan eğrisiyle hem bölgenin kendisi içindeki huzursuzluğu ve hem de bölgeye karşı güvensizliği nasıl da derinleştirdiler, bu gelişmeler objektif olarak bilinmezse elbette birçok samimi yoldaşın

yanılması mümkündür. Ama gerçekler birgün su yüzüne mutlaka çıkarlar.

Bu delegelerle MK önderliğinde K'a katılan baylar, doğunun derdi ne diye ciddi ve detaylı olarak araştırma, gelişmelerin inceliklerini öğrenme zahmetine hiç katlanmadan becerdikleri oldu bittiyile P sorunlarına çözüm bulacaklar. Bu nasıl ciddiyet? Bu yaklaşım baştan aşağı sakattır. Bu yaklaşımın MK önderliğinde sevimli "K" cıları birleştirmesi, ileri sürüldüğü gibi Partinin bunalımının derinliğinin görülmemesine dayanıyor. "K" cılar tarafından doğu bölgesindeki yoldaşlar büyük ağabeyin hatalarına karşı mücadele eden haşarı, yaramaz küçük kardeş gibi gösterilmiş onların sorunu. MK ile derinleştirilerek zaten MK'yı da tasfiye ettik onun için sorunlar çözülür, ikna edilir" denilerek gerçek durumu Partiyeyi ne kadar düşündüklerini gösterdiler. Olgun ağabey rolüne girerek gerçek sorunların üstünü örtmeyi çok güzel becerdiler, kitle nezdinde doğudaki savaş koşullarında can bedeli mücadele yürüten yoldaşlara duyulan sempati nedeniyle "yaramaz çocuğun" kapisine katıldılar (!). Oysa DABK'nın köküne kadar haklı olduğu gelişmenin özünü iç ilişkileri bilenler ve görmek isteyenler için daha bugünden ispatlanmıştır. Bu K'a katılanların mantığı iğrenç demagogjileri bir yana bırakırsak, ta başından doğulu yoldaşları sözüm ona "dıştalama" mantığıdır. Buna güçlerinin yetmeyeceği ortada olmasına rağmen ML'lerin seslerini duyurabilme olanakları daha sınırlı olduğu için P tasfiyecilerinin son çırpınıları, geçici nefeslenmeleri mümkün kılacaktır.

Bu arkadaşlar DABK'nın tavrına rağmen "K"ya otururken, onları böyle bir çoğunluğun ideolojik-siyasi olarak P iradesini tem-

sil edemeyeceği K'tan vaz geçmeleri konusunda ikna etmeye çalıştığımız zaman gerçek yüzlerini açıkça ortaya koydular. Onlara dedik ki: "böyle bir K'ın Partinin sorunlarını çözmek yerine daha da derinleştireceğini, MK'nın oyununa gelinmemesini (üstelik DABK'nın MK önderliğindeki K'nın Partiyeyi uçuruma atmak olduğu yönündeki görüşünü doğu delegeleri çok iyi biliyor. Bu arkadaşlar kendilerinin temsil edildiği bir "K"ı bile uçurum olarak görüp katılmazken, "K" cılar, doğulu yoldaşların temsil edilmediği bir "K"ı bu "K"ın seçtiği MK'yı utanmadan tanımasını nasıl DABK'dan isteyecekler? Sahtekarlık gözler önündedir), suni ayrılmalar yaratılmasını, nihayet, bir yöntem sorunu olduğunu, MK'nın şöyle yada böyle tasfiye edilmesinin bu koşullarda ML'leri birbirinden ayırıp revizyonistlerin safına oturtamayacağını ve geri dönüşmesini" söyledik. Oysa bu sözler de bile belli bir duygusallık ve belli bir iyi niyet, safça bir iyi niyet bulunduğu sonra kendisini gösterdi. Doğu delegesi bu sözlerle karşılık doğulu yoldaşları kariyerizmle, tüzük ihlaliyle, P iradesini çiğnemekle suçladı. Bu anlayışlarla onların silahlı mücadeleyi yürütemeyeceğini söyledi. Hatta çok iyi hatırlıyoruz "Mao'da 31'den 34'e kadar çok acı çekti, ama sabretti" diyerek kendilerinin de aynı sabrı göstereceklerini belirtti. Ayrıca "eğer onlar böyle yapıyorsa, biz de Partinin adındaki ML ekinin arkasına bir de Mao'nun adını ekleyerek kendimizi onlardan ayırırız, İst. İzmir.. vb. illerde (bunların arasında doğuda bir il de vardı) de ilişkiler var, biz de buralarda örgütleniriz" diyerek DABK'ya yönelik ikna(!) yaklaşımının özünü ortaya koydu. Bunlar bir tlf. konuşmasında doğunun "rütbesiz askeri" ile bir batı delegesi arasında geçtiği için,

elbette bilinmiyor. Ama "K kararları" diye iletilen kağıt parçalarının asla yansıtamayacağı, kafaların dışındaki değil de içindeki gerçek niyetleri, gerçek düşünceleri yansıtıyor. Bunlardaha bugünden ispatlanmaya başlanmıştır bile. Bu "rütbesiz askerler", kendilerinin bölgede işledikleri suçları çok iyi bildikleri, özellikle böyle bir "K" a oturup, kendilerinden alınan "daha doğrusu kendi yılan eğrisi politik çizgileri itibarıyla bizzat teslim ettikleri) oy hakkını kullanarak MK'nın bütün günahlarını hayırlısıyla devraldıkları için, (burada delegeleri değil, kitleyi kastediyoruz) ve bütün bunlardan sonra DABK'nı asla ikna edemeyeceklerini çok iyi bildikleri için gerçek hesapları, kafaların dışındaki değil de içindeki gerçek düşünceleri doğrultusunda hareket etmeye çoktan başladılar bile.

Batı ve YD delegelerinin MK üyelerinin dışında kalan bölümünü ve doğunun "rütbesiz askerlerini" DABK tavrına rağmen MK'cılarının yanında birleştiren neydi? Kuşkusuz bunların hepsi aynı kefeye konamaz, her birinin taşıdığı sorumluluk ayrı ayrı ele alınmalıdır. En genel anlamıyla söylemek gerekirse bunları birleştiren Partinin bunalım nedeninin, MK çizgisinin özünün görülebilmesi, bunun Partide yarattığı tahribatin derinliğinin görülebilmesi harekette teorinin önemini kavranamamasıdır. Onları birleştiren "3. K kararları" adlı kağıt parçaları değil, sınıf nitelikleri, ideolojik görüş açılarıdır. Bunu daha genişçe ortaya koyabilmek için harekette teorinin önemi konusuna kısaca değinmek istiyoruz...

TEORİNİN ÖNEMİ

"Teori bir eylem kılavuzudur", "devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz", "yolu

devrimci teori tarafından aydınlatılmayan pratik karanlıkta el yordamıyla yürümeye benzer", ... Marksist ustaların şu ya da bu zamanda, şu ya da bu koşulda öne çıkan somut koşullarla ilgili olarak özetledikleri ve genelleştirdikleri tecrübeler bizim için bir hazinedir. Ama bizim koşullarımıza doğru olarak uyguladıkları zaman hazine olurlar. Eğer mekanizme düşülürse hazine olmaktan, işçi sınıfına hizmet etmekten başka herşeye yararlar. "Teori eylem kılavuzudur" demek, bu sözlerin özüne varmadıkça hiçbir anlam taşımaz. Mao Zedung materyalist bilgi teorisini teori ve Pratik adlı eserinde parlak bir biçimde özetlemiştir. O, akla uygun bilgiyi, algısal olandan kesinlikle ayırmaz, terisne birincisini ikincisinin birikiminin doğrudan birsonucu olarak görür. Somut durumu incelerken gelişmeleri detaylarına kadar inceler, olguların özüne iner, görünüşün aldatıcı olduğunu, bununla yetinmenin Komünist Partisini kitlelerin gerisine iteceğini bilir ve daima bunu öğretir. Hunan ayaklanmasında Mao Zedung bizzat köylülerin içindedir. Bu ayaklanmanın, birçok sosyalist, aydın geçinen insan, yani değişik sınıf ve tabakaların sözcüleri tarafından "kötü" diye karşılandığı zamanda, o, ayaklanmanın içindeki köylülerle konuşur. Ayaklanmanın sapına kadar devrimci olduğunu "iyi" olduğunu söyler. Güz Hasadı ayaklanmasının başındadır. O Partideki sol sapmanın sonucu olan ve ordu, parti ve kızıl bölgelerin yüzde doksanının kaybedilmesiyle sonuçlanan uzun yürüyüşün başındadır. Partinin sorunları nerede yoğunsa Mao Zedung oradadır, işler nerede karışıkça Mao Zedung oradadır. Onu Partiden uzaklaştırmaları bile kar etmez, uğraşır didinir. Mao Zedung'u "Mao Zedung" yapan budur. Partimi-

zin sıradan üye ve taraftarlarının can bedeli mücadelesiyle revizyonist önderliğe rağmen ayakta durduğu, bunalımın ve önderliğin mahareti sonucu Partiyi uçurumun kıyısına getirdiği bir zamanda, önderlik adına, Partinin kültür politikasını düzeltmeyle uğraşanlar, dikkatleri asıl sorunun dışına çekenler Mao'nun adını ağzına alırken utanç duymalıdır. Mao'yu bir çizvit papazı haline getirenler asıl onlardır. Demirel'in yargının bağımsızlığını savunması noktasındaki samimiyeti ne ise, bunların Mao'yu savunma noktasındaki samimiyeti de odur.

Teori pratikten çıkar ve tekrar pratiğin hizmetine girer. Sınıf mücadelesinden kopuk, birkaç entellektüelin teorisi Komünist Partinin yolunu çizemez. KP'ni her türlü burjuva partilerden ayrıran temel çizgi, onun, dünyayı değiştirme mücadelesidir. İK, bunu gördüğü için Partimizin ve ordumuzun silahlı mücadelesinde gelişip güçleneceğini özellikle vurgulamıştır. İK, PDA'ya karşı mücadele içinde "sınıf mücadelesinden kopuk entellektüel gevezeliği" reddettiğini belirterek, teorinin hareketteki önemini yerli yerine koymuştur.

Oysa Partimizin tepesine çöreklenen önderlikler uzun süredir sinsice sınıf mücadelesinden kopuk teorik gevezelik özentiliğini geliştirmeye çalışıyorlar. Partimizin 15 yıllık geçmişi incelendiğinde, sürekli olarak Partinin genel siyasi geriliğinden faydalanan, nitelik olarak Partiyeye layık olmayan "önderliklerin" öne çıktığı, ancak Partiyeye bağlı kadro, üye ve taraftarların çabalarıyla Partimizin ayakta durduğu gözlenir. ML kadro, üye ve taraftarlar önderliklerin siyasi hattı kendi hataları ile de birleşince, dar pratik içerisinde kıvranıp, boğulup durmuşlardır. Eskiden haklı bir saygınlığı olan birçok P kadro ve üyesinin bugün mücadele-

yi terketmiş olmasının nedeni budur. Bunalım ve dar pratik. Geçmişte Partiyeye yürekten bağlı olan kadorlar, Partinin örgütsel ve pratik görevlerini omuzladılar, buna karşılık siyasi kumanda Partiyeye ideolojik olarak ve siyasi olarak bağlı olmayan "önderlerle" kaldı. Bu "önderlerin" kılavuzluğu, Partiyeye ve Partiyeye bağlı kadroları kaçınılmaz olarak dar pratiğe götürdü. Dar pratik, bütünüyle ya da esas olarak böyle bir çalışma tarzının içine düşen kadronun siyasi gıda almasının önünde engel oluşturur. Bu çalışma tarzının aşılması içinde hiç kuşku yok ki en temel gereklerden biri siyasi gıdadır. Ancak halka, devrime ve dolayısıyla Partiyeye önderlik etmek diye bir sorunu olmayan önderliklerin, kadrolara önderlik etmek diye bir sorunu da olamazdı. İşte tam da bu nedenle, şimdiye kadar P kadrolarının gelişimi **esas olarak** kendiliğinden ve yoldaşların bireysel çabalarının sonucunda olmuştur. Önderliklerin P çizgisinin geliştirilmesi konusundaki pratiği elbette kadrolar siyasetine de yansıtacaktır. Revizyonist, sağ oportünist önderliklerin bunalıttığı kadroların birçoğu bu bunalımın sonucu olarak siyasi intihara gitmiştir.

Bunu genişçe örneklendirmek isteriz: Bu gelişmeler geçmiş pratikle doğru bir biçimde bütünleştirilemez ve materyalist yorumu yapılamazsa, P programını savunma adı altında atılan oklar ("bu kadar insan geldi geçti hepsi mi kötü niyetliydi? Hepsi de programı savunarak geldiler ama sonra niye sağa saptılar? Biraz da siyasete bakalım bu iş siyaset sorunudur". "Programı geliştiremedik, İK'nın koyduğu biçimiyle duruyor", "gelişmesinin önüne ne engel oldu? Cevap: Partideki dogmatizm". "Partimizde dogmatizm somut koşullara uygun somut taktikler üretmeme biçiminde

vardır". "İyi bir taktisyen olmak gerekir", "önderliğin politika üretimi geliştirilmelidir" gibi oklar ve anlayışlar, dikkat edilirse bazıları açıkça, bazıları utangaç bir biçimde programı hedef alıyor) kaçınılmaz olarak P programına isabet ediyor.

Bir Mayıs Mahallesi'ndeki çalışmalarını örnek olarak ele alalım: Konut sorunu, ülkemizde halkın yaşamı için gerekli en temel sorunlardan biridir. Emekçilerle hakim sınıfların resmi güçleri arasında birçok silahlı çatışmaya yolaçan en kızgın gelişmelerden biridir. Partinin genel olarak bütün ekonomik, demokratik sorunlara ve özel olarak da konut sorununa eğilmesi elbette önemli görevlerden biridir. Partiyeye bağlı yoldaşlar bundan dolayı, halkın bu sorununa çözüm getirmek amacıyla hem gecekondu yıkımlarına karşı aktif mücadeleler örgütlediler, en önde savaştılar, hem de yıkılan gecekonduların yapımında fiilen çalıştılar. Kısa süre içinde P ilişkileri bu mücadele sonucunda genişledi. Önder durumunda olan yoldaşların yükü de elbette ağırlaştı. Bir yandan gecekondu halkının pratik sorunları, diğer yandan P faaliyeti bu yoldaşların omuzlarında idi. Genelde sınıf mücadelesinin gelişme göstermesi de elbette taktiklerde değişikliği gerektiriyordu. Ancak bizim "GSHD"imiz bir türlü bitmedi ve barışçıl mücadele de doğal olarak yerini silahlı mücadeleye bırakmadı. Burada herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek için önderliği gecekondu mahallesinde -veya şehirlerde- gerilla savaşını başlatmaması nedeniyle eleştirmediğimizi belirtelim. Ancak şunu da görmek gerekir. Ülkede genel olarak sınıf mücadelesinin yükselmesi, buna karşılık önderliğin rotayı düzeltmek yerine sağcılığını sistemleştirmesi hem Partinin genelinde ve hem de örnek-

te belirttiğimiz alanda Partinin bunalımını derinleştirdi. Tabanda hoşnutsuzluk arttıkça artıyor, beklenen işaret bir türlü gelmiyordu. Hücre toplantıları kitle ile doğrudan ilişki içinde olan yoldaşların, tabanın sitemlerini dinlediği toplantılar olarak kalıyordu. Kitlenin talebi belliydi, kitle talebini dile getiriyor, ancak karşısında önderini, Partisini ve disiplini buluyordu. Önder yoldaşların da -yani doğrudan doğruya kitle ile ilişki içinde olan önder yoldaşların - talebi aynı idi, ancak o da karşısında Partiyi ve disiplini buluyordu. Dolayısıyla bu yoldaşlar hem kendi taleplerini ve hem de kitlenin taleplerini bastırmak zorunda kalıyorlardı. Elbette ki böyle bir önderlik, halkın ekonomik, demokratik taleplerinden yola çıkarak kitleyi siyasi iktidar hedefine yöneltme perspektifini taşıyamaz. Böyle bir önderlik olsa olsa siyasi iktidara yönelmek isteyen kitleyi tutar. Böyle bir önderliğin çalışma tarzı, kadrolarını, halkın ekonomik taleplerinin dar pratiğinin içinde sıkıştırıp bunalıtmaktan başka birşey olamaz. Kitlenin böyle bir önderliğin peşinden gitmemesinde anormal bir durum olamaz. Tersine gitmesine şaşmalı. Nitekim bu pratiğin, yanlış çalışma tarzının ve başka etkenlerin sonucunda, birçok gecekonducu, öncekinin tersine, sonradan devrimcileri ve yoldaşları gördüklerinde yollarını değiştirir olmuşlardır. Halka ev yapıp içine oturmakla halkın konut sorununu bile çözmüş olmuyoruz. Bu geçici bir çözümdür. Önemli olan halkın elini bu sorunuyla tutarken, ona gerçek alternatifi yani siyasi iktidar hedefini göstermektir. Bu lafta gerçek alternatifi yani siyasi iktidar hedefini göstermektir. Bu lafta çokça söylenmiştir. Partinin kitle çizgisi anlayışının genel teorik konuluşunda her defasında, ekonomik taleplerden yola çıkılarak siyasi bilinç

verilmelidir vb. türünden cümleler hiç eksik olmaz. Ancak bu teorik çizgi, bir başka çizgi ile yan yana bulunmuştur. Kitle mücadelesinin şehirlerde bile kendiliğinden silahlı çatışmalara dönüştüğü bir zamanda, hala GSH'ni tamamlayamamış olan bir önderliğin-bazılarının çok sevdiği deyimle "iyi niyetle" ve "samimiyetle" -kitlenin siyasi iktidar hedefine yöneltilmesinden bahsetmesinin adını okuyucu koysun. Bir ihbarcının cezalandırılması için bilmem hangi organının onayını şart koşan önderlik istediği kadar kağıt üstünde kalemle gerilla savaşı versin ve çok da "iyi niyetli" olsun, böyle bir önderlik kadrolarının siyasi bilincinde sıçrama yaratmak yerine, objektif olarak bunun engeli olacaktır ve olmuştur bile. Daha düne kadar gerilla birliklerimiz eylem yetkisi yoktu. Arasıra ihbarcı cezalandırmak ve çembere düştükçe de askerle çatışmak gerilla savaşı mıdır? Bu Partinin çizgisi midir? Eğer önderlik, önderlik sorunu böyle kavriyorsa, bu açıkça bürokrasi-dir. Önderlik genel olarak ideolojik, siyasi ve örgütsel bir sorundur. P herhangi bir aşamada doğru gördüğü siyaseti tespit eder ve üyelerinin, organlarının önüne koyar. Bu siyasetin doğruluğu yanlışlığı bir yana ama, salt önderlik sorunu açısından ele alırsak, bu siyasetin detaylarını çizmek zaten pratik olarak mümkün değildir. Örneğin, sendikacıların teşhiri şu ya da bu somut durumda esas görev olarak genelde ortaya konabilir, ancak, açıktır ki bu teşhir, Partinin A bölgesinde farklı, B bölgesinde farklı özellikler taşır, değişik iki fabrikada dahi farklı özellikler taşıyabilir. Burada tutulur da her fabrikaya göre şema çizilmeye kalkılırsa bu elbette başarısızdır. Öyleyse yapılması gereken genel perspektifi müm-

kün olduğu kadar detaylı ve tam kavratılmak ve bunu her somut durumun kendine özgü nitelikleriyle tam olarak birleştirebilmektir. Genel perspektif kadrolara ne kadar iyi kavratılabilirse, kadroların da bunu bir somut duruma uygulayışı o oranda verimli olur. Gelişme de zaten bu sürecin dışında ele alınmaz. Genel politika, somut duruma her uygulanışında daha da zenginleşir. Eğer teorinin pratikten sonra geldiği ve pratik tarafından belirlendiği, madde-nin asıl, düşüncenin ise ikincil veri olduğu doğru ve pratikten kopuk bir teorik gelişmenin beklenemeyeceği de doğrudur. Kadrolar ancak pratik sürecin sonucunda sisayi seviyede sıçrama yaratabilirler. Bu pratik süreç yaşanmadan ya da yetersiz bir biçimde-yani revizyonist ya da sağcı önderliklerin kumandası altında yaşandıktan sonra yaşandıktan sonra kadroların siyasi bilincinde ve programda sıçrama ve gelişme beklemek, teoriyi pratikten koparmak, KPartinin bir bütün olarak gelişimi ile bir bireyin sınıf mücadelesinden kopuk entelektüel gelişimini aynı kefiye koymak demek olur. Oysa bir KP teorisi böyle yaklaşamaz. Eğer yaklaşır hiç olmazsa o zaman "iyi niyetli" olduğunu söylememesi gerekir. Ya da teori bir eylem kılavuzudur sözünü hiç ağzına almamalıdır. İşte teori ve önderlik sorunlarına böyle yaklaşan bürokrat önderlerin elinde Partimiz, siyasi gelişmeyi, (özellikle bunalımın yoğunlaştığı dönemlerde bu anlayış daha da sistemleşmiştir) haftada bir kitap okumaktan ibaret olan eğitim çalışmalarından beklemiştir. Önderlik adına bürokrasiye düşülmüştür. Burjuvazi bile fabrikasını bürokrata teslim ederken fazla güvenmez, gözü arkadadır. Bir KP işe bürokratlara asla güvenmez. Halkın, devrimin Partinin somut so-

runlarından, canlı yaşamından kopuk "önderler", Partimizi yönetmeye kalkarlarsa, Partimizin bunalımdan bunalıma sürüklenmesi kaçınılmaz olur.

Partimiz uzun süredir böyle önderlerin yönetimi altındaydı. Özellikle 2. MK'nın "güçlendirme"lerle devam eden önderlik dönemi Partimizden ideolojik olarak çok şeyi alıp götürmüştür. MK raporları dikkatlice incelenirse, önderliğin P programına, bazen cesaretili, bazen kararsız, bazen sinsice saldırılarda bulunduğu, hem PÜ'lerin kafasına ve hem de bir dizi samimi yoldaşın kafasına kuşular soktuğu ve ideolojik çürümeyi ciddi boyutlara ulaştırdığı görülür. Bunu lafa gelince "uyanık ML'ler"de kabul ediyor ama iş orada bitmiyor, bu çürümenin bugün Partiyi bir varlık-yokluk sorunuyla karşı karşıya getirdiği görülemiyor. Bu arkadaşlar iyi niyetlerinden dolayı bunu bir türlü kabul etmek istemiyorlar.

MK anti-demokratiktir, MK uzun zamandır kendi kafa, yapısına uygun insanları çevresine doldurmuştur, MK tüzüğü açıkça ve bilerek ihlal etmiştir, muhalefet eden yoldaşları, kendi emellerine alet edemediği yoldaşları darbeci bir biçimde Partiden uzaklaştırmıştır. Kafalara kazımak gerekir ki bunlara lafa kabul etmek yetmiyor. "Uyanık ML'ler". "MK'nın izlediği sağ oportünist çizgi Partinin anasını ağılatmıştır" deyip çıkıyorlar işin içinden. Arkadaşların iyi niyetine bir diyeceğimiz yok, ama bu, MK'yı aklamaktır. MK'nın P düşmanlığı, YD'ndaki kitlenin gözleri önünde dururken, bunu söyleyerek kimi inandırabileceksiniz? MK P programını bütün dünyanın gözleri önünde resmen çiğneyip de geçti YD'nda basılan İK'nın "Seçme Eserler"ine konan önsöz ortadadır. bunun sağ oportünizmle ilgisi nedir? Dördüncü MK toplantısında başçe-

ken ve bugün Doğu Perinçek'lerin yanında olan revizyonistle sürdürülen ilişkiler P çizgisi temelinde mi oldu? Cezaevinde P düşmanlığı temelinde birleşen ve resmi organ tanımayan, ideolojik olarak yozlaşan insanların oluşturduğu birliğe karşı MK'nın giderayak aldığı tavrın sağ oportünizmle ne ilgisi var? Yurt içinde iken Partili yoldaşlara neredeyse selam bile veremeyenlerin YD'na çıktığında örgütlü ilişkilere alınmasının sağ oportünizmle ne ilgisi var? Burada bizim bazı nedenlerden dolayı ilişki kurmadığımız insanların, bunları örnek vererek "ilişki kurmak için biz de mi YD'na çıksak ne yapsak?" diye sitem ederek bizi alaya aldıklarında P adına duyduğumuz üzüntüleri hiç kimse unutmamızı istemesin. Polis tavrı ve başka nedenlerden dolayı üzerinde ciddi kuşular bulunan insanları Avrupa'larda bilmem hangi sorumluluklara getirirken bu MK hangi düşünceden hareket etti? 2. MK içinde 2. MK'nın ciddi hatalarından biri sonucunda yer alan unsurlara karşı, bunların bütün nitelikleri gözler önünde iken, "yurt dışına gel" teklifleri yapanlar hangi düşünce ile hareket ettiler? Bu insanlardan ne umuyorlardı? Üstelik bu insanların P düşmanlıklarını yoldaşlarımıza karşı açıkça sürdürdükleri ortada iken ve bizim de defalarca bunların niteliği konusunda uyarılmaya rağmen. Bütün bu pratik, yıllardan beri devam eden P sorununun ne olduğunu görmek isteyenlerin gözlerinin önüne koyuyor. Bu MK P içinde ve çevresinde üstünün her dediğine boyun eğip, alttan gelen eleştirilere yıkıcı, sektör yaklaşımlar gösteren, kitlenin en basit siyasi-ideolojik temelindeki sorunlarına bile eğilim göstermeyen bir yöneticiler grubu türetmiştir. Bunun doğal sonucu olarak Partide bürokrasi artık kesilip atılması gereken bir

aşamaya gelmiştir.

Bütün bunlar sonuçtur arkadaşlar, biz bunlar yerine bunların nedenleri üzerinde durmayı daha çok tercih ederdik. Ne var ki MK'yı tasfiye ettik yutturmacası ile aklayan arkadaşlar bunları ancak yüzeysel olarak gördüler, çünkü 3. K kararları adlı kağıt parçalarını önümüze sürüp "var mı siyasi ayrılığımız" diye soruyorlar. Bu sorunun kendisi bile, Partimizin temel sorunun görülmemesinden kaynaklanıyor. Gerilla savaşı kararını almaya hiç mi hiç gerek yoktur, bu kararı ülkenin objektif koşulları vermiştir zaten. Partimiz de 72'de, ülkenin bu koşullarını görerek ortaya koyduğu programa uygun askeri çizginin yüklediği somut görevleri önüne almıştır. Ancak birinci yenilgiden sonra önderliklerin detaylı bir değerlendirmesi yapılsa rahatlıkla görülebilir ki, burjuva ideolojisi bir kapı kapandıktan sonra diğer kapıdan içeri girebilmiştir. "Uyanık ML'ler" gerilla savaşında ilerleme taktiği kararını alarak ileri bir adım attıklarını-yani P programından ileri sanıyorlarsa aldanıyorlar. Birinci yenilgiden sonra 1.K'ın özeleştirisiyle P programında açılan delik -GSHD- barışçıl mücadele-hayat tarafından mahkum edildi. Ancak 2. K bu açığı ne örgütsel ve siyasi bakımdan, ne de ideolojik olarak kapatmadı. Özeleştiriyi ve barışçıl mücadele anlayışını aynen savundu. Zehirli kadroların temizlenmesi konusunda ciddi hatalar yaptı.

İş fazla uzatmadan söylemek gerekirse 72'de İK yoldaş önderliğinde ortaya konan programda GSHD yoktu, barışçıl mücadele taktiği yoktu, illegal, legal barışçıl mücadele kavramları yoktu, 11 ilkenin taktik mi yoksa stratejik mi olduğu yönünde hiçbir sorun yoktu. İK'nın pratikten kopuk, kitap üstünde programı geliştirmek diye bir an-

layışı yoktu. İK'nın ideolojik olarak boş alanların çene gücünden faydalanma türünden anlayışları yoktu. Kadro anlayışı açıktı, "poliste çözülenleri saflarımızdan atın, az olalım ama kararlı ve sağlam olalım" diyordu. Yani onun proleter özü uygun düşüncelere yolaçıyor, bu düşünceler de tekrar aynı biçimde pratiğe yansıyor, proleter devrimci mücadeleye yolaçıyor. Oysa "iyi niyetli" önderlerin programa yaptıkları bu katkıları teorik olarak mahkum etmek bugün asla yeterli değildir. Bunlar yıllardır kendi görüşlerini yayarak iyi savunma adı altında Partiyi aldatarak için için çürütmeyi başardılar. ML'lerin bunların karşısında bugün güçlü bir engel olarak dikilmeleri ve kesin sonuçta ulaşmalarını önlemelerine rağmen, bunların başarılarını da görmek zorundayız. Bu başarılar, bize, yıllar sonra, pratik defalarca mahkum ettikten sonra, yeniden İK'ya ulaştığını-program açısından-sananların niteliklerini inceden inceye elden geçirmeye, sık dokunmaya, bir kere daha aynı hatayı yapıp, tabanın baskısı sonucunda programı savunur maskesiyle işbaşına gelmelerini önlemeye zorluyor. Bu demektir ki, Partinin kendi iç sorunlarının ardından başarıyla gelebilmesi için ilk önce görünüşe göre tepe üstündeki, ama gerçekte ayak altındaki engellerin temizlendikten sonra, P çizgisini hayata uygulamakla mümkündür. Yani MK'nın tasfiyesi bugün pek önemli değildir ve önemli olan ondan sonra, yeniden Partiyi layık olmayanların bu biçimsel temizliğin yarattığı rahatsızlıktan faydalanarak aradan kaymalarını önlemek ve bunları açığa çıkarmaktır. Bunun tek yolu ise Partinin kısa ve uzun vadeli görevlerinin ele alınacağını ve bunların pratiğe uygulanacağı süreç olabilir. İşte tam da bu noktada K'çı arkadaş-

lar, teoriyi pratikten, görüşü gerçekten, biçimi özden ayırıyor ve birincisine ikincisinin, asıl olanın üstünde bir yer veriyorlar. Bu arkadaşlar, MK'ni K'ta tasfiye etmenin kendileri için önemini anlayabiliyorlar da, doğulu yoldaşlar için K'tan önce tasfiye edilmesinin önemini niye anlayamıyorlar? Çünkü kağıt üstünde alınan olumlu kararların şimdiye kadar P sorununu çözmediğini, bizzat bu olumlu kararları alan "iyi niyetli" insanların, kendi niteliklerini istemeden, yani "iyi niyetlerine" rağmen bu kararlara yansıtacaklarını göremiyorlar. Bu noktada "öyleyse gelin siz alın" demek yetmiyor. Bir K böyle gayri-ciddi bir biçimde hangi soruna çözüm getirebilir? K P sorunlarını tartışır, çözümlerini koyar ve önderliğini seçer, yedeklerini seçer. Şimdi bu arkadaşların K'ı yeni bir MK seçmiştir. Önceki tartışmaları bilmeyenler yeni MK'ın kendi içinde asgari bir güven oluşturduğunu sanabilirler. Bir merkezi organın kendi içinde uyumu olmalıdır, asgari bir güven olmalıdır. Bu güven açıktır ki, 15 günlük K sırasında oluşmaz, önceden varsa Bu K tartışmalarında şekillenir. Eğer Partinin genelinde ideolojik çürüme bu denli yoğun olmasaydı, yani Partinin merkezi yapısı, siyasi rotadaki sapmalara rağmen ideolojik-siyasi bağlılık, disiplin temelinde ayakta duruyor olsaydı, 15 günlük bir K'la bu sapma mahkum edilir ve esas olarak uyum içinde olan yeni bir önderlik seçilebilirdi. Bu önderlik sonu baştan belli bir önderlik olmazdı. P içi mücadele konusunda ahkam kesenlere Bolşevik Partisindeki ÖK deneyimini hatırlatmak isteriz. Leninist P ilkelerinin henüz şekillenmediği 1912 yılından önce yaşanmış olmakla birlikte, yenilgi döneminin ardından, P örgütlerinin darmadağın olduğu, örgütsüzlüğün alabildiğine yaygın ol-

duğu "mutki" yıllarda Partiye katılan aydınların yenilgi döneminde sürüler halinde safları terkettiği ve bu yönleriyle Partimizin içinde bulunduğu koşullarla ciddi benzerlikler arzettiği için önemlidir. Eğer merkezi önderlik sapmalara rağmen Partide insiyatifi elinde tutuyor olsaydı, henüz sapmayı P düşmanlığı derecesine vordırmamış olsaydı, tüzüğü yüzlerce kez ve açıkça yani resmen çiğnememiş olsaydı, P kendi bakış açısına uygun insanları dolduramış olsaydı, üstüne boyun eğen altına yumruk kaldıran bürokratlar grubunu yaratmamış olsaydı, Partiyi savunan üye ya da taraftarları dışlamamış ya da üvey evlat yerine koymamış olsaydı... Bunları daha fazla çoğaltmaya gerek yok. Ama açıktır ki izlenen siyasetler bütün bu sonuçları yaratmıştır. Merkezi yapı uzun süredir felç durumdadır, MK'nın kafadarları hariç YD'nda bile disiplini tanınmıyor, doğu bölgesinde P organları uzunsüredir, MK'yla birlikte değil. MK engeline rağmen ayakta duruyor. Batı'da ciddi bir örgütlülük yoktur ve varolan da MK'ya rağmen ayakta duruyor. Kısacası Partide merkezi yapı ancak görünüşte vardır, ama fiilen bölgesel dönem yaşıyor.

İşte bütün bu sonuçları yok farzedendenler K'a gittiler. Gerçek durumu olduğu gibi görmek, izlenen siyasetin objektif sonuçlarını olduğu gibi görmek yerine, Partide asgari bir merkezi yapının var olduğunu, ideolojik bunalımın bu denli yoğun olmadığını düşündüler. Onları MK'nın kuyruğunda K'a götüren Partinin somut durumuna ilişkin bu subjektif tahlildir. Partinin somut durumu yukarıda özetlediğimiz gibi olduğu için toplanan çoğunluk anti-demokratiktir. Sadece kelle çoğunluğuna bakarak demokratik olduğunu ileri sürenler burjuvazinin demokrasi anlayışı-

na düşüyorlar. Nedir demokrasi?

PROLETARYANIN DEMOKRASİYE BAKIŞI:

Bilindiği gibi demokrasi bir devlet biçimi, bir diktatörlük biçimidir. Bu kavram siyaset kategorisine giren bir kavramdır. Devrimci mücadeleye yeni başlayan bir sempatizanın ilk öğrendiği şeylerden biri, tarihte devletin ortaya çıkışıdır. Devlet toplumun sınıflara bölünmesinin, bu sınıflar arasındaki uzlaşmaz gelişkinin doğrudan bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Sınıflar arasındaki çatışmayı, sınıf gerçeğini kavrayamayan, kuşkusuz delveti de kavrayamaz. Devlet, egemen sınıfın diğer sınıflar üstündeki egemenliğinin aracı ve toplumun alt yapısının bir yansıması ise, görevi, hizmet ettiği sınıfın çıkarlarının devamını sağlamak, toplumun değişmesinde çıkarı olan sınıf ve tabakaların direnişini bastırmaktan ibaret ise, hakim sınıfın çıkarlarına uygun olarak düzenlenen yasalara uymayan, kanuna nizama uymayanlar devlet tarafından cezalandırılır. Diğer yandan kendi kanun ve nizamına uyanlar demokrasiye layık olur. Özel mülkiyete darbe vuran işçi için diktatörlük, mülkünü ve bunun hukukunu savunan burjuva için demokrasi. Burjuva mülkiyetinin öngördüğü yasalara ters davranan herkes için diktatörlük, bu yasaların gereğini yerine getiren burjuva için demokrasi. Görüldüğü gibi belirli bir davranış kuralının nedeni değil, sonucudur demokrasi ve diktatörlük. Belirli bir toplumun düşünceleri, siyasi, felsefi, ideolojik şekillenmesi, yasaları o toplumda hüküm süren mülkiyet ilişkileri tarafından belirlenir. Önce altyapı gelir, sonra üstyapı, önce pratik sonra teori, önce madde sonra düşünce.

Diğer yandan bu gerçek, üst-

yapının altyapı, teorinin pratik, düşüncenin madde üzerinde etkili olmadığı, pasif kaldığı anlamına gelmez. Bunlar edilgin değil etkindirler, kendilerini belirleyen olumlu ya da olumsuz etkilerler. Ancak bu etki olumsuz olmaya başlarsa, reddedilirler. Örneğin, bir öğretmen öğrencilerine düzeni savunmayı değil yıkmayı öğretirse işinden atılır. Bir yargıç, düzeni yıkmaya çalışan bir "suçlu"yu cezalandırmazsa yargıçlık yapamaz. Bir parti sınıfının çıkarlarını savunmaktan vazgeçerse, o sınıfın partisi olmaktan çıkar. Bir Partinin üyesi o Partinin çıkarlarına göre hareket etmekten vazgeçerse o vasfını yitirir. Bir Partinin önderi o Partinin tüzüğünü açıkça çiğnemeye başlarsa, artık önderlik bir yana üye olarak kalması bile sağlamdır. Nasıl ki bir devrimci, inandığı görüşler doğrultusunda yürüttüğü belli bir mücadele sürecinden sonra PÜ olabiliyorsa, bu görüşlere ters davranmayı sistemleştirdikten sonra gerçekte üye olmaktan çıkar. "K"çı arkadaşların bütün hatası MK'nın siyasetindeki sistemleşmemeyi görememeleridir. Bu arkadaşlar MK'nın P düşmanlığına varan siyasetini bir sapma olarak değerlendirecek, onu aklamış, "bu insanlar karış-devrimci mi?" diye sorular sorulmuştur. ML'lere yöneltilen "ideolojik mücadeleden korktular, kendilerine güvenmiyorlar" türünden teraneler hep bu subjektif tahlilden kaynaklanıyor. Bu arkadaşlar MK'nın Partiyi ve P çevresini uzun süredir sakat kadro anlayışları sonucu bürokrat, çenesinden başka sermayesi olmayan yöneticiler grubuyla doldurduğu gerçeğini küçümsüyorlar ve dolayısıyla reddediyorlar. Bu arkadaşlar MK'nın kendisine boyun bükenleri ön sıralara yerleştirirken, Partiyeye bağlı yoldaşları adım adım Partiden dışladıklarını, bunda çok önemli mesafe kay-

dettiklerini reddediyorlar. Bu politika sonucunda Partiyeye bağlı yoldaşların birçoğunun yoğun bir ideolojik bunalım içerisine girdiğini görmüyorlar. MK'nın politikasının, bu yoldaşların yetersizlikleri, zayıflıkları ve bunalımları ile birleşmesinin, örgütlü mücadeleyi terketmeye ya da bir bekleyişe yolaçtığını görmüyorlar. Partinin genel politikasının kişileri üzerindeki etkisini küçümseyerek, kişilerin iç gelişmelerinin belirleyiciliğini abartıyorlar. Dolayısıyla bu subjektif tahlil, yoldaşlara karşı sekterizme, MK'ne karşı ise liberalizme, yani onu aklamaya yolaçıyor.

Yukarıda dedik ki, bir PÜ tüzükte yer alan ilkelere ters davranmayı sistemleştirirse üye olmaktan çıkar. Bu arkadaşlar biçim ile özü birbirinden ayırdetmekten acizdirler. Biçimi belirleyen özdür, ama eğer birincisi ikincisine ayak uyduramaz da onunla çelişkiye düşerse, yeni öze uygun yeni bir biçimlenme kaçınılmaz olur. Ama diyelim ki belirli nedenlerden dolayı yeni elbise giymek, yeni bir şekil almak uzadıkça uzadı, yani Partinin K'nı toplayarak usule uygun yollardan kendi niteliğine, özüne uymayan önderliğini ve üyelerini layık oldukları yere göndermesi gecikti ve bu geciken süreç önderliğin Partideki yıpranmayı daha da derinleştirmesine, Partinin çoğunluğunun tahribine yol açtı. Bu koşullarda normal prosedürde direktmek ne anlama gelir? Açıktır ki Partinin ideolojik olarak çürütülmüş çoğunluğu ile P sorunlarına çözüm bulmak anlamına gelir. Böyle bir K'tan P adına çözüm bekleyen insanların, MK'nın izlediği siyasi hatın boyutlarını, Partinin somut durumunu zerrece görmediği anlamına gelir. "K"çı arkadaşlar yerine göre MK'ne yönelttiğiniz bütün eleştirilere "kabul" diyorlar "ama gelin K'ta çözün". Bu, MK'ya yöneltilen eleştirilerin

zerrece kavranmadığını gösteriyor. MK'nın Partinin büyük bölümünü tahrip etmekte başarı gösterdiği bu koşullarda, normal prosedürü, P içi mücadeleyi, demokrasiyi savunarak, Partinin ideolojik olarak çürütülmüş çoğunluğunun gerçekte hakemedikleri hakkı yani burjuva hakkını savundular. Bunlar, özellikle ülkede sınıf mücadelesinin alabildiğine yükselmesinin, ama buna karşılık izlenen çizginin Partinin kadro gücünde yarattığı korkunç ideolojik çürümenin, Partinin buna uygun olarak çizgisini düzeltmemesinin, aldığı kararları hayata uygulayamamasının ve bütün bunların doğal sonucu olarak MK'nın ipliğinin pazara çıkmasının, oyunlarının bozulmasının ürünü olan "gelin de K'ta alın" demagojisine uyanık görünümlü saflar gibi aldandılar. Buna aldanırken, Partideki tahribatı küçümsemekle ne kadar saf olduklarını, Partiyi böyle saflara emanet etmenin, 15 yıllık tecrübenin üstünden ne kadar ahmakça bir davranış olduğunu herkese göstermiş oldular. Bunların K'nı tanımak, objektif koşulların devrim için, dolayısıyla P için son derece elverişli olduğu bir zamanda elbette ki belli bir atılım ve kabarmayı yaratacaktır. Ancak uzun vade önemlidir. Kuşkusuz kazançlı çıkan uzun vadeyi hesaplayan alacaktır, kısa vadeyi değil. Eğer 15 yılın tecrübesi bir kenara bırakılmak istenmiyorsa, kısa vadenin kayıpları göze alınmak zorundadır. MK'nın siyasetini, bu siyasetin yarattığı tahribatı subjektif bir tahlille küçümseyenlerin, ideolojiji yaşam tarzından, düşünceyi, bu düşünceyi savunan insanlardan, teoriyi pratikten koparanların, MK'nın siyasetinden kopmaları, tabanın baskısı sonucunda kağıt üstünde mümkündür, ancak ne yazık ki, materyalizm gerçeği söyler ve bu nedenle MK'nın siyasetinden köklü bir

kopuş böyle bir K'la pratik olarak mümkün değildir.

Bu arkadaşlar P sorunlarına böyle bir bakış açısıyla yaklaşımları için toplanan çoğunluğun anti-demokratik olduğunu anlayamazlar. P iradesini temsil edemeyeceğini anlayamazlar. Dolayısıyla proletarya partisinde burjuvazinin demokrasisini savunma durumuna düşerler. İdeolojik-siyasi özden yoksun kelle çoğunluğundan oluşan iradeyi, proletaryanın ideolojik, siyasi ve örgütsel birlikte ifadesini bulan gerçek iradesi ile karıştırıyorlar. Bundan dolayı da bize Komünist Partilerin içindeki iki çizgi mücadelelerinden mekanik aktarmaları yaparak, "revizyonist karargahı bombalayın" örneklerini unuttuyorlar. Hiç kuşku yok ki bu arkadaşlar da öncekiler gibi "iyi niyetle" hareket ediyor, bir kere daha Partiyi iyi niyetli bir bunalımın içine sürüklemek istiyorlar. İyi niyetin değil de siyasetin belirleyici olduğunu sınıf mücadelesi binlerce kez ispatlamıştır, ama binlerce kez daha ispatlamak zorunda kalacaktır, çünkü iyi niyetli siyasetleri yaratan da bizzat sınıf gerçeğinin ta kendisidir. İnsanları şöyle ya da böyle bir rota izlemeye, Partiyi şöyle ya da böyle bir yola gitmeye iten, koşulların subjektif değerlendirilmesine iten, tehlikeleri küçümsemeye ya da abartmaya iten iyi niyet değil, yaşam tarzının, sınıf gerçeğinin ve bunun doğal sonucu olan ideolojik görüş açısının ta kendisidir.

Arkadaşların iyi niyetlerinden kuşku duymak mümkün değildir, ama bu arkadaşlar Partiyi yeniden iyi niyetle uçuruma götürüp atmak istiyorlar. İşte bunların sakat demokrasi anlayışları böyledir.

Bu arada demokrasi sorununu geçmeden kısaca bir çifte standardı belirtelim. "K"ya katılan doğu "delegesi" K yerine gider-

ken "eğer yeniden hakim olurlarsa tanımayacağız" demisti. Umarız hatırlamakta güçlük çekmez. İdeolojik-siyasi temelden yoksun çoğunluk anlayışı burada bir kere daha kendisini ele veriyor. Bir K'ın ML olup olmasının ölçütü, nedeni salt kağıt üstündeki kararlar değildir. Tam tersine bu kararlar ML niteliğinin, ya da küçük burjuva niteliğinin sonucudur. Kararların pratiğe uygulanması bu niteliğe bağlıdır. Eğer ML'leri her türlü entellektüel burjuvalardan ayıran temel çizgi, doğanın ve toplumun sadece yorumlanması değil, aynı zamanda değiştirilmesi ise ki bunu teorik olarak herkes kabul ediyor-açıktır ki, kağıt üstündeki kararlar objektif gerçeği bilimsel olarak yansıtsa bile ancak yarım bir anlam taşır ve bu devrimci bir pratikle bütünleştirilebilirse tam anlamını bulur. Daha tam söylemek gerekirse bir K'ta temsil edilen P, daha bu K oluşmadan önce ve olduğu sırada; bu Partiyi K'ta temsil edecek olan delegeler daha K'ı gerçekleştirmeden önce ve gerçekleştirdikleri sırada zaten belli bir nitelik sahibidirler, ama proleter, ama burjuva. K sonuçları bu niteliğinden doğrudan bir sonucu, yani yansımalarıdır. Yani K'ı oluşturan delegeler bu kararlara göre ML ya da burjuva olamazlar, tersine bu niteliklerine göre ML ya da burjuva kararlar alırlar. Öyleyse doğunun rütbesiz askerine sormak gerekir; "eğer bu K proletaryanın iradesini temsil ediyor idiyse niye 'hakim' olurlarsa tanımayacağın' hesabını yaptın?". Bu hesap gösteriyor ki, bu K'ı oluşturanların birbirine güvenleri yoktur, böyle bir K'ta seçilecek MK'nın iyi ihtimalle güven duyulan, birbirine güveni olan insanlardan oluştuğunu varsayalım (böyle olmadığını bildiğimiz halde, durumun bunun tam da tersi olduğunu bildiğimiz halde) o zaman da MK'nın altındaki organ-

lar için elindeki malzeme çürüktür. Öyleyse bu arkadaşlar, zorunlu olarak, objektif koşullardaki olumluluğun verdiği rahatlık ve zorlama ile birçok AÜ'yi layık olmadığı halde, ya da yeterince sinamadan Partiyi almak zorunda kalacaklar. Partinin bugünkü durumunu bilen için bunu tespit etmek hiç de kehanet olmaz.

Yok eğer K'ın bu niteliğine rağmen K'a katıldıysanız, yani bir taktik olarak katıldıysanız, niye "K"ın gerçek niteliğini gözlerden gizliyorsunuz? MK'nın ideolojik olarak Partiyi bağlı insanları, taraftarlar nezdinde alabildiğine teşhir olduğu, sıradan taraftara bile söz geçiremediği, ülkede yükselen sınıf mücadelesinin MK'nın niteliğini bütün açıklığı ile gözler önüne serdiği bir zamanda, MK'ni ideolojik-siyasi olarak, daha doğrusu teorik olarak mahkum etme görevinin tam da Partiyi bir an önce Partiyi layık yoldaşlara toparlayıp MK'ni ve MK'nın kendisine uygun kadrolarını tasfiye edip Partinin siyasetinin hayata geçirilmesinin önündeki engelleri kaldırmak göreviyle birlikte gerçekleştirmek gerektiği bir zamanda, Partinin artık zaman kaybına ve boş çabalara tahammülünün kalmadığı bir zamanda, sizleri MK'nın kuyruğuna takan neydi? Böyle bir zamanda "MK'ni tasfiye ettik, K olumludur, MK üyeleri de nerede görevlendirirseniz orada görev alıyorsunuz" türünden savunmaları yapmak size mi düşerdi? Böyle bir zamanda Partinin gerçek sahiplerinden koparak, Partinin gerçek sahiplerine P tasfiyecisi damgasını yapıştirarak, MK'nın suçlarını ML'lere yükleyerek, MK'dan kopamayacağınızı, onu tasfiye etmek yerine ancak aklayabileceğinizi gösterdiniz. MK'nın günahlarını devraldınız, hayırlı olsun arkadaşlar. "Demokratik K'ınız" daha bugünden görmek isteyen gözleri önündedir.

Biz, lekesiz tertemiz bir K'ı mümkün olsaydı elbette isterdik, ama ne yazık ki P, kendisini var eden koşulları değiştirmedikçe kaçınılmaz olarak bu koşulların izlerini üzerinde taşıyacaktır. Biz lekesiz bir K istemekle suçlanırlar, MK'nın Partide yarattığı tahribatin boyutlarını göremedikleri için, sonu baştan belli bir K'la, özü ML olan bir K'ın ileride sınıf mücadelesinin değişik koşullarında muhtemelen hatalara düşebileceği gerçeğini birbirine karıştırıyorlar. İleride yaşanacak şey başkadır, yaşanabilecek şey daha başka.

"K", TÜZÜK BAKIMINDAN DA MEŞRU DEĞİLDİR

"K"ın özünün anti-demokratik olduğu gerçeğini bir yana bırakırsak ve sorunu salt tüzük açısından ele alırsak bile "K" meşru değildir. Niye?

Birincisi, MK'sini P K'ı seçer (MK üyelerinin atama usulüyle seçildiğinden bahsetmeyeceğiz, heyecanlanmayın) MK, K kararlarını uygulamakla yükümlüdür, bu kararların tersini yaparsa, yetkisinin sınırlarını aşmış, daha doğrusu varlık nedenini yitirmiş olur. Elbette ki MK'nın K'ın verdiği yetkileri kullanırken, belli saptamalara girmesi, şöyle ya da böyle yanlışlar yapması mümkündür, hata yapmaması da mümkün değildir. Bu zaten tartışma konusu bile değildir, bilindiği gibi 2. K'tan önce YD bölge statüsünde idi. Ancak 2. K, YD'nin büro biçiminde örgütlenmesini karar altına aldı. Ancak 2. K'tan sonra bir de baktık hakim sınıflar Partimize rahat vermiyor, operasyonlar, darbeler, katliamlar, idam sehpaları birbirini izliyor, MK'nın bazı üyeleri, PÜ'lerin birçoğu Partinin itibarını beş paralık edip bırakıyordu. Aynı sürecin devamında P sorunları, çözülmek yerine "bilinmeyen" nedenlerden dolayı arttıkça artıyordu. 2. K'tan 2. MK'nın devraldığı bilmem ne kadar böl-

ge komitesi, bilmem ne kadar il komitesi tuzla buz oldu. Ondan sonra YD'nda faaliyet güçlenmeye başladı. Posta yoluyla propaganda, otomatik telefonla kumanda zaten bundan sonra icat edildi. MK'ndan çok ilginç üyeler geldi geçti. Bunlardan bazılarının başından filmlere konu olacak maceralar geçti (allah kimsenin başına getirmesin). Bunlar cezalara layık oldukları halde, ödüllendirildiler. Sızlanmaları, kitleden gelen eleştirileri, Partililerden gelen uyarıları, vb. vb. hiç kimse tınmadı. YD'nda hiç de hakemedikleri -bu deyim çok hafif kalıyor- görev ve yetkilerle donatıldılar. Bunun hesabını sorduğumuzda, bir MK üyesi neden böyle bir görevlendirme gittiklerini aklı sıra gerekçelendirdikten sonra, tıpkı bugün "K"çıların tasfiye ettikleri(!) MK için "nerede isterseniz orada görev alıyorsunuz" türünden savunma yapımları misali, "faaliyet alanı içindeki çalışmalarda hiç fena gitmiyor" yollu savunmalara geçtiler. Yurt içinde P organları bir bir dağılıp yok olurken, gelişmenin YD'nda PÜ'lerinin çoğunluğa geçmesi şeklinde değişmesidir. YD'nda, T'de görevlendirildiği için istif eden MK üyeleri de olmuştur, T'de faaliyet yürütmeye gelen üyeler de olmuştur. YD'ndaki PÜ'lerin genelde devrimci mücadeleye ve dolayısıyla T'deki mücadeleye bakış açıları elbette önemlidir. Ama açıktır ki coğrafi konum tayin edici olamaz. Bu sadece YD'ndaki PÜ'ler değil, bütün PÜ'ler ve bütün yoldaşlar için de geçerlidir. Yukarıda söylediğimiz gibi, vurgulamak iste-

diğimiz, MK'nın siyasetinin zorunlu sonucu olarak, yurt içinde Partimiz ciddi örgütsel darbeler alırken, P durmadan kan kaybederken, Partiyi halkı ve devrimi kendi sorunlarıyla başbaşa bırakmanın meşrulaşması, YD'ndaki PÜ'lerinin çoğunluğa geçmesidir. Bilindiği gibi önderliğin siyasetine rağmen ayakta kalan yalnızca 1 Nolu gerilla bölge komitesi olmuştur. 1986 yılında yapılması kararlaştırılan merkezi K'a ilk önce yalnızca doğu ve YD alt bölge konferansında seçilen delegeler katılacaktı (KÖK yazısına bakın). Batının da burada temsil edilmesi esasen sürpriz bir gelişme sonucunda ortaya çıktı. Buna rağmen doğu bölgesi ile batının delegeler toplamı, bir büronun (YD bürosu) delegeler toplamına eşit oldu. YD'nin bölge statüsünden çıkarılıp da büro biçiminde örgütlenmesi kararının alınmasındaki amaç neydi? Buna rağmen nasıl oluyor da bir büro, iki bölgenin toplamına eşit sayıda delegelere temsil edilebiliyor? Açık ki bu "K" MK'nın mücadele kaçını kadro siyasetini meşrulaştırıran bir "K"tır. Lafa gelince "K"çı arkadaşlar MK'ya karşı yöneltilen "mücadele kaçınılığı" eleştirisine de "eyvallah doğrudur" diyorlar. Ama gerçekte ise bu siyasetin oluşturduğu çoğunluğu meşru görüp MK'ni bir kere daha akıyorlar. Türkiye'nin dörtte üçünün temsil edilmediği bir toplantıya P iradesidir diyorlar. Sizinle doğu bölgesinin MK'ya yönelttiği eleştiriler asla aynı şeyler değildir baylar.

Bu çoğunluğun nasıl oluşturulduğunu, daha doğrusu hangi kadro anlayışı ile, hangi önderlik anlayışı ile oluşturulduğunu biraz daha inceleyelim. Yukarıda MK'nın ilginç üyelere tanık olduğunu, bunların cezalara layık iken, ödüllendirildiklerinden bahsetmiştik. Ama açıkça Partimizi yıkmaya çalışanlarla, çevresin-

deki P taraftarlarına "bu Partide polis var" propagandasını resmen dilden dile, kulaktan kulağa sürdürenlerle, Partideki çürüme-yi, herkesin gözünün önünde olan çürümeyi kullanarak bundan P programını sorumlu tutanlarla ilişkiye geçildiğini, bunlara sözümona sempatan düzeyinde ilişkiler teklif edildiğini daha anlatmadık. 2. MK'nın ihaneti belgeli olan bir üyesi, Kasım çatışmasında ölen delege yoldaşlarımızdan birisine, MK'nın son taze kanı FÜ ile, biri hariç tüm konularda hemfikir olduğunu belirtmişti. O bir konu da Partinin "düzeltilmesi" konusu idi. Eski MK üyesinin Partinin içeriden "düzeltilmesinin" mümkün olmadığını dolayısıyla yeni bir örgütlenmeye gidilmesi gerektiği görüşüne karşılık FÜ'nün Partinin içeriden düzeltilebilmesinin" mümkün olduğu görüşü. Partinin durumuna ilişkin bilgilerin, farklı görüşlerin bizzat Partinin tepelerinden P düşmanlarına aktarıldığı bir zamanda bunların gizli kalmasının artık hiç bir anlamı yoktur. Elbette bunların tek belgesi izlenen pratik çizgidir. Pratiğe bakıldığı zaman Partinin sinsice, utanmazca tasfiyeye çalışıldığını görmemek için kör olmak gerekir. Bir şeyi daha belirtelim, artık son gelişmelerden sonra, FÜ, eski MK üyesinin bu P içeriden "düzeltilemez" yönündeki görüşüne, en azından önümüzdeki orta vade için sanıyoruz katılmıştır artık.

Sanki P, ve Partinin sempatan örgütleri dingonun ahırı imiş gibi, ideolojik olarak hiçbir varlığı olmayan, yoz unsurlarla doldurulması, buna karşılık Partiye gönülden bağlı olan ve bu nedenle de MK'nın başını ağrıtan yoldaşların sürekli olarak dışlanması hangi anlayıştan kaynaklanıyor?

Partiye açılan yazılar, MK raporları dikkatle incelenirse, özellikle Partinin bunalımının yoğun-

laştığı, tabanın kazan kaldırma sinyalleri verdiği 79 sonlarından itibaren, Partinin darbeler aldığı zamanlarda, ve şimdiye kadar "politika üretimi" teriminin sıkça kullanıldığı gözlenir. Nedir politika üretimi? Yani gerçekte politika üretimi nedir ve sürekli olarak kendisinin sınıf mücadelesinin gerisinde tutan bir Partinin önderliği bundan ne anlayabilir? Bilindiği gibi 1. MK GSHD ve barışçıl mücadele taktikleri konularında politika üretmeyi becermiş, ancak mesela TIKKO'yu bir aşağıdan yukarı örgütlemiş, becerememiş, bir yukarıdan aşağı örgütlemiş onu da becerememiştir, sağdan sola örgütlemeye de ömrü vefa etmemiştir. İnsan bir işi yapmaya niyeti olmazsa, elbette mümkün olanı mümkünsüz kılacaktır. Keza şehirlerdeki örgütlenme, bundan pek de farklı değildir. Örneğin, dönem dönem gençliğin geçmişte küçümsendiği, işçi sınıfı içindeki çalışmanın esas olduğu tespitinin mekanik olarak kavrandığı türünden özeleştiriler verilmiş, dolayısıyla bu hata düzeltilerek (!) gençliğe ve semtlere gereken önem verilmiştir. Bugün geçmişe baktığımız zaman, kırlardaki faaliyet esas dendiği halde, semtlerde ve gençlik içinde yoğunlaştığını görmeyen yoktur herhalde. Bu tespitlere rağmen gelişme niye böyle oldu baylar? Bunu ilk önce DABK tavrına karşılık 3. K "kararlarını uzatıp" var mı siyasi ayrılığımız? diye soranlara sormak gerekir. Kağıt üstündeki kararları her derde deva olarak görenler elbette bunu da açıklayamazlar. Burjuva yaşam tarzının ve bürokrat önderliğin proleter kararları hayata uygulayabilmek için KPartine önderlik edilebilmesi mümkün değildir. Kağıt üstünde kırlar ve işçi sınıfı esas alınabilir, ancak burjuva (küçük

burjuva) yaşam tarzı, kırlarda kırların kolay yerlerine, şehirlerde şehirlerin kolay yerlerine, kır-şehir arasındaki ilişkide de şehirlere ağırlık verme, kısacası genel olarak kolay mücadele alanlarına kayma sonucunu kendiliğinden verecektir. 1. MK sınıf mücadelesini, şehirlerde bile kendiliğinden silahlı çatışmalara dönüştüğü bir zamanda GS'na hazırlığı daha tamamlayamamıştı. Bu bakış açısına sahip olan bir önderliğin TIKKO'yu örgütlenmesindeki yetersizliğine ve TIKKO'yu yaz-boz tahtasına dönüştürmesine şaşmamak gerekir. Bu yaz-bozun sonucunda oluşan karmaşanın giderilmesi için 1. MK hatasını düzeltip bir an önce GS'na girişmesi, kitlenin bir adım önüne geçmesi, dolayısıyla da Partinin gelişmesinin, kadroların siyasi seviyesinin gelişmesinin yolunu açması gerekirken, 1. MK tersini yapmış, hatasını sistemleştirme yoluna gitmiş, herhalde o ortam ve psikoloji ile de neden olarak politika üretimindeki yetersizliği görmekle pek güçlük çekmemiştir herhalde. Oysa GS politikasını üretmek, hele hele o koşullarda pek zor bir iş olmasa gerek. Ancak bir insanın kendisinde olmayan bir başkasına verebilmesi mümkün değildir. İnsan kendi benliğinde taşımadığını başkalarına veremez. 1. MK da kendi benliğinde neyi taşıyorduysa Partiye onu verdi. Bu insanların bugün açıkça ve özellikle sorgu deneyimlerinden sonra P programına saldırıyor olmaları, bir tesadüf olmadığı gibi üç günlük bir sonuç da değildir. P programına açıkça saldırma yani, görüşlerini sistemleştirme cesaretini gösterenler, Partiye içe dönük çalışmaya, Mao'nun inkarına götürmek istediler. Daha sonra bunlar YD hizibini oluşturdular. Ancak bunların etkisinde kalan ama, bunların taşıdığı cesareti taşımayanlarda P programına

inançsızlık, bunu açıkça dile getirmek yerine, kendi yaratıkları karışıklıklara bakarak, siyasi seviyedeki yetersizliğin, politika üretimindeki geriliğin öne çıkarılmasına yol açtı. Yani Partinin gelişmemesinin ve bunalıma girmesinin nedeni çizgisine uygun bir pratik izlememesinden kaynaklanıyor. Olmasına rağmen, neden politika üretimi gibi düşünceye soyuta ilişkin bir yerde dolayısıyla, P çizgisinde arandı. Asıl neden pratikte idi ama, önderlik Partinin politikasına uygun bir pratik izlememesini değil de izlediğini düşündüğü için doğal olarak nedeni teoride aradı.

Partide dogmatizme, subjektivizme ve ideolojik hastalıklara saldırarak P bunalımının aşılmasına çalışılması, bu bakış açısının doğal sonucudur. "İK'yi geliştiremedik, taktik-politika üretemedik, Partide dogmatizm var" vb. türünden anlayışlar, bu bakış açısının doğal sonucudur. Entelektüel yeteneklerinin dışında hiçbir varlığa sahip olmayanların baş üstünde tutulması, cezalandırılmaya layık oldukları halde ödüllendirilmesi, Partiye bağlı birçok yoldaşın fazla çene yapmadıkları ve bir de önderliğe muhalefet ettikleri için sürekli dışlanması, Partinin varlık-yokluk sorunuyla kıvrandığı bir zamanda kültür politikasının geliştirilmesiyle, Tohum dergisiyle oyalanması (yani acil sorunların çözümü için en küçük bir çaba harcamayanların dikkatleri buraya yöneltmesi-yoksa elbette bu sorun da önemlidir) hepsi de bu bakış açısından kaynaklanan sonuçlardır. Bunları şimdilik daha fazla uzatmayacağız.

İşte MK Partiye bu bakış açısıyla şekil vermiş durumdadır. Yıllardır yapılamayan K, Partinin bu politika sonucunda bünyesine sinen zehirleri dışlamasına engel olmuştur. bu anlayışla kadro politikası ve açıkça 2. K'ın YD'nin büro biçiminde örgütlen-

mesi kararına rağmen, "K"çı bayların bu çoğunluğu P iradesi olarak yutturmaya kalkışması, MK'nın bütün bu suçlarını aklamaktan başka hiçbir şey değildir.

Bunlar birincisiydi; MK P tüzüğünü açıkça ve yüzlerce kez çiğnemekten hiçbir zaman kaçınmadı. DEH deklarasyonu sorunu, PK'lerini hiçe sayması, örneğin; K'ın yeri konusundaki kararı BK'ne anımadan değiştirmesi, Örneğin; cezaevinde P yönetimine karşı P düşmanlığı temelinde birleşenlerden gayriresmi yollardan (yani ahbap çavuş ilişkileri aracılığı ile) aldığı bilgilere dayanarak üstelik yönetimin tavrını beklemeden tavır alıp gürk tavukları gibi Partiyi yıkmaya çalışanları kanatlarının altına alması. Böyle bir Partide irade birliği elbette kalmaz. Bütün bu anti-demokratik açık P düşmanlığı temelindeki davranışlar, MK'nın P çizgisine karşı olan yaklaşımından kaynaklanıyor.

Bütün bunlardan sonra bu çoğunluğun meşru olduğunu iddia etmek MK'ni aklamaktır.

PARTİDE İRADE VE EYLEM BİRLİĞİ:

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si, her fırsatta demokratik-merkeziyetçiliği iğdiş etmiş olsun.

Öyle bir P düşünün ki, bu P (nin MK'si, P programını reddeden görüşlerin altına, bütündünya kamuoyu önünde resmen imza atsın.

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si alt P organlarını hiçe sayarak bu organların kararlarını; mücadele kaçınılığının doğal sorunu olarak sistemleşen paralel ilişkilere otomatik telefon aracılığıyla "arkadaşlar yanlış yapmış" türünden çok ciddi bir tarzda eleştirsin.

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si, demokratik mer-

keziyetçiliği sürekli olarak ihlal ettiği için -alt P organları bir yanda dursun sıradan taraftarları tarafından bile eleştirilsin.

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si disiplin ruhunu, demokratik merkeziyetçiliği, halkın sorunlarını ve devrimi terketmenin Partiye ve halka ihanet etmek demek olduğunu tabanına öğreteceği yerde, bunu, tabanından öğrensin.

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si, bölge organına, önderlik etmek bir yana, onun gelişmesinin önüne engel olarak dikildiği için hiçbir söz geçiremeyen ve buradaki bölge organına ve dolayısıyla bölgeye yönelik eleştirilerini, Partinin merkezi yayın organında "Kaypakka-ya'nın taktiklerini kavrayabildik mi" başlıklı yazılarla açıkça, kamuoyu önünde ima yoluyla dile getirsin.

Öyle bir P düşünün ki bu Partinin MK'si, şimdi hatırlamadığımızı bilmem ne kadar zaman süresince (batıdaki P organı 86 yılı başlarında resmen oluşmasından bugüne kadar bir tek rapor vermemiş, esasen ciddi olarak üstüne düşüp isteyen de olmamıştır) T'deki P organlarından tek bir rapor almamış olsun.

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si, kendisini tanımadığını açıklayan bir bölgenin delegelerinin gelip de kendisini K öncesinde değil de K'ta tasfiye etmesi için yalvar yakar olabilecek hale gelsin.

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si, bir yandan tabanın zorlaması teşhir olmuşluğun, kaçacak delik bulamamanın zorlaması ile samimiyetsiz özeleştiriler versin, sahte mücadele kararları, Partinin gövdesini T'ye ve kırlara yerleştirme kararları alsın, bir yandan da kırlara gitme talebinde bulunan yoldaşları doğu kuryeleri ile görüşürmesin, YD'ndeki yoldaşları da "bu-

rada da mücadele var, mücadele yalnız T'de değil" gibi propagandalar yapsın.

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si, batıda hiç bölge organı yokken taraftarlara bölge organı imzalı bildiri dağıttırarak, halkı ve yoldaşları sahtekarca aldatsın.

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si, P yayın organlarını kişisel görüşleri için kullanmaktan hiç çekinmesin.

Öyle bir P düşünün ki, bu Partinin MK'si, açık P düşmanlığı yapanlarla hizipçi faaliyetlere girişmekten hiç çekinmesin.

Daha önceki sayfalarda yinedeğimiz eleştirileri tekrarlamaya gerek görmüyoruz artık. Bütün bunlara rağmen, hala bu Partide merkezi yapının gerçekte kaybolduğunu, sadece resmen bir MK'nın, temelsiz ayakları havada bir organ olarak var olduğunu reddeden, Partinin gerçekte bölgesel dönemi yaşadığını görmeyen ve böylece MK'ni aklayan, KÖK önerisine Partiyi bölgesel döneme yükleyen "K"çılar, MK'nden kopuşu gerçekleştirebilecek niteliğe sahip olamazlar. Bu arkadaşlar MK'nın bütün rezaletlerini lafa gelince kabulleniyorlar ancak pratikte Partinin irade ve eylem birliğini ve merkez yapısını koruduğu görüşünden hareket ederek, Partinin ideolojik, siyasi, örgütsel varlığı ve tüzüğü açısından "olağan" koşullarda geçerli olan olağan K'ını olağanüstü koşullarda toplamayı kabullenerek, MK'ni bir kere daha ve bin kere daha akıyorlar. Aslında bu değerli P kurtarıcılarının yaptığı, MK'nin yapmak için can attığı ama bir türlü yapamadığı ve buna her şeyden önce yurt dışındaki yoldaşların engel olduğu, doğuyu tasfiye etme (elbette kendilerine göre) planından başka bir şey değildir.

Irade birliği nedir? Nerede başlar ve nerede biter? Siyasi

iktidara yönelen bir KPartinin her şeyden önce çelik gibi bir disipline sahip olması tek bir vücut tek bir yumruk gibi hareket etmesi gerektiği gerçeği insanların keyfiyle belirlenen bir şey değildir. Partiyi, örgütlenmeyi zorunlu kılan objektif koşullar, bu Partinin çelikten bir disipline sahip olmasını da zorunlu kılıyor. Leninist P ilkeleri, Lenin önderliğindeki Bolşeviklerin yıllar süren mücadeleleri sonucunda şekillenmiş ve pratik tarafından doğrulanmıştır. Bizim Partiyi açıkça yıkmaya çalışanlarla, Leninist P ilkelerini tartışmak diye bir sorunumuz olamaz. Bunlar lafa gelince en iyi Leninisttirler. Ancak pratiğe baktığımız zaman ortada olan, Partinin açıkça yıkılmaya çalışılmasından -P programına karşı daha değişik bir temelde inşa edilmeye çalışılması- başka bir şey değildir. Ama bütün bunlara rağmen MK'ni tasfiye ederek Partiyi kuracağını ilan eden "K"çıların gerçek yüzünü ortaya koymak Partimiz açısından zorunludur. Bu baylar aynı biçimciliği, bu konuda da sürdürüyor. Irade ve eylem birliği demek güçlerin tek bir hedefe yöneltilmesi demektir. Bu ancak ortak sınıf çıkarları, ortak ideoloji ve ortak siyaset temelinde (yani sınıfı oluşturan insanlar açısından ortak, yoksa, farklı sınıftan olanlar açısından ortak değil) mümkündür. Ideolojik ve siyasi birlik olmazsa, örgütsel birlik hiç olmaz. İnsanları bir program etrafında örgütlenmeye, bir örgütlenmenin disiplinini gönüllü olarak kabullenmeye iten ideolojik birliktir. Partinin disiplinini gönüllü bir disiplin olmak zorundadır, bunun ön şartı ise ideolojik-siyasi birlikteliğin içten içe yürütülmesi değil, tersine korunması ve geliştirilmesidir.

Gönüllü bir disiplinden ne anlaşılır? Gönüllülük, insan iradesinin serbestliğini, bağımsızlığı

ğını ifade eden, disiplin ise tersine zoru ve zorunluluğu ifade eden bir kavramdır. Devrime, Partiye sempati duyan her devrimci ilk önce Partinin mücadelesine, tek tek yoldaşların kişiliklerine, karakterine ve onlar üzerinden Partinin ideolojik-siyasi hattına sempati duyar. Akli başında hiç kimse bu zamana kadar onların karşısında P tüzüğünü çıkarmaz. Bu ancak ideolojik-siyasi seviye belli bir düzeye ulaşıktan sonra çıkarılabilir. Yani, insanlar Partinin programını kavrayışta belli bir düzeye eriştikten ve gönüllü olarak Partiyi katıldıktan sonra disiplinburadaki disiplinden P tüzüğünü kastediyoruz- zorunluluk başlar. Önce gönüllülük gelir sonra disiplin, önce ideolojik-siyasi birlik gelir, sonra örgütsel birlik. Peki, bu birliğin yıkılması nasıl olur? Bir Komünist Partide asgari temeldeki birlikten yola çıkarak, bunu süreç içerisinde geliştirip, çelikleştirmek nasıl kolay değilse, böyle bir birliği yıkmak da kolay değildir. Onun için bizim MK'nın "başarı"sını küçümsemek doğru olmaz.

Partideki ideolojik-siyasi birliği koruyup daha da geliştirebilmek, her şeyden önce P önderliğinin izlediği siyasete bağlıdır. Eğer önderlik adına layık bir biçimde davranır, ideolojik-siyasi birliğin somutlaşması demek olan örgütsel birliği canı ve kanı pahasına korur ve Partiyi bu ruhla donatırsa, Partide ideolojik-siyasi birlik de gelişir, irade ve eylem birliği de gelişir. Bu ikisi birbirini sürekli olarak etkiler, tamamlar, birinin eksikliği diğerrinde gerilemeye yol açar.

Eğer Partide ideolojik birlik kaybolmaya yüz tutmuş, güven-sizlik, kararsızlık, laçkalık, birey çıkarının ön plana çıkarılması vb. vb. hastalıklar gövdeyi önemli ölçüde zehirlemeye başlamışsa, bundan örgütsel birlik de zarar görür. Ideolojik olarak

çürümeye başlayan bir yapı, uzun süre örgütsel disiplinle ayakta duramaz.

Oysa, Partimiz uzun süredir sadece örgütsel disiplinle ayakta duruyor. Sanıyoruz şimdiye kadar, ideolojik-siyasi olarak Partiye zerrece bağlı olmadığı gibi, dolayısıyla örgütsel olarak da Partiye bağlı olmayan ve her fırsatta örgütsel disiplini de açıkça ihlal eden P "önderliğine" rağmen Partiyi bu kadar uzun süredir ayakta tutmayı başaran bir tabana, tarihte başkaca hiç rastlanmamıştır. Böyle bir tabanın-gerek Partinin üyeleri ve gerekse sempatanları yani, önderliğin dışındaki Partiyeye bağlı unsurlar kastediliyor-özlemlerine uymak kitle kuyrukçuluğu olabilir mi? Partinin politikası konusunda kafası karma karışık olan, ya da yanlışlığı konusunda kafası apaçık olan, Partinin örgütsel varlığını devamlı olarak açıkça hançerleyen, Partinin acil görevlerini üstlenme konusunda en küçük bir sorumluluğa gelemeyen, yayın organlarını kişisel görüşleri için kullanan, ya da kullanılmasına ses çıkarmayan PÜ'leri, kısacası PÜ'liğinin hiçbir gereğini yerine getirmeyen PÜ'leri, aslında oy hakkına ancak biçimsel olarak sahip olan ama gerçekte bu hakkı bizzat pratikte teslim eden PÜ'leri, bütün bunlara rağmen masa başında oy kullanmak için koşu koşu gelen PÜ'leri; buna karşılık Partiyi canı ve kanıyla, P politikası doğrultusundaki yaşamıyla ayakta tutan P tabanı... Partimiz uzun süredir bu ikilemin baskısı altında için için eritilmiştir. Böyle bir ikilemin yıkıcı baskısı altındadır. Ve hala bu Partide karşıtın birinci tarafında yer alanların oluşturduğu çoğunluğu P iradesi diye kabullenenler de vardır. "K"çı arkadaşlar bunu P iradesi olarak yutturmaya çalışırken, MK'nın Partide irade ve eylem birliğini ancak biçimsel olarak

biraktığı gerçeğinin üstünü küllendirerek, biçimi, görünüşü, uzun, asıl varlığın önüne alıyor. MK'ni bir kere daha bin kere daha akıyorlar. Bu aynı bakış açısı "K"çı arkadaşların bütün pratiğine yansıyor. Onlar biçimciliğin, görünüşe aldanma, soyut teorici hastalıklarının pençesinde kıvrır kıvrır kıvrınırken MK'ni tasfiye etmeleri mümkün değildir.

Baylar T'ye gelmek için K'ın sonuçlanmasını bekliyorlar. Ancak Partiye gerçekten bağlı ve kafasında berrak bir çizgi -P çizgisini kastediyoruz- bulunan yoldaşlar K'ı hiç beklemediler. Böyle bir savunma, aslında savunma bile değildir ve karşındakini ikna etme çabası olmaktan uzaktır. Böyle bir savunma, bu savunmayı yapanların, ileri sürülen iddialara karşılık karşısınadakinin ikna etmek yerine, kendi kendini vicdanen rahatlatmaktan başka hiçbir şey değildir.

Bilindiği gibi 86 Kasım'ındaki çatışmadan önce K'ın yeri konusunda çıkan tartışmalardan sonra istifa eden yurt dışı delegelerinin yanı sıra, bir de, K'a katılarak doğunun "dayatmacılığını" protesto etmeyi düşünenler "dayatmacılığa" karşılık korkak olmadıklarını ispatlayarak psikolojik tatmin ihtiyacına su vermeyi düşünenler de varmış. Kısacası doğulu yoldaşlarını psikolojik tatmin sorunu olarak değerlendirenler, ya da değerlendiren de varmış. Bu türden insanlar, doğulu yoldaşların "hatalarına" karşı gösterdikleri hassasiyeti, aktif ve cesaretli mücadele tavrını, asla MK'nın çizgisine karşı göstermediler. Bu baylar sorunun K'ın yeri konusunda düğümlenmesindeki biçimselliği abartıp, buna karşı aktif mücadele ve protesto tavırları olarak, sorunun, yer konusunda düğümlenmesinin altındaki MK'nın mücadele kaçınılılığı gerçeğini gizlediler. Sorundaki yer konu-

sunda düğümlenme biçiminde belirlenen görünümü abartıp, buna yol açan özü, MK çizgisini bir kenara bırakıp, MK'ni ta o zamandan aklama tavırlarına girdiler.

Bir yandan MK'nın açık P düşmanı çizgisine, örgütsel disiplini, demokratik-merkez yetçiliği hiçe sayan pratiğine karşı ciddi hiçbir muhalefet yürütmeyeceksin, disiplin adı altında bütün bunlara boyun eğeceksin, muhalefet edenlerin dışlanmasına ses çıkarmayacaksın, dil ucuyla muhalefet etmekle yetineceksin (onun da yapılıp yapılmadığını ya da nasıl yapıldığını bilmiyoruz. Eğer biraz doğunun "hatalarına" karşı gösterilen cesaretle yapılmış olsaydı, MK'nın bu kadar cüretsiz olabilmesi, hiç sanmıyoruz, mümkün olamazdı.) doğulu yoldaşların "hatalarına" karşı aslan kesileceksin. Elbette her komünist hatalı gördüğü her şeye aktif mücadele yürütmelidir, bu onun niteliğinin gereğidir. Ama bu söylediğimiz "büyüğüne" karşı kuzu, "küçüğüne" karşı aslan kesilenler için geçerli değildir. Bugün K'çılara bakıyoruz da MK'nın hatalarına karşı nasıl da anlayışlı oluvermişler. Örneğin 2. MK'nden 29 tane kadro geldi geçti, bütün bunların suçu bu insanlara maledilemez diyorlar. Ideolojik-siyasi suçlar 29'a bölünemez arkadaşlar. Eskinin yanlışlarını atıp doğrularını almanın, kötüyü atıp iyiyi almanın bütün sorumluluğu bugüne aittir. Bu bir mirastır, nasıl devralırsan öyle devam edersin. Mirası omuzladığın zaman sırtladığın yükü, geçmiş hatalardan arındırmazsan onları da yüklenmiş olursun. MK'nın bütünüyle teşhir olmuşluğunun verdiği suçluluk psikolojisi ile girdiği savunma pozisyonu, K'çılara çok güzel etkilemiş. Bize "birleştirmek" diye bir sorunun olmadığını yazılı hale getirin diye çok "cesaretli" çıkışlarda bulunurken

siz de bu görüşlerinizi yazılı hale getirin de görelim. Bu arka-
daşlar YD'ndaki ve T'deki yol-
daşları onları ikna edeceğiz diye
aldatırken, bu "K"ı toplamanın
Partiden kopmayı kabullenmek
anlamına geldiğini çok iyi biliyor-
lar. Böyle bir "K"ı toplamanın ta
başından P tasfiyeciliği olduğunu
çok iyi biliyorlar. Böyle bir
"K"ı toplamakla, bu "K"ı oluşturanlar
açısından ikna etmek sorunu da
ortadan kalkmış durumdadır.

Partideki irade ve eylem birliği,
sınıf mücadelesinin sıcak pratiğindeki
bir cephenin irade ve eylem birliğinin
çok çok gerisine düşmüşken, hala
"gelin de siyasi iktidarı alın" diye
çırpınan iyi niyetli akıldaneler de
olmuştur. Bir Partinin bizzat MK'si
hizip örgütlemeye kalkıştırsa, Partinin
her tarafından homurdanmalar
yükselirken, mücadele kaçınılığını
meşrulaştıran bir propaganda çizgisi,
bir yayın politikası izlenirse, o Partide
sorumluluk, artık tek tek bölge-
lerin, tek tek PÜ'lerinin sırtına
binmiş demektir. Partide bir cephe-
nin sahip olduğunun da gerisine
düşen irade ve eylem birliği,
normal koşullarda toplanabilecek
K'ı reddeder. P K'ı ideolojik-
siyasi temeller üzerinde ayakta
duran, irade ve eylembirliğine
sahip bir yapının toplantısı, iradesidir.
P K'ına, Partinin örgütsel disiplinine
uymayanlar dahil olamazlar. Örgütsel
disiplin P programına göre hareket
etmeyi gerektirir. P programını açıkça
MK imzalı yazılarla dünya kamuoyu
önünde "mahkum" edenler, Partinin
örgütsel disiplinini açıkça çiğneyenler,
bu türden davranışları sistemleştirilen
P iradesine dahil olamazlar. Kof kelle
çoğunluğu ne zaman irade olmaya
başladı? 78 K'ında P "iradesi"
başçelişkiyi yarı-feodal sistemle
halk yığınları arasındaki gelişki
diye tespit etmedi mi? Peki P iradesi
bu tespiti nasıl da

tepesinin üstünden fırlatıp attı? KK P
iradesi değil miydi? P, kendi iradesini
nasıl da tepesinin üstünden fırlatıp
attı? Hiç kimse P tasfiyecilerinin K'ta
tasfiye edilmelerini istememişti, isteyenlerin
bugün nerede olduğu bellidir. KK ile 2.
MK'nın bugünkü hali arasında bazı tali
planda kalan farklar vardır. Birincisi; KK
Partiyi ideolojik-siyasi olarak da açıkça
tasfiyeye yöneldi. Kısacası Partinin
ideolojik-siyasi hattına açıkça ve "samimi"
bir biçimde saldırdı. İkincisi; KK "iktidarı"
kolayca devretmeye hazır değildi. MK
KK kadar cüretkar değildir. KK'nin ve
daha sonraki önderliklerin tasfiye edilmesi
sırasında oluşan tecrübeler, bunların P
tasfiyecisi ideolojik-siyasi hatlarını
açıkça ortaya koymalarına engel olmuştur.
Onun için diğerleri daima sinsî saldırıları
satır aralarında tercih etmiştir. Örneğin,
legal bir derginin dördüncü sayısında,
batının kırları, doğunun kırları gibi bir
ayrım yapılmış, batının kırlarında kapitalizm,
doğunun kırlarında feodalizm hakimdir
anlamına gelen bir yorum yapılmıştır.
Bunlar sinsî olmaları nedeniyle KK'dan
çok daha tehlikeli revizyonistlerdir. Üçüncüsü;
KK 76'da, bunların şu anda içinde
buldukları durumdan (yanlarındaki kendilerini
tasfiye eden oportünistlerle birlikte içinde
buldukları durumdan) çok daha avantajlı idi.
Bunlarkadar uzun süre işbaşında kalarak
herşeyi ellerine yüzlerine bulaştırmamış,
bunlar kadar teşhir olmamışlardı. Bu nedenle
de "iktidarı" kolayca devretmeye hazır
değillerdi. Oysa bunlar teşhir olmuşlukları
nedeniyle, "iktidarı" kolayca devretmeye
hazırmış gibi bir görünüm içine girerek,
izledikleri ideolojik-siyasi hattın doğal
sonucu olarak gelişen biçimciliğin etkisinde
kalan unsurları yanlarına alıp kendi
kendilerini tasfiye et-tirmeyi başardılar(!)
Bu başarıla-

rina rağmen bunlar KK'nden daha da
acınacacak bir durumdadırlar. Siyasi
cinayetlerini, siyasi iktidar diye yutturdukları
anlamına gelen "K"ta "iktidarı" teslim
ederek, dünya kamuoyu önünde, hiç
olmazsa K'a oturabilecek bir P bıraktıkları
imajını yaratıp, Partinin **kendilerine rağmen**
ayakta durduğu gerçeğinin üstünü örterek
sağladıkları başarı bile, bunların acı-
nacacak siyasi zavallılığını gizleyemiyor.
Tarihin ne garip bir cilvesidir bilemiyoruz.
Ama KK'nin tasfiyesi sırasında da KK'nin
disiplinini P disiplini, onun iradesini P
iradesi olarak sayıp, o iradeyi tanıyarak,
onu içten değiştirme görüşünü savunanlar
olmuştu. Ancak daha sonra bunların bazıları
KK'nin has adamları oldular. Bugünkü
K'cılar da bu kof çoğunluğu, P iradesi
olarak sayarken, görünüş olarak ayrılmakla
birlikte özünde bunlarla aynı platformda
düşüyor. KK'nin tasfiyesi sırasındaki
"orta yolcular"da KK'yı tasfiye etmek için
onun disiplinini tanıma" adı altında ML
muhalafete rağmen KK'nin kuyruğuna
takıldılar. Bizim "K"çılar ise onlardan
bir adım daha ileri giderek yani MK'ni
tasfiye ederek(!) MK'nin kuyruğuna
takıldı. Öyle MK'nin bütünüyle teşhir
olduğu, kendi içinde bile son toplantı kararları
konusunda en küçük bir birliğin kalmadığı
koşullarda, MK'ni tasfiye etmeden kim
Partiyi savunduğunu ilan edebilir? MK'nin
mücadele kaçınılığını meşrulaştırmak için
binbir dolap çevirdiği, durumun herkesin
gözünün önünde olduğu bu koşullarda,
kim MK'ni tasfiye etmemeyi savunabilir?
MK'nin tasfiye edilmesi(!) doğunun
görüşlerinin güya hakim olması, asla
başarı değildir. Bu "K"ın asıl başarısı(!)
MK'nin güya kendisine karşı olanları
kuyruğuna takması, kendi kendisini "tasfiye
ettirmesi", orta yolcuları Partiden koparabilmesi,
doğulu yoldaşları, ha-

şarı-yaramaz çocuk gibi gösterilmesi,
doğulu yoldaşlar nezdinde kariyerizm
suçlamalarını kulaktan kulağa yayabilmesidir.
Bu "K", Partiyi savunanların başarısı
değil, P içindeki burjuvaların başarısıdır.

DABK Ağustos ve Eylül aylarında
bölgede yapılan toplantının ardından
tavrını aldığı zaman, ve bunu K yerinde
bekleyenlere iletmiş, böyle bir "K"ın P
iradesini temsil edemeyeceğini söylediğimiz
zaman, YD delegelerinden çok sevimli bir
akıldane "tarihte siyasi iktidarın proletaryaya
teslim edildiği ve proletaryanın da bunu reddettiği
hiç görülmemiştir" diyerek küplere
biniyordu. İyi niyetinize bir kere daha
hayranız, ama tarih, siyasi cinayetini siyasi
iktidar diye yutturmaya kalkışanlara
şimdiye kadar hiç rastlamadıysa bunda
bizim suçumuz olamaz. Tarih, cinayeti
iktidar diye kabul eden "uyanık ML'lere"
de şimdiye kadar sanıyoruz hiç rastlamamıştır.
Cinayeti iktidar diye kabul ederek,
canileri aklayan yargıçlar: P iradesinin
neyi anladığınızı çok güzel göstermiş
bulunuyorsunuz. Sizlerle siyasi iktidara
yürümek bir yanda dursun, sıradan bir
eyleme bile gidilemez.

1986 ALT K SONUÇLARINA GÖRE TOPLANAN "III. K":
(Bu ara başlıklı bölüm elimize geçmediğinden yayınlıyamıyoruz.)

II. Emperyalist paylaşım savaşı sıralarında
hiç de "demokratik" olmamıştır. Mao Zedung
bazen dışlanmış, yıllarca sabretmiştir.
Bazen azınlıkta kalmış, "revizyonist karargahı
bombalayın" işareti vermiş, kitleleri ayağa
kaldırmıştır. Ne varki bunlar, hep başka
partilerdir ve daha farklı bir zamanda ve
daha başka koşullarda mücadele ettiler.
Ama bizim Partimiz TKP/ML'dir ve biz
UKH'in tarihi tecrübelerini çok iyi özümlemek,
onları kendi gelişme koşullarından bir dir-

hem ayırmadan incelemek, tecrübeleri
genelleştirip, özetleyip, daha doğrusu
genelleştirilen, özetlenen tecrübeleri
Partimizin mücadelesi ile bütünleştirmek
zorundayız. Aslında iki çizgi mücadelesi
konusunda asgari bir perspektif sahibi
olabilmek için başka partileri incelemeye
hiç de gerek yoktur. Partimizin tarihi,
kelimenin tam anlamıyla iki çizgi mücadelesi
tarihidir. Partimizde program tasfiyeye
yönelenler yeni çıkmıyor. Daha önce de
bu hevesi taşıyanlar olmuştu. Ancak bu
konuda KK'nin gösterdiği samimiyeti daha
sonraki hiziplerden hiç birisi gösteremedi.
P içindeki "yabancı" unsurlar da KK'nin
başına gelenlerden ders aldılar. Biçimsel
olarak belli farklılıklar taşımalarına rağmen
öz olarak Partiyeye karşı birleşen hiziplerin
gelişimini detaylı olarak incelemek,
Partimizin tecrübelerini layıkıyla değerlendirmek,
Partimizin geçmişinden layıkıyla geleceği için
yararlanmak bugünde, önümüzde duran ciddi
görevlerden biridir.

UKH'in gelişimini incelediğimiz zaman,
burjuva ideolojisinin proletaryaya
düşmanlığını kılıktan kılığa girerek, bazen
açıktan Marksizmin eskidiğini iddia edip
cesaretle saldırılar yönelterek, bazen
Marksizmi "değişen koşullara uydurarak",
bazen yüzünü bir incir yaprağı ile perdeleme
gereğini bile duymadan sürdürdüğünü
görüyoruz. II. Enternasyonal oportünizmi,
Marks ve Engels ile Leninizm dönemi
arasında uzunca bir süre hakimiyetini
sürdürmüştür. Ancak, emperyalizmin
çelişkilerinin giderek keskinleşmesi,
emperyalist paylaşım savaşına yol açması,
emperyalizmi ve emperyalist paylaşım savaşını
tahlil edip, proletaryayı ML bilimiyle
silahlandıran Lenin önderliğindeki Bolşevik
Partisinin ekim Devrimiyle sonuçlanan
militan mücadelesi, II. Enternasyonalin
sosyal şö-

ven yüzünü açığa çıkarmış, tarihte
layık olduğu yeri almasına yol açmıştır.
Troçki, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin
gelişimine, keskin proleter devrimciliği
görünümünde ciddi darbeler vurmuş,
sonunda düşmanlığını Nazi ajanlığına
kadar vardırırmıştır. Tito'cu modern
revizyonizm, Kruşçev-Brejnev revizyonizmi,
Üç Dünyacı modern revizyonizm ve son
olarak da, Mao Zedung inkarcılığı temelinde
gelişen AEP modern revizyonizmi, burjuva
ideolojisinin UKH'e yönelen belli başlı
saldırılarıdır. Bütün bunlar, açık bir
silahlı saldırı ile en küçük bir başarı
elde edemeyen burjuvazinin, içeriden
başkaldırması, cilalı ve en ince biçimlerle
içeriden gelişen ideolojik saldırısı ve
cilalara, incir yapraklarına ihtiyaç
duymadığı noktalarda açıkça emperyalizmin
kampında yerini almasıdır. Genel olarak
sınıf mücadelesinde olduğu gibi, P içi
mücadelede de saf ve masum görünümü
düşmanlar, açık düşmanlardan çok daha
tehlikeli olmuştur. Örneğin, Lenin 1905-
1906 dönemini izleyen gericilik yıllarında
Partiyi tasfiyeye yönelen Menşevikler,
Otzovistler ve Ültimatömcüler vb. akımlarla
mücadele etmiş, "Partinin programından,
taktiklerinden açıkça vazgeçmek
pahasına da olsa, onu şekilsiz, legal bir
dernek haline getirme" (Aydınlık Yay. Örgütlenme-
Lenin) çabası içinde olan menşeviklerle
Bolşevik milletvekillerinin Duma'dan çekilmesini
talep eden Otzovistlerin yüzünü açığa
çıkarmış, görünüşteki bütün devrimci
heybetine rağmen Otzovizmin aslında
"ters-yüz edilmiş tasfiyecilik"ten başka
hiçbirşey olmadığını, özünün Menşevizmden
ayrı olmadığını vurgulamıştır. Hatta Lenin
Duma'daki Bolşevik milletvekilleri grubunun
Duma'ya bir ültimatömcü vermesini ve
reddedilirse Duma'nın boykot edilmesini
öneren Ültimatömcülerle, Otzo-

vistler arasındaki ilişkiye dikkat çekmiş, "Ültimatömcülüğün, sosyal-demokrat faaliyet için açıkça zararlı görülen Otvovizmden aşağı kalır bir yanı yoktur... Siyasi bakımdan Ültimatömcülük bugün Otvovizmden farklı değildir; üstelik otzovist tabiatını gizlediğinden karşılık ve kargaşalığı arttırmaktadır." (Aydınlık Yay. Örgütlenme-Lenin) diyerek sinsi düşmanın görevleri azaltmak yerine artırdığına işaret etmiştir. Herkesin bildiği gibi, ne Menşeviklerin, ne Otvovistlerin, ne Ültimatömcülerin Partiden tasfiye edilmesi, Bolşevik Partisindeki iki çizgi mücadelesinin sonucu olmamıştır. Başta da belirttiğimiz gibi, burjuva ideolojisi P içinde teşhir olduğu, ölüm-cül darbeyi yediği yerde sinmiş, ya da o kesitte yenilgiyi kabullenmek zorunda kalmış, ancak zemini uygun bulduğu yerde yeniden başkaldırmakta hiç tereddüt etmemiştir. Kuşkusuz burjuva ideolojisinin şu ya da bu biçiminin mahkum edilmesi, örneğin bir Menşevizmin, örneğin bir Troçkizmin mahkum edilmesi, burjuva ideolojisinin sonu değildir. Bunun ancak bir sınıf olarak burjuvaziyi yok etmeden (dolayısıyla proletaryayı ve genel olarak sınıfları) burjuva ideolojisinin yok edilebileceğini düşünenler ileri sürebilir. Demek ki P var oldukça, burjuva ideolojisi de P içinde, bu ideolojinin etkilerini şu ya da bu biçimde taşıyan sınıf ve tabakalar üzerinden, kadrolar, üyeler, taraftarlar üzerinden varlığını sürdürmeye devam edecektir. Bu, genel bir doğrudur ve P içinde, proletarya düşmanı ideolojik hastalıkların varlığının objektif koşuludur. Bunun subjektif koşulu ise bu ideolojinin P içindeki etkinliğini ta kendisidir.

Eğer bu kavranamazsa, burjuva ideolojisinin dönem dönem başkaldırması, belirli aralıklarla saldırıya geçmesi anlaşılabilir.

Bir konuda iflas ettiği zaman, bir başka konuda ve bir başka zamanda yeniden hortlaması anlaşılabilir. Sınıf gerçeğini kastediyoruz. Toplumda, savaşa yol açan sınıf gerçeğinin ta kendisidir. Eğer sınıf gerçeği kavranamazsa, Engels'den sonra Marksizmin tartışılmaz otoritesi olarak kabul edilen Kautsky'nin dönüklüğü anlaşılabilir. Lenin'i yücelten, Kautsky'nin emperyalist uşağı, sosyal-şöven yüzünü açığa çıkarmasıdır. Eğer sınıf gerçeği kavranamazsa, Lenin'in Menşeviklere yaklaşımı da anlaşılabilir. "...Ama V.I.Lenin, Menşeviklerin başka bir sınıfı temsil ettiklerini ve onlara karşı var güçle mücadele etmek gerektiğini, daha o zamanlar gayet açık bir şekilde görmüştü. Lenin, emeğin sermayeye karşı verdiği belirleyici mücadele anında menşeviklerin, burjuvaziyle birlikte karşı saflarda yer alacaklarını ve barış zamanından farklı araçlara başvuracaklarını daha 1908 yılında yazıyordu. Nitekim bu, bir müddet sonra -emperyalist savaş sırasında, 1917 Mart Devrimi sırasında, özellikle de Ekim Devrimi sırasında- herkesin apaçık gördüğü bir gerçek haline geldi" (age.) Burada da vurgulandığı gibi Lenin, sınıf gerçeğinden hareket ettiği için Menşeviklerin kaçınılmaz gidişini yıllar önceden görebildi. Eğer sınıf gerçeği kavranamazsa, Buharin'in, Troçki'nin, Zinoviyev'in ve yıllarca devrime, Partiye yol gösteren nice önderlerin yıllar sonra Partiye ihanetleri, sınıf mücadelesinin şu ya da bu dönemdeki dönemlikleri, "belirleyici bir mücadele anında", "barış zamanından farklı olarak, başka araçlara başvurmaları" anlaşılabilir. Eğer sınıf gerçeği kavranamazsa ÇKPartinin kurucusu Cen Du Siu'nun, ÇKPartine ihaneti anlaşılabilir. Lin Biao'nun Mao Zedung'a ve onun şahsın-

da ÇKPartine ihaneti anlaşılabilir. Eğer sınıf gerçeği kavranamazsa, Çang Guodao'nun ÇKPartine, Çin devrimine ihaneti, Guomindang gizli polisine katılması anlaşılabilir. Eğer sınıf gerçeği kavranamazsa, Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev-Brejnev ve şürekasının UKH'e, Sovyet Devrimine ve onların şahsında bütün dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara vurduğu darbe, ÇKP ile SBKP arasındaki polemikler, Kruşçev'in sahtekarlıkları, yalancılığı, ayak oyunları, üçkağıtçılığı anlaşılabilir. Sorunlara sade iyi niyetle yaklaşanlar, bu gelişmeler karşısında hiçkuşku yok ki yalnızca aptallaşırlar. Bunlara ilişkin bazı aktarmalar yapmak istiyoruz.

"ÇKP/MK daha sonra SBKP temsilcileri ile görüşmek üzere Eylül ayında Moskova'ya bir heyet yolladı. Bu görüşmeler boyunca ÇKP temsilcileri, SBKP yönetiminin biryandan ABD emperyalizmini şirin gösterirken, diğer yandan faal olarak Çin'i kötülediğini ve iki P arasındaki ideolojik ayrılıkları devletlerarası ilişkiler alanına yaydığını, böylece düşmanlara kardeş, kardeşlere düşman gibi davrandığını belirtti. ÇKP temsilcileri, SBKP yöneticilerini yanlış tutumlarını değiştirmeleri, kardeş Partiler ve ülkeler arasındaki ilişkilere yol gösteren ilkelere dönmeleri ve ortak düşmanla savaşmak amacıyla Çin ve Sovyet Partileri ve iki ülke arasındaki birliği kuvvetlendirmeleri için ısrarla uyardı. Buna rağmen SBKP yöneticileri, hatalarını düzeltmek için en ufak bir istek göstermediler. Böylece keskin bir mücadele kaçınılmaz hale geldi."

"Gerçekler SBKP yöneticilerinin 1960 toplantısında hazırladıkları bildiri taslağındaki hatalı önerilerini geri almayı ya da değiştirmeyi, aslında istemeden kabul ettiklerini ve kardeş Partilerin doğru önerilerini kabul

ederken samimi olmadıklarını (bizim MK'nin sahte özeleştirilerine, sahte mücadele kararlarına ne kadar da benziyor) göstermiştir. Kardeş Partilerin oybirliğiyle üzerinde anlaştıkları belge ile biraz olsun ilgilenmediler. 1960 bildirisini çiğnemeye başladıkları zaman, Bildiriye attıkları imza daha kurumamıştı bile. Kruşçev 9 Aralık'ta SBKP/MK adına Bildiriye imzaladı ve yirmi-dört saat sonra aynı Kruşçev, kardeş Partilerin bu konudaki kararını çiğneyerek, kardeş Partilere, heyetleri şerefine verilen ziyafette utanmadan Yugoslav'yayı sosyalist bir ülke olarak tanımladı.

81 Kardeş Partinin toplantısından sonra SBKP yöneticileri, 1957 ve 1960 bildirilerini çiğnemede gittikçe daha pervasızlaştilar. Bir yandan "ABD-Sovyet işbirliği"ni savunarak ve "karşılıklı güven, anlayış ve dostluk köprüleri kurmak" için, Kenedy ile birlikte çalışma arzularını dile getirerek, bildirinın dünya halklarının düşmanı olarak ilan ettiği ABD emperyalizmini dost kabul ettiler. Öte yandan bazıkardeş Partileri ve ülkeleri düşman olarak gördüler ve SB'nin Arnavutluk ile olan ilişkilerini kökten bozdular." (UKH'in Genel Çizgisi I. Aydınlık Yay.)

Kuşkusuz Kruşçev'de "iyi niyetli"ydi. Biz bundan hiç kuşku duymuyoruz. Hatta, Kruşçev, sınıfı için belki de en iyi niyetli düşünen insandı. Kim bunun tersini iddia edebilir? Kruşçev bu iyi niyetiyle kardeş P ve ülkelere düşman, Yugoslavya ve ABD'ne dost olmuş, bu iyi niyeti ile Stalin'e "korkunç Ivan tipinde bir despot", "Rus tarihindeki en büyük diktatör", "katil", "cani" diye hakaretler etmiş, bu iyi niyeti ile Eisenhower ve Kenedy'ye "Amerikan halkının mutlak çoğunluğunun güvenini ve desteğini kazanmış makul önderler" diyerek övgüler dizmiştir. Sınıf

gerçeğini kavrayamayan, bütün bunlar karşısında ancak aptallaşır, ne yapacağını şaşırır. İnsanı, örgütü, Partiyi ya da herhangi bir kuruluşu şöyle ya da böyle bir yol izlemeye, biriyle dost, biriyle düşman olmaya, yalancılığa, sahtekarlığa ya da dürüstlüğü iten sınıf gerçeğinin ta kendisidir. Partimizin geçmişindeki yüz kararlarını, tasfiye edilen "önderlerini" ve bugünkü yüz kararlarını "hepsi de mi iyi niyetliydi, biraz da siyasete bakalım" diyerek aklayanlar, pratikte izlenen siyasetin, P siyaseti ile uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığı halde, bu pratik nezdinde P programını "mahkum" edenler aslında, sınıf gerçeğini, siyasetin belirleyici rolünü hiçmi hiç kavrayamadılar. Ama kavradıklarını sanmakta ve en keskin siyasetçi pozlarına bürünmekte serbesttirler. Ne var ki bunu bize değil de başkalarına anlatırlar. Çünkü, bunu kavrayamadan iki çizgi mücadelesini başkalarına öğretmek mümkün değildir.

UKH içinde, diğer KPartiler içinde olduğu gibi, Partimiz içinde de yoğun iki çizgi mücadeleleri yaşanmıştır. Kuşkusuz Partimiz içindeki iki çizgi mücadeleleri de UKH'in izlediği genel çizginin dışında, bütünüyle ondan bağımsız bir çizgi izleyemezdi.

DABK'nı böyle bir K'ı reddettiği için, iki çizgi mücadelesini reddetmekte suçlayanların, iki çizgi mücadelesinden ne anladıklarını çok merak ediyoruz. P içi iki çizgi mücadelesi ya da genel olarak sapmalara, ideolojik hastalıklara, burjuva ideolojisine karşı yürütülmesi gereken ideolojik mücadele bir bütündür. Hayatın şu ya da bu alanında geçerli olup da diğer taraflarla ilişkisi olmayan birşey değildir. Ya da sadece onbeş günlük "K"lar boyunca devam eden, ondan sonra diğer K'a kadar görülmeyen birşey değildir. Ideoloji, be-

lirli ve sistemli bir davranış tarzından kaynaklanan dünya görüşüdür. MK'nin Partide yarattığı ideolojik çürümenin boyutlarını; Partinin gerçekte uzunca bir süredir MK ile birlikte değil, MK'ne rağmen, onun, Partiyi açıkçayık-maya yönelik faaliyetine rağmen ayakta durduğunu; Partinin uzunca bir süredir müzelik bir MK olmasına rağmen gerçekte, bölgesel dönemi yaşadığını, şimdiye kadar MK'ne karşı sürdürülen ideolojik mücadeleyi, MK'nin o "güzel" kararları almasına, özeleştiriler vermesine, 5. top.da en geniş, en "samimi" değerlendirmelerle birlikte Partiyi, kırlara yerleştirme kararları almasına yol açan ideolojik mücadeleyi görmemezlikten gelme noktalarında birleşen "K"çı baylar, MK'ni aklayan pratikleri ile, ideolojik mücadeleden, onbeş günlük masabaşı toplantılarını, kağıt üstündeki kararları anladıklarını ortaya koymuş oldular. Açıktır ki bu arkadaşlar, Partide MK'nın politikasına karşı yükselen muhalefetin bir geçmişi bulunduğunu reddediyorlar, ya da geçmişte yetersiz de olsa, eksiklikleri de olsa sürdürülen bu mücadeleyi küçümsüyorlar. Sanki Partide MK çizgisine karşı yükselen muhalefet yeni yükseliyormuş ya da çok-çok, bir iki yıllık bir geçmişe sahipmiş gibi hareket ediliyor. Bu bakış açısına sahip olanlara sormak gerekir. MK'nın 5. toplantısında yaptığı "özeleştiriler" sahte mücadele kararları, Partinin gövdesini T'ye, T içinde de kırlara yerleştirme kararları neyin sonucunda alındı? Herhalde MK bu kararları iyi niyetinden almadı. Gerçekten inanarak almadığı da bugün artık hiçbir kanıtı gerektirmeyecek kadar açıktır. Öyleyse MK bu kararları ne için aldı? Yalnızca MK'nin iyi niyetini hesaba katıp da, bizlerin iyi niyetini hiç dikkate almayanlara, "provakörler", "bilinçli bölücü"ler, "P yıkıcıları" türünden ifa-

delerle bizlere saldırarak kafaları bulandıranlara sormak gerekir. MK bu güzel kararları aynı "bilinçli bölücü"lerin ve Partiyi savunan bütün yoldaşların, Partiyi savunma temelinde yükselttikleri muhalefeti bastırmak için almadı mı? Hem 2. MK'ne yöneltilen eleştirilere "biz de katılıyoruz" deyip ve hem de iki çizgi mücadelesi adı altında MK'nin meşru olmayan varlığını meşrulaştıran, P içi iki çizgi mücadelesinin sadece K'a bağlayarak meşrulaştıran, iki çizgi mücadelesinin geçmişini reddederek meşrulaştıran, P düşmanlığını yani tasfiyeciliği bir sapma olarak değerlendirerek meşrulaştıran anlayışlar da neyin nesini? Bir kere daha söylüyoruz, bizim MK'ne yönelttiğimiz eleştirilerle sizinkiler asla aynı şeyler değildir.

Kuşkusuz ML'lerin MK'ne karşı muhalefetlerinde ciddi hata ve eksiklikler, yetersizlikler söz konusu olmuştur. Örneğin, MK'nin çizgisine karşı tüm Partinin uyarılması, görüşlerin ve eleştirilerin yazılı hale getirilerek tüm Partinin uyanık tutulması konularında ciddi hatalar işlendi. Elbette ki bunda, Partinin emekçiliğini yapıyor olmanın, örgütsel görevleri omuzlamanın yarattığı zorlukların da payı vardır. MK YD'nda Partiyi tasfiye etmenin planlarını yaparken, ML'ler canlarını dışlerine takarak Partiyi ayakta tutmaya ve geliştirmeye çalışıyorlardı. Ancak, bu objektif durumun, ML'lerin hatalarının üzerini küllendirmeyi haklı çıkarmayacağı ortadadır. Geçmişte sürdürülen ideolojik mücadeleyi görmemezlikten gelerek reddetmek ne kadar yanlışsa, bu mücadelenin eksik ve hatalı yönlerini görmemek de o kadar yanlıştır. Ama bu hiçbir şekilde MK'nin açık P yıkıcılığına dönüşen siyasetine karşı iki çizgi mücadelesi adı altındaki liberalizmi haklı çıkarmaz.

MK'nin iyi niyetine karşı koruncu bir anlayış gösteren, buna karşılık bizim iyi niyetimizi hiçmi hiç anlayamayan bu arkadaşların "birlik" adı altında oynadıkları oyun, tam da Partiyi yabancı olmanın, Partiden uzaklaşmış olmanın, P sorunlarından bihaber olmanın ta kendisidir. Ancak, Partimizin "uzaktan akrabaları", Partimiz varlık-yokluk sorununu yaşarken, P tabanında güvensizlik, yığınlık, Partiden zaten pamuk ipliğine bağlı olan bağları koparma, mücadeleyi bırakma had safhada iken, gerilla birliklerimiz tam da bu ortam içinde bir-bir düşmana yem olurken, Partiyi bu sorunları ile başbaşa bırakıp, bu durumun birinci derecedeki sorumluları ile, üstelik P bu durumda iken, ısrarla Partiyi sırtından vurmaya devam eden sorumluları ile birlikte adına, prosedür adına, masa başında P sorunlarını çözme-yi düşünebilirler. Önderlik kademelerinde görev yapan, izledikleri siyasetle Partiyi yıkımın eşiğine getiren, P düşmanlarına karşı hayret edilecek bir "anlayışla" yaklaşan bu "uzaktan akrabalarımızın" önderlik ve kadro sorunları ile ilgili düşüncelerini çok merak ediyoruz. "III K kararları"nda bu konuda ciddi bir açıklamaya rastlamadık. Yerine göre Lenin'in şu ya da bu somut koşulda, P içindeki sapmalara karşı mücadelede gösterdiği olgunluğu örnek verenler bir de Lenin'in şu sözlerini hatırlamalıdır: "Reformcular, Menşevikler saflarda barındırıldığı taktirde, proletarya devriminin zafere ulaşması ve ayakta kalması **imkansızdır**" (tersi belirtilmedikçe koyu renkli yazılar yazara aittir). Bu açık bir ilkedir. Ve bu ilkenin doğruluğu Rusya ve Macaristan tecrübesiyle de açıkça kanıtlanmıştır... Üç yıl içinde Rusya'daki proletarya iktidarı **birçok kez** öyle zor durumlarla karşılaşmıştır ki, eğer, Menşevikler, Re-

formcular, küçük burjuva demokratları Partimiz içinde, hatta şu ya da bu ölçüde Merkez Yürütme Komitesi gibi Merkezi Sovyet organlarında kalmış olsalardı, Sovyet Rejimi **kesinlikle** yıkılırdı.... **Herkesin bildiği gibi bugün İtalya'da proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği iktidarı ele geçirme mücadelesinde belirleyici savaşlara doğru ilerlenmektedir. Böyle bir anda Menşeviklerin, Reformcuların, Turatı taraftarlarının P saflarından atılması kesinlikle zorunludur; hatta kararsızlığa düşebilecek ve reformcularla "birliği" savunmaya yatkın mükemmel komünistlerin bütün sorumlu mevkilerden uzaklaştırılması bile yararlı olabilir...** (abç) Devrimin arifesinde ve devrimin zaferi için en şiddetli mücadelelerin verildiği anda, P içinde en ufak bir kararsızlık **her şeyin kaybedilmesine**, devrimin yenilgisine, halen çok şiddetli saldırılara hedef olan ve henüz sağlamlaşmamış bulunan proletarya iktidarının yok edilmesine neden olabilir. **Benzer** bir anda kararsız önderlerin uzaklaştırılmaları Partiyi, işçi hareketini ve devrimi zayıflatmaz, tersine güçlendirir" (Aydınlık yay. örgütlenme sf. 27-Lenin)

Görüldüğü gibi Lenin her zaman "birlik"ten yana çıkmamış, 1912 Prag konferansında Menşeviklerden ayrılma sorununda yukarıda aktarma yaptığımız İtalyan sosyalistlerinin içinde bulunduğu durumla ilgili olarak aldığı tavırda, Bolşevik Partinin yeni taktik politikaları önüne koyduğu, dolayısıyla Partide irade ve eylem birliği sorununun çok ciddi ve diğer dönemlerden farklı olarak Partinin karşısına dikildiği zamanlarda "birliğin" en amansız düşmanıdır. Böyle zamanlarda en "bilinçli bölücü"dür. Küçük burjuva demokratlarının "hatta kararsızlığa düşebilecek ve re-

formcularla "birliği" savunmaya yatkın mükemmel komünistlerin **bütün sorumlu mevkilerden** (abç) uzaklaştırılması bile yararlı olabilir" düşüncesiyle ilkesiz "birlik" savunucularının dışlanmasından yanadır. Sınıf mücadelesinin henüz keskinleşmediği, durgunluğun ağır bastığı, siyasi iktidara doğru belirleyici savaşların daha kapıya dayanmadığı, genelduruma "barış"ın damgasını vurduğu, proletarya iktidarının veya Partinin ölüm-kalım tehlikeleri ile yüzyüze bulunmadığı dönemlerde izlenecek politika, gerek genel olarak sınıf mücadelesinde ve gerekse P içindeki burjuvaziye karşı mücadelede, sınıf mücadelesinin kesin ve keskin dönemeçlerinden, Partinin ölümcül sorunları ile yüzyüze bulunduğu dönemlerden farklı daha "yumuşak" özellikler arzedecektir. Bunlara gözlerini kapatırlar, bu genel özellikleri, somut koşulları dikkate almayanlar, Lenin'in yüzlerce sayfalık eserlerinden birlik sorununa ilişkin onlarca aktarma yapabilirler. Partimizin içinde bulunduğu somut durumu zerrece kavrayamayan, revizyonist, oportünist siyasetlerin Partimizi ölüm-kalım sorunu ile yüzyüze getirdiği, Partinin önderlik ve kadro gücünün, gerek kayıplar ve gerekse ideolojik çürüme ve buna bağlı olarak safları terketme ve bir dizi olumsuzluk sonucunda yani genel olarak izlenen ideolojik, siyasi ve örgütsel hattın sonucunda son derece zayıfladığı bu koşullarda "birlik" sloganı atmak, oportünizmin sloganını atmak demektir. Bu, sınıf işbirliğinin ta kendisidir. Bugün revizyonistlerin tasfiye edilmesi konularında dahi tereddüt gösteren, revizyonistlerin P düşmanlığı bütün dünyanın gözleri önünde iken, bunları Partiden atmış konusunda dahi bocalayan, bunların hataları ve çizgilerine karşı son derece "anlayışlı"

ve "iyi niyetli" yaklaşanlar hiç kuşkusuz, P programının "yetersiz olduğunu, İbrahim'in "aşılması" gerektiğini (daha önce başarısız olan kıyısından-köşesinden "aşma" denemelerinden sonra artık hepten "aşmak" gerektiğini) yenilginin, P programının hayata uygulanmasından, önderlik ve kadro sorunlarından değil de, "politika üretimindeki yetersizlikten", "taktik politika üretememekten", illegaliteye bağlı kalınmaması, kadroların yanlış çalışma tarzı, yanlış kadro politikası sonucunda Partiyi hantallaştırması gibi yenilginin **hedenlerine** değil de tam da **sonuçlarına** ilişkin olgulardan kaynaklandığını, düşünüyor, dolayısıyla yenilgide izlenen siyasetin belirleyici rolünü görmüyor, **sonuçları nedenlerin yerine koyuyorlar**. DABK'ı oluşturan yoldaşların siyasi olarak geri olduğu, önderlik edilecek seviyede olmadıkları türünden, önderliği salt siyasi seviyeye ya da onların anladığı çene gücüne bağlayan anlayışlara sahip olan ve yoldaşları yukarıdan bakanlar bu anlayışlarla harekete diyor. P içi mücadele adına koparılan yaygaralar bu anlayıştan kaynaklanıyor.

İki çizgi mücadelesi adı altında bunları II. MK ile flöte götürülen, olgulara farklı sınıf pencerelerinden yaklaşan insanların kaçınılmaz ayrılıklarını objektif olarak görmek yerine duygusal "birlik" anlayışlarının ön plana çıkmasına neden olan, "nerede isterseniz orada görev alırsanız diyorlar" türünden garantilere aldanmaya, herhangi bir insanın sınıfsal yapısından bağımsız olarak ve bu yapının üstünden lafta verdiği garantileri aslında uygulamasının objektif olarak mümkün olmadığını anlamamaya iten, bu bakış açısının ta kendisidir.

Revizyonist MK'nin "siyasi birikiminden yararlanma" adı al-

tında ideolojik hattını hoş görme hastalığı bu bakış açısından kaynaklanıyor.

ML'ler burjuva hakkını savunamaz ama karşındayken alır, proleter demokrasisini savunurlar. MK'nin izlediği çizgi P içinde sınırları, çizgileri belirsiz bir demokrasicilik hastalığını geliştirmiştir. Örneğin, geçmişten dersler çıkarılırken, P içindeki farklı görüşlere darbeci ve yıkıcı tarzda yaklaşıldığı, özellikle programa ilişkin farklı görüş savunanların kısa yoldan mücadele kaçkınılığı ile itham edildiği ve görüşleri, ideolojik köklerini açığa çıkararak mahkum etme yerine, bastırma yolunun tercih edildiği belirtilmekte, farklı görüşü olanlara eskisi gibi yıkıcı davranmamak gerektiği belirtilmektedir. Bu Partinin içindeki ideolojik hastalıklara karşı yaklaşımda **salt yöntemle ilişkin** bir hata olarak ele alındığında, P içinde burjuva ideolojisinin meşrulaştırılmasının yollarını döşeme amacıyla kullanılmadığında bütünyle doğrudur. Ancak, özellikle yenilgiyi programa bağlayan ve Partiden kopan insanlarla ve bunlardan önemli ölçüde etkilenen yoldaşlarla tartışmalarda dikkati çeken bu "geçmiş değerlendirmesinin" hemen ardından kongre öncesinde programı tartışma isteğinin öne sürülmesi "biraz da siyasete bakalım, bu insanların hepsi de mi kötü niyetliydi?" savunmalarına geçilmesidir. Bu türden görüşlere sahip olan yoldaşlar, Partinin ta en tepelerinden programa ilişkin farklı görüşlerin kulaktan kulağa fısıldanmasına, satır aralarına ima yoluyla yerleştirilmesine, Partiyeye yabancı unsurlara aktarılmasına karşı kayıtsız kalmakta, geçmiş değerlendirmesinde salt yöntemle ilişkin olarak ileri sürülen hatalar, (farklı görüşlere karşı darbeci-yıkıcı davranışlar) bilinçli ya da bilinçsiz bir biçimde P programının açıkça tasfiyeye

yönelen çabalara karşı "sessizlik" ve "anlayış" biçiminde öze ilişkin bir hataya dönüşmektedir. Yani Partinin açıkça kurşunlanmasına karşı "hoşgörü" biçimine dönüşmektedir. Biz eğer tercih söz konusu olursa, böyle bir yanılaşa düşmek yerine, P düşmanı ideolojik hastalıklara karşı mücadele yönteminde "bağnazlığa", "yıkıcılığa", "sekteliğe" taraf oluruz.

Son olarak MK çizgisinin P içinde geliştirdiği "demokrasibilik" hastalığı KÖK tartışmaları sırasında kendini iyice açığa vurdu. Bir çok yoldaş Partinin yıkımını eşiğine getirildiği, önderliğinin P tasfiyeciliğinde önemli başarılar elde ettiği, ideolojik çürümenin ve bunalımın bu denli yoğunlaştığı böyle bir zamanda, bunalımdan çıkışın, Partiyi programının temelleri üzerinde yeniden ayağa kaldırmanın yol ve yöntemi olarak ileri sürülen KÖK perspektivini sıradan bir görüş, varolan alternatifler içinden seçilebilecek ya da reddedilebilecek, yani tercih edilmesi tayin edici ya da çok büyük bir önem taşımayan, P açısından kaçınılmaz ya da uygulanması imkansız olabilecek derecede büyük bir önem taşımayan bir şeymiş gibi ele aldı. Bunun doğal sonucu olarak da, GBK'nin kavramadan KÖK'ü önermesi ve ilkesiz, anti-demokratik, darbeci bir tarzda geri çekmesi ciddi bir sorun olarak görülmedi. GBK üyelerinin böyle ciddi bir sorunda sabahdan akşama görüş değiştirmeleri, bu demokrasibilik hastalığı sayesinde "hoşgörüldü". Tam da bu hastalık nedeni ile, bölge, eski delegelerin iradeyi temsil etmediğini bas-bas bağırırken, "III. K" bu "çığlıkları" bir gürültü olarak gördü. Yani delegelerin çizdiği yılan eğrisi normal, ama, bölgenin bu yılan eğrisi nedeniyle GBK'ne ideolojik olarak güven duymaması anormaldi. İşte "III. K" bu bakış açısı

ile toplandı, yoksa Partinin somut durumunu az çok bilen akliselim hiçbir kimsenin bu "delegeleri" doğu bölgesinin temsilcisi olarak muhatap alıp böyle bir "K" a taraf olması mümkün değildi.

Bu arkadaşlar K'ta MK'nin tasfiye edildiği, dolayısıyla artık MK sorununun kalmadığını, doğunun görüşlerinin hakim olduğunu ileri sürerken, bu "K"ı toplayan anlayışın bizzat II. MK'nin ve elbette ki daha öncelerinde de kökleri bulunan Partide yaydığı ideolojik hastalıkların ta kendisi olduğunu gözlerden gizlemeye çalışıyor veya buna hizmet ediyorlar.

P içi iki çizgi mücadelesi "uzmanlığı"nın perdesi altında gizlenmeye çalışılan, P içindeki burjuva eğilimlerin güçlenmesine karşı "anlayışa" (hoşgörüyeye) yolaçan demokrasibilik hastalığını biraz daha derinlemesine incelediğimizde, hemen bunların peşi sıra, T'nin Çin olmadığını, T köylüsünün Çin, Vietnam köylüleri gibi güçlü bir isyan geleneğine sahip olmadığını, şehirlerin de ciddi önemini bulduğunu, Kürdistan'daki mücadelenin toprak çelişmesi temelinde değil, ulusal temelde yükseldiğini, üstelik T'nin 1972'deki T'de olmadığını vb. vb. "gerçekleri" öğreniyoruz. İşte size İbrahim'i aşma, politika üretme çabaları. Dil açıkça söylemeye varmıyor ama söylenmek istenen ortadadır.

"III. K", iki çizgi mücadelesi adı altında örgütsel sorunlarda açıkça revizyonizme kaymıştır. Bilindiği gibi Bolşevik Partisinin 2. Kongresi, Lenin önderliğindeki Bolşeviklerle, Menşevikler arasında, genel olarak örgütlenme sorunlarında özel olarak da P üyeliği konusunda önemli tartışmalara sahne oldu. Menşevikler, "Partinin hiçbir örgütünde yer almayan ve Partiyeye sadece destek olmakla yetinen kimselelerin de PÜ kabul edilmesini öne-

riyorlardı. Böylelikle Partiyeye yakınlık duyan ama P disiplininin ve aktif devrimci mücadeleden kaçan küçük burjuva aydınlarına da kapıları açıyorlardı; her grevcinin kendini PÜ ilan etme hakkına sahip olduğu görüşündeydiler" (Örgütlenme-Lenin, sf: 13). Partiyeye destek olmak, Partiyeye yakınlık duymak, Partinin disiplini altında aktif mücadele yürütmek bir yana; "III. K", MK'nin mücadele kaçınıcı siyasetinin YD'nda topladığı PÜ'lerini, yurt içinde P sorunları, tam da PÜ'lerini beklerken, geniş P tabanı örgütsüz, dağınık bir biçimde tam da P disiplinine uyan, aktif mücadeleden kaçmayan PÜ'lerini beklerken "birazda siyasete bakmak gerektiği" düşüncesiyle, Partiyi içinden parçalayıp yıkmaya çalışarak PÜ'leri çoğunluğunu, bu PÜ'lerinin temsilcilerinin çoğunluğunu (MK'nin kuyruğundaki PÜ'lerini kastediyoruz, YD'ni toptan karşımıza aldığımızı iddia edenler küçümsemeyecek bir yanlıgı içinde dirlir) MK'nin ideolojik-siyasi hattından çıkmayan, hatta bundan çıkmak bir yana, tutarlı bir muhalefet yürütmeyen PÜ'leri çoğunluğunu P iradesi olarak kabul eden "III. K"; bu çoğunluğa doğu bölgesinin hiç, batının da kısmen temsil edilmediği bir toplantıya P iradesi diyen "III. K"; PÜ'liği etiketini herşey görmüş, PÜ'liğini sade bir kredi kartı gibi görmüş, lafta her ne kadar "MK'ni tasfiye ettik" deseler de MK'nin kuyruğundaki PÜ'leri çoğunluğunu P iradesi diye ilan ederek, Menşevizmin de gerisine düşmüştür. Çünkü, Menşevikler hiç olmazsa Partiyeye destek olan, P programını savunan, Partiyi maddi olarak destekleyenleri PÜ ilan etmek istiyorlardı, Partiyi yıkmaya çalışanları, programına tam da tepeden karşı olanları değil.

İki çizgi mücadelesi adına iflas etmiş P düşmanlarına kan

tazeleyenler, MK'nin iyi niyetini göklere çıkarıp, Partiyi savunanları "birkaç kişi", "bilinçli bölücü", "yıkıcı" diye ilan edenler, bizlere karşı kullandıkları yöntemlerin ideolojik mücadele ile ne ilişkisi olduğunu bir düşünmelidir. Güya doğunun % 90'ı ikna edilmiş, oradaki problemler ufak-tefek şeylermiş, sorun çıkmazmış, K'i selamlamışlar vb. vb. Bu politikalar ilk üretildiği zaman daha doğuya "K" adına hiç kimse gitmemişti. Yalan ve dedikodu, kişileri karalama ve yıpratma ideolojik acizliğin ifadesidir. Bir yandan Kruşçev gibi ekonomik ambargodan medet umanlar, diğer yandan da sahtekarca DABK'nin eylemlerine sahip çıkarlar, ekonomik ve mali ambargo uygularken, parçası olmayanların eylemlerine sahip çıkarken yaptıkları sahtekarlık kendilerine sorulduğunda, "onları, kendimizden ayrı görmüyoruz, onlarda bizim parçamızdır" diyerek, ne kadar samimi (!) olduklarını gösterenler, dürüstlükten nasiplerini aldıklarını ispatlasınlar.

Tarih, siyasi iktidarın işçi sınıfına teslim edildiği ve işçi sınıfının da onu reddettiği bir başka örneğe rastlamadıysa, "K bizim sorunlarımızı çözmez, eski delegeler irademizi temsil etmiyor" diye bas bas bağırarak ve bu düşüncelerindeki ciddiyetlerini pratikte ispatlayan bir bölgenin ve bu bölge ile saf tutan yoldaşların ikna edileceğinin garantisi verilerek bir "K"nın toplandığını nerede gördü? Tarih iki ML hareketin ortaya çıktığına da (istisnalar olabilir) tanık olmamıştır. Ama biz iki ayrı ML hareket (çok aradık) göremiyoruz. Siz önce revizyonizmin suç ortağı olmadığınızı ispatlayın, iki çizgi mücadelesi adı altında ortaya koyduğunuz saçmalıklardan önce, bunlara cevap verin.

Önderlik Sorunu Ve Tarihte Bireyin Rolü; başlıklı bu bölüm elimize geçmediğinden yayınlıyamıyoruz.

AZ EYLEMİŞ

*Gökyüzüne ağız verip gecesini gün eylemiş
Ya neylesin gün görmeyen ya neylesin
Daraldıkça yüreğini zor eylemiş
Zaman olmuş hırçınlığı huy eylemiş
Ya neylesin durgun suda çağiltısız ya neylesin*

*Yorulanlar dili bülbül kini sümbül eylemiş
Yaş eylemiş şaş eylemiş düzenbazı baş eylemiş
Direnenler yılı yıla derdi derde taş eylemiş
Uykuları kuş eylemiş özgürlüğü düş eylemiş
Zaman olmuş sızuları usul usul boş eylemiş
Acıları aş eylemiş bir dilimi beş eylemiş
Yorulanlar salya sümbük yalanmayı iş eylemiş
Direnenler dağı taşı ses eylemiş
Yaraları yürek yürek eş eylemiş
Yorulanı yorgunluğu leş eylemiş korkusuyla hoş eylemiş
Direnenin nicesini kara toprak oğul oğul göz eylemiş
Baharını güz eylemiş sevadısınköz eylemiş*

*Boyun büküp eğilenler yalanı yal dolanı yol eylemiş
Zulüm ile düğün dernek bar eylemiş
Direnenler günü güne diken diken sar eylemiş
Karanlığı dal eylemiş tomur tomur nar eylemiş
Gençliğini dar eylemiş hücreleri kan eylemiş
Duvar duvar yaz eylemiş zincirleri saz eylemiş
Söz eylemiş karda kışta nakış nakış söz eylemiş
Yüreğini söz eylemiş yiğit olan yüreğini söz eylemiş
Ya neylesin zulüm sana sabrı taşan ya neylesin
Dövüşmeyi yâr eylemiş az eylemiş*

**Nihar Behram
Wuppertal, Haziran 1987**

"Şekilsiz ve ilkesiz birlik yapmaktansa, ilkeli ayrı kalmayı tercih ederiz" başlıklı yazının garabetliği ve partimizin birlik çağrısı perspektifinin bilince çıkartılması üzerine!

"PROGRAM VE TAKTİKLER ÖRGÜTTEN DAHA ÖNEMLİDİR"

"İçerik biçimden önemlidir, program ve taktikler örgütten daha önemlidir. Bir örgütün canlılığı, harekete kattığı içeriğin genişliği ve derinliği ile doğru orantılıdır."

LENİN

Aydın HAN

Sevgili arkadaşlar, Partimizin "ÖRGÜTSEL BİRLİĞE ÇAĞRI" başlıklı yazısına ilişkin yanıt yazınızın eleştirisine geçmeden önce, gerek örgütlerimiz (tüm güçleri ile) gerek devrimci komünistlerin bir ön bilgiye sahip olması için, bir iki noktaya temas edelim öncelikle.

BİRİNCİSİ: Partimizin "ÖRGÜTSEL BİRLİĞE ÇAĞRISINI" negatif bir kararla reddettiğinizi duyduğumuzda ve arkasından adı geçen yazınızı (Şekilsiz ve ilkesiz birlik yapmaktansa, ilkeli ayrı kalmayı tercih ederiz.) okuduğumuzda örgütlerimiz, halkımız ve devrim mücadelesi adına oldukça üzülmemizi belirtebiliriz. Üzüldük, çünkü; üyesizle, sempatisizlikle, taraftarıyla, kısacası tüm parti güçlerimiz ve halkımızın böylesine nesnel, doğru ve reel olan birlik istemini reddettiniz. İşte bu bağlamda yalnızca bizler değil, yüreği devrim ateşiyle yanan her komünist, sempatisiz ve taraftarımız (her iki örgüt için de geçerlidir.

ve geçerli olduğuna inanıyoruz) üzüldü, üzülmelidir de! Dolayısıyla bu olumsuz tavır ve davranışınızın da gerek örgütlerimiz, gerek halkımız ve devrim mücadelesi açısından büyük bir eksiklik/kayıp olduğunu da bilmeniz ve bilinmesini isteriz.

İKİNCİSİ: Partimiz, sizin (Merkezci Arkadaşlar) böylesine olumsuz bir kararla partimizin birlik çağrısı ve perspektifini reddetmenize karşın, reaksiyona kapılmadan, kararlı ve doğru davranışını korumasını bildi. Eşdeyişle birlik çağrımızı ben merkezci bir mentalite ile reddetmenize karşın, partimiz tepkici davranmayarak almış olduğu kararın nesnellığı ve doğruluğunun bilincinden hareketle birlik çağrısını sürdürmeyi devam etti, ediyor da... Daha açıkcası MK'mız "anti-birlik" kararını sürdürme ve partimizin birlik çağrısını reddetmesine karşın, partimiz MK'sı Kasım-90'da yapmış olduğu 4. toplantısında birlik yönündeki parti kararını değiştirmeden sürdürülmesine karar verdi. Bu çabasını bu gün de

sürdürmekte olduğu herkesce bilinmektedir.

Arkadaşlar, adı geçen yazınıza damgasını vuran yan, gariplik ve tuhaflıklarla dolu olsada tavrınızı içeriğe (öze) göre değil de biçime (üsluba) göre belirlemiş olsanız da geçmiş ve bugünkü olumsuzluklarınızı kamufle etmek, partimizin ilkeli ve samimi birlik çağrısı karşısında tabanınıza nüfuz etmek için çareyi partimize payandasız eleştiri ile suçlamalar yöneltilmekte bulsanız da; bu yönteminizi kelimenin tam anlamıyla yüzünüzdeki maskenin düşürülmesi ve açığa çıkarılmasını engelleyemezsiniz; yine de bizler şu an, şu aşamada sizler için, "TAKKE DÜŞTÜ, KEL GÖRÜNDÜ" özdeyişinde olduğu gibi 'Maskeniz düştü, yüzünüz açığa çıktı.' nitelendirmesini erken bir belirleme olacağından yapmayacağız... Bu tavrımızın bilinmesini isteriz! Nesnellığıne ve doğruluğuna inandığımız bu pozitif kararınızı sürdürmekte kararlı olduğumuzu yazımızın giriş bölümünde vurgulamıştık ve birkez daha tekrarlıyoruz. Ancak zaman ki bu olumlu kararımıza kaynaklık eden koşullar bir bütün olarak ortadan kalkar ve tüm olumlu çabalarımız sonuç vermezse bu olumlu çabalarımızı, elinizin tersi ile iter ve birleşmeyi aleni olarak reddederse-

niz işte o zaman hiç sakınmadan "TAKKENİZ DÜŞTÜ, KELLİNİZ GÖRÜNDÜ" beyler diyeceğiz.

Gerçi şu andaki olumsuz tavrınızla, olumlu çabalarımızın önünü tıkama uğraşısı içindedir; ama hala bir bütün olarak birlik şartlarının ortadan kalkmadığı inancındayız. Bundan hareketle; parti güçlerimizin (iki örgütün de) bilmesini istediğimiz yazınızda ki garip ve tuhaflıklarla dolu suçlamalarınızı bugünkü aşamada gereksiz polemikler yaratacağından üzerinde ayrıntılı durmak, yanıtlamak yerine özne yanıtlar vererek geçeceğimizi belirtelim. Bazı suçlamalar üzerinde ise hiç mi hiç durmayacağız. Çünkü, birlik şartlarının henüz var olduğu bu aşamada bizlere yarar sağlamayacağı inancındayız. Yazımızın ana teması, parti programına bağlı, parti güçlerini birkez daha birliğe çağırma olacaktır.

Diğer konu ve sorunlar üzerine eleştiri ve yanıtlamalara girmeden önce, gerek "merkezci" arkadaşların ve gerekse devrimci kamuoyunun bilmesini istediğimiz bir noktaya daha dikkati çekmek istiyoruz.

"Merkezci" arkadaşlar, bizleri her ne kadar "acemilik ve tecrübesizlik"le eleştirip suçlusalarda, kendi bilgisizliklerini (cahilliklerini) bu yöntemli gizleyemeyeceklerdir.

Şöyle ki: partimizin kendilerine ulaştırdığı yazı herkesin de bildiği gibi "iki örgütün birleşmesine" ilişkin aldığı karar ve örgütsel birliğin gerçekleşmesi için baz aldığı kriterleri -gerek kendilerinin, gerekse devrimci kamuoyunun bilgilendirilmesi için- kapsayan kısa açıklamalı bir çağrı yazısıydı. Dolayısıyla, böylesine kısa bir yazıda arkadaşların istediği, yanıtlanmasını beklediği soruları "neden yanıtlamadınız" gibisinden eleştiriler yapmak büyük bir haksızlık ve suçlamadır. Böylesine kısa bir yazıda bir-

çok konu ve sorun irdelenir ya da yazılırsa konunun dışına taşmaz mı? Bir yazı kendi amacı dışındaki konuları ve sorunları ele alırsa eşdeyişle yazıya damgasını vuran ana motif kaybolursa, o yazı amacı dışına taşmış olur. Ve ne anlatmak istediğini kimse anlayamaz. Demek istediğimiz arkadaşların bu konuda (Neden.....konuları üzerine düşüncelerinizi de yazmamışsınız.) gibisinden partimize yönelttikleri eleştiri yersiz ve de saçmadır. Kaldı ki birlik çağrısı yazımızdaki maddelerden biri geçmişin değerlendirilmesini içermektedir. Eğer olumlu bir yaklaşım sergileseydiler sözünü ettikleri konular, sorunlar bir bir tartışılacaktı. Ve hala da bunun ortamı vardır. Ama ne yazık ki görebildiğimiz kadarıyla arkadaşlarda bunları tartışma basireti yok. Arkadaşların amacı üzüm yemek yerine bağcıyı dövmek olduğundan, bu davranışlarını normal karşılıyoruz. Çünkü arkadaşların amaçları bizleri dostça eleştirmek değil yıpratmak içindir.

Arkadaşlar, ne kadar yazınızda "özle biçim" arasındaki diyalektik bağlantıya ilişkin ahkam kesilerek ve bundan hareketle partimizin birlik çağrısı ve birlik perspektifini "....biçim denen şey öne çıkmış, öz kaybolmuştur." diye eleştirip ve kaybolan özü yakalayıp çıkaracak, gerekli cevabı vereceğiz" diyerek büyük iddialarda bulunmanız ve bilgiçlik taslamanıza karşın, ancak ne yazık ki kendi yaptıklarınızın ve savduklarınızın hiç de farkında olmadan ve hem de hezeyanlı (saçmalık) krizi ile özü biçime feda ederek "anti-birlik" yönünde daha bir pekiştirmişsiniz! Bunun farkında mısınız?

Arkadaşların kendileri de bilirler ki "bir şeye niteliğini veren öz"dür". Öz belirleyici, biçim ise özün yansımasıdır. Fakat bu belirlemeyi yaparken şu noktayı

da öze biçim arasında genelde diyalektik bir bütünsellik ve her ne kadar öz biçimi belirlesede, öz birinci veri, niçin onun ürünü isede bazı durumlarda biçimle öz arasında bir çatışmanın olduğunu, eş deyişle biçimin, özün gelişmesini engellediğini de unutmamalıyız. İşte, akradaşlara bu noktada bir sorumuz olacak: Eğer gerçekten niyetiniz iki örgütün birleşmesi idiye neden partimizin birlik çağrısına olumsuz yanıt vererek BİRLİĞİ REDDETTİNİZ? Daha sarıh bir deyişle, iki örgütün birleşebileceği gerçekliğine, doğruluğuna özden inanıyor ve bunun savunusunu yapıyorsanız (!) neden anti-birlik kararınızı kaldırıp da birlik yönünde karar almadınız??? Eğer birlik yönünde karar alıp eleştiri yürütmüş olsaydınız işte o zaman samimiyetinizi anlardık. Ama ne yazık ki sizin gerçek niyetiniz "üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek" olduğundan; eşdeyişle kendi özniyetiniz birlik olmadıktan, birliği savunayı dövmek olduğundan yazıdaki üslubu kendinize payanda ve kalkan edinmektesiniz. Ve bundan hareketle de özü biçime feda atmekten çekinmediniz.

Evet arkadaşlar adı geçen yazımızda, öncünün temel programına bağlı tüm güçleri bir daha örgütsel birliğe çağırıyoruz.) sert bir üslup veya sözcükler kullanılmış olabilir. Ancak bu, sizlerin anti-birlik kararınızı sürdürmeniz için asla temel bir gerekçe olarak gösterilemez. Fakat ne yazık ki sizler yazıdaki üslubu öne sürerek gerçek niyetinizi gizlemeye çalışırsanız çalışın yinede o gerçekler bir gün tüm çıplaklığıyla açığa çıkartacaktır yüzünüzü. Çünkü gerçekler kılıç yararı gibi sızlatıcı, güneş ışığı gibi aydınlatıcıdır. Onu kapıdan kovsanız, pencereden girer, pencereden kovmaya çalışırsanız bacadan girer, eşdeyişle yazıya damgasını vuran BİRLİK içeriğini ne denli inkara kalkışır-

sanız kalkışın o yinede damgasını vurmaktadır.

Tekrar vurgulayalım ki; eğer adı geçen yazımıza damgasını vuran ana motif iki örgütün birleşmesi için baz alınması gereken kriterler ve akabinde (Bu sıralanan kriterler de mutabakat sağlanması halinde) birleşmeye gidilir mentalitesi hakim olmamış olsaydı, o zaman hiç çekinmeden, sakınmadan; arkadaşlar, eleştirinizde ("özü biçime feda etmek") haklısınız derdik. Fakat; ne yazık ki, durum iddia ettiğiniz gibi değil.

Birlik çağrısı yazımızdaki mentalitemizin, tüm okurlar tarafından bir kez daha okunması ve sizlerin " Birlik diye bir niyetiniz yok " diye yaptığınız demogojinin nedenli saçma ve mesnetsiz bir suçlama olduğunun ortaya çıkarılması için aşağıdaki paragrafı aktarırsak yeterli olur sanırım.

"...Yukarıda (partinin programatik görüşlerinde mutabakatlılık sağlanmalı, partimiz hakkında yapılan bütün suçlamaların kamuoyuna özeleştirisi, karşılıklı eleştiri-özeleştirisi ve iki kriter daha) genel hatlarıyla ortaya koyduğumuz birlik anlayışımız doğrultusunda konferansçı kesimden olumlu ve somut gelişmeler olursa, örgütsel birliğin sağlanması için gerekli teknik çalışmalar yapılabilmelidir."

Tüm parti güçleri, yazı sahibi arkadaşlar ve tüm devrimci kamuoyu! Bu tümceleri çok dikkatli okumalarına/okumanıza bile gerek bırakılmadan birliği savunduğumuz ve ona giden yolun kriterlerini sıraladığımız gayet açık ve net değil mi?

Buna göre arkadaşlara sormak gerekir: İki örgütün birleşmesi için baz aldığımız kriterlere (beş kriter) itirazınız var mı? Varsa, nerde, niçin tek söz bile etmediniz? Bu da açıkça göstermektedir ki; partimize yönelttiğiniz suçlamalar (" Birlik diye bir niyetiniz yok, özü biçime feda

etmişsiniz, samimi değilsiniz."v.b gibi) kendi anti-birlikçi karar, tavır ve davranışlarınızı maskeleyerek içindir. Açık bir deyişle, birlik diye bir niyetiniz olsaydı anti-birlik yönündeki kararınızı sürdürmede aldığınız kararın öznesini, yazınızdaki biçimsel şeyler değil, özsel (birlik) şeyler oluştururdu. Dahası da içeriği biçime feda ederek anti-birlikçi kararınıza devam etmezsiniz. Bu arada adı geçen yazımızı ve merkezci arkadaşların yanıt yazısını bu yazımızla birlikte devrimci kamuoyuna birkez daha sunmak isterdik. Ancak Yeni Demokrasi'de bu yazılar yayımlandığı için buna gerek kalmadı. Her iki tarafın parti güçleri ve devrimci kamuoyu bu yazıları dikkatlice okuduklarında "Merkezci" arkadaşların partimize yönelttikleri suçlamaların ne denli dogmatik ve spekülatif söylevler olduğunu daha bir açıklıkla görecektir. Yazı sahibi (Merkezci) arkadaşların da yeniden yazımızı okumalarını tavsiye ederiz. Tekrar okuduklarında; eğer beyinlerinde bir dumurluk ve gözlerinde bir sis perdesi yoksa ve siyasi olarak da kör değillerse, o zaman partimizin birliğe ilişkin samimiyet ve içtenliğini rahatlıkla görecektir. Tabii birlik diye bir niyet ve içtenlikleri(?) varsa.

Özcesi, partimiz birlik konusunda gayet samimi ve içtendir. Ve partimizin birlik konusundaki perspektifide gayet net ve açıktır. Dolayısıyla özü biçime feda ederek karar vermemiştir. Tam tersine, sizler yazıdaki üsluba kafayı takarak, eşdeyişle içeriği biçime feda ederek birlik çağrımızı reddettiniz. Başka bir deyişle "Minareyi çalan kılıfını önceden hazırlamış" özdeyişinde olduğu gibi, sizler de anti-birlikçi kararlarınızı aklamak, kendi öz-niyetinizi (anti-birlik) kamufle etmek için üsluba kafayı takmışsınız. Ama nafi! Bunda da başarılı olamayacaksınız ne yazık

ki!.. Daha açıkcası, bu kılıfı da elizden alıp, yüzünüzdeki maskeyi düşüreceğiz.

"BECERİKSİZLİK" VE "TECRÜBESİZLİK" ÜZERİNE ÖZCE BİR DEĞİNİ!

Konuya kuramsal bir açılım getirmeden önce, geçmişte olduğu gibi bu günde eksikliklerimizin tecrübesizliklerimizin olduğunu ve olacağını kabul ettik, ediyor ve edeceğimizi de belirtelim. Dolayısıyla adı geçen yazımızda ve onun işlevi üzerine bazı eksiklerimiz olmuş olabilir -ki şunduğumuz platformun tartışılmasını belirtmiştik zaten- bunu gayet normal karşılıyoruz. Ama bu öylesine abarttığınız ("ciddiyetsiz", "seviyesiz" vb...) boyutta olmadığı da bir gerçektir.

Tekrar vurgulamak isteriz ki partimiz ve kendimiz için bugüne dek komple (mükemmel) dört başı mağrur bir parti ve onun üyesi iddiasında olmadık. (partimizin programı elbette ki doğru ve ML dir. Ancak pratikte bir takım hata ve eksikliklerimiz olmakta ve olacaktır da) Bunun aksini söyleyenler var ise beri gelsin, eşdeyişle kanıtlamaya davet ediyoruz. Komünist Partisi sınıflı toplumların bir ürünü olduğundan ve ancak sınıflar ortadan kalktığında, ortadan kalkacağından, böylesine bir olgunun kendi bünyesinde eksiklik, yanlışlık ve hatalar taşımayacağını söylemek yada söylemeye kalkışmak büyük bir şarlatanlıktır. Daha açık bir deyişle, toplumdaki sınıfların varlığının türevi olan KP içinde de gelişmeleri reddetmek diyalektiğin kendi tabiatına (yasalarına) ters düşeceği gibi KP diye bir olguyu reddetmekle de eşdeğerdedir.

Nasıl ki doğada, toplumda ve düşüncedeki gelişmenin ilerlemenin-motoru çelişki ise, örgütsel faaliyetlerimiz içersin-

deki beceri ile becerisizlik, tecrübe ile tecrübesizlik, yenilgi ile yengi vb.. vb..ler de çelişkinin iki farklı kutbunu oluşturur, ve de partimizin gelişmesinin-ilerlemesinin-motorudur. Bu bağlamda; gerek geçmişte gerek bugün ve gerekse gelecekte çeşitli noktalarda zaaf, hata, eksiklik, yenilgi ve beceriksizliklerimiz oldu ve olacak da. Bu yönlü eksikliklerimizi-yanlışlıklarımızı- bu güne dek inkar etmedik, etmeyiz de. Bunu reddetmek eşyanın tabiatına ters düşer. Kendi hata ve eksikliklerimizi kendimiz görüp düzeltmeye, aşmaya çalıştığımız gibi başkalarından gelen eleştirileri de dikkate aldık ve alıyoruz da. Proleter devrimci mücadeleleri ilerletmenin en önemli yöntem ve araçlarından birininde kendi eksiklik, hatalarımızı göreceğimize özeleştirisini yapmak olduğunun bilincinden hareketle; eleştiriler nereden gelirse gelsin, yeter ki bilimsel olsun, kabul ettik ve ederiz de. Partimizi sınıflar ve sınıf mücadelesinden yalıtamayacağımızdan ve bizler de bu partinin üyesi olduğumuz sınıf mücadelesinin sıcak ateşi içersinde her yönüyle (kuramsal ve pratik) eksikliğimizi giderecemize inanıyoruz ve bunu başaracağımızdan da kuşumuz yoktur.

Eleştiri nereden gelirse gelsin yeter ki bilimsel olsun kabulümüzdür, dedik. Fakat sizler, partimizi somut olgulardan hareket ederek eleştirmek yerine daha çok soyut eleştiriler de bulunarak suçlama yapmışsınız. Eşdeyişle, kendinizi büyük havalarda göstererek, partimizi aşağılama ve hâkir görme yolunu seçmişsiniz. Sizler de takdir edersiniz ki bu da dostluğa yaraşmayan tavır ve davranış olsa gerek, değil mi? Ancak arkadaşlar dilimiz varmıyor söylemeye. Ama ne yapmalı, gerçekler odur ki bu yönlü tavır ve davranışlarınız yeni değil ne yazık ki. Ayrıltan bugüne dek bu büyüklük

hastalığınızı, kaf dağını sanki biz yarattık tavır ve davranışınızı hep sürdürdünüz ve gellenin aşamada bu edanız öyle bir hal aldı ki artık kronikleşti demekten başka söz aklımıza gelmiyor. Bizler için en iyi gördüğünüz-davrandığınız koşullarda (!) bile "bunlar asker kafalı", "kuramsal olarak çok geriler", "ideolojik politik konularda pek çakarları yok", "cahil, cuhul", "kaba, saba" vb. benzetmeler nitelemelerde bulunarak büyük pozlar takındınız. Hala da takılmaktasınız. Kelimenin tam anlamıyla kendinizi kurtarıcı havasıyla şartlandırarak "ne bilinirse biz biliriz; biz yaparız; sizler bilemezsiniz, yapamazsınız" gibisinden palavralar attınız, ve hala da atmaktan çekinmiyorsunuz. Ancak ne yazık ki aradan fazla zaman geçmeden sizin bu söylemlerinizin ve havalanızın ne denli martavalca şeyler olduğu ortaya çıktı ve bu olumsuzluğunuz pratiğin kendisi müsaade etmedi. Ki gerçekliğimiz karşısında şaşımak zorunda kaldınız. O meşhur öngörüleriniz (!) bize yönelik yaptığınız ithamlar sizleri yanılttı, değil mi?

Özetle, bilgi, beceri tecrübeler, doğuştan gelme alışkanlıklar değil bireyin üretim faaliyetleri ve sosyal çevresiyle girmiş olduğu ilişkiler sonucu elde edilir, zenginleştirilir. Bunun aksini iddia edenler olsa olsa, idealist filozoflar ve onların ideolojik deşirmenine su taşıyanlar olur. Eğer arkadaşlar kendi yetenek ve tecrübeleri (!) için "doğuştan gelme birşeydir" diye iddiada bulunuyor yada bulunurlarsa o zaman kendilerine; "buyurun camiye ya da kiliseye tanrınıza dua etmeye gidin." diye tavsiyede bulunacağız.

BİRLİK ÇAĞRIMIZIN "İNANILARAK VE İSTENİLEREK YAPILMIŞ DEĞİL, TABANLARININ

ZORLAMASIYLA" YAPTIĞIMIZ SUÇLAMASINA İLİŞKİN

Konumuzun daha başında iken "Merkezci" arkadaşlara hemen bir sorumuz olacak. Arkadaşlar, madem ki partimiz birlik çağrısını "inanarak ve isteyerek yapmadığına" (!) kâni idiyeniz, eşdeyişle birlik konusunda "sahte olduğumuza" inancınız tamdıysa neden, niçin bu "sahte" maskemizi düşürmek(!) için de olsa birlik kararı almadınız?

ML lerin temel görevi herhangi bir konu ya da soruna ilişkin bir tanımlama verirken yaparken- somut olgulardan hareket etmek değil mi? Bir konu da karar vermek ve tanımlama yapmak için öznel duygular ne zaman yeterli ve belirleyici olmuş? Yoksa konu ve sorunları irdelemekte -tanımlamada- Marksizmin bilimsel normları değişti de (!) bizim mi henüz habirimiz olmadı? Dahası sizler mi bu konuda Marksizmin hazinesine katkıda buldunuz da bizim mi bilgimiz yoktu. Daha açık bir deyişle tanımlamalar ve kararlar ne zaman soyut söylenenlere göre yapılmaya çalışılıyor? Hayır arkadaşlar Hayır! Değişen ML'nin normları değil.

Sizlerin sırf kendi küçük burjuva duygularına tatmin ve yanlışlıklarınızı kılıflamak için Marksizmin çarpıtılmasıdır...

Arkadaşlar, hiç mi hiç böbürlenip kızmanıza gerek yok. Ama sizler sorunun özü (birlik) üzerinde durup ona uyarlı karar alacağınıza, ona uyarlı fikirler üreteceğinize, kendi yanlışlıklarınızı ve ayıbınızı pellur kağıtla örtme yolunu tercih etmişsiniz. Eşdeyişle anti-birlik kararınızı örtmek ve aklandırmak için, bilmem "tabanın zorlaması sonucuymuş", bilmem şunun zorlamasıymış, falan feşmekan gibisinden, gerçekle bir ilgisi olmayan sofistlik duyularla tartışmaları farklı yol-

lara kaydırarak kendi anti-birlikçi niyetinizi ve kararınızı savunma yolunu tutmuşsunuz. Ama şunu da bilin ki ayıbınızı örtmeye yarayan pelur kağıdın da ömrü uzun sürmeyecektir.

Tekrar tekrar vurgulayarak soruyoruz. Eğer gerçekten birlik diye bir niyetiniz varsa-varıysa-ve de onun doğruluğuna inanı-yorduysanız, inanıyorsanız -karşınızda ismi de üzerinde eş-deyişle gayet açık ve net olan birlik çağrısı ve birliğin gerçek-leşmesi için kriterler vardır, ona uyarlı karar almalı idiniz, almalı-sınız! Ve bu gerçeklik ortada iken neden almadınız?

Sorunun özüne gelin arkadaşlar! Tartışmaları farklı yollara çekmenize, partimizin iki örgüt-ün birleşmesi için aldığı karar ve birliğin sağlanması için ileri sürdüğü ölçüler var. Bunun üzer-nde bir durup düşünmelisiniz.

Tutarsız ve çelişkili tavrılarını-zın eleştirisini sürdürüelim.

Bir yandan partimizin birlik kararını "olumlu" diye yorumla-yacaksın, diğer yandan birlik yön-ünde karar almayacaksın. Bu açık çelişki ve tutarsızlık değil-mi? Ya açıktan açığa hiç baha-ne bulup ileri sürmeden birlik di-ye bir sorunumuz yok, bunun gerekliliğine inanmıyor ve de sa-vunmuyoruz diyebeksiniz, yada birlik yönünde karar alacağız di-ye net bir tavır belirleyeceksiniz! Bunlar dışında üçüncü bir yol yoktur. Ama ne yazık ki sizler ortayolcu tavrınızı burada da sergilemeye devam etmişsiniz.

Madem ki birlik konusuna ilişkin partimizin kararını olumlu buluyorduysanız o halde neden, niçin falan feşmekan fantastik söylemlerinden hareketle kendi anti-birlikçi kararınıza devam et-tiniz. Bu ne yaman çelişki değil mi? Akliselim bir insan başkala-rının içindeki niyetlere göre değil pratikteki davranışlarına göre ta-vır belirler. Samimiyet ve dürüst-lüğün denek taşı pratiğin kendisi olduğuna göre neden birlik kara-

rı çıkartarak-hem de "olumlu" bir gelişme olarak yorumlayıp nite-lemenize karşı-bizim kötü niye-timizi(!) pratikte mahkum etme-diniz.

Arkadaşlar hiç mi hiç manev-ra yapıp sağa sola salvo atışlar yapmanıza gerek yok. Karşınız-da ismi de üzerinde birlik çağrısı ve onun kriterleri var. Bu olgu hiç tartışmalara mahal vermeye-cek kadar açıktır. Tabii eğer okuduğunuzu domuzlamasına okuyup yorumlamazsanız.

Sizin birlik çağrımıza olum-suz yanıt vermenize karşın, par-timizin birlik kararını sürdürmesi, samimiyet ve içtenliğimizin so-mut bir göstergesi değil mi siz-ce? Tekrar vurgulayıp sormakta yarar var.

Şimdi gelin hep birlikte "eğri oturup, doğru konuşalım" Eğer partimiz kalkıp, yahu arkadaşlar! "Sizin örgütünüz içinde birlik iste-yen onlarca insan var. Ve de sizin bu olumsuz (anti-birlik) ka-rarınıza karşı çıkmaktalar diye; dolayısıyla bundan hareketle, sizler her ne kadar olumsuz ka-rar verdiyseniz, yine de tavrınız olumludur" diye nitelemelerde bulunursak -karar alırsak- bu tavrımıza gülmez misiniz? Evet, evet gülersiniz! Hem de her za-manki gibi o küçümseyici edala-rınızla... Ortada bir olgu (belge) yokken, eşdeyişle iç muhalefeti-nize göre sizin tavır ve davran-ışınızı eleştirmek abes olur. Çün-kü, ML'ler analizlerini yaparken somut olguları baz almak zorun-dadırlar.

Bunun dışındaki tanımlama-ları yapsa yapsa ya idealisler ya da dedikoducular yapar. Her iki yöntemin de idealistlikten do-kunmuş burjuva yöntemler oldu-ğunu anlatmamıza gerek var mı? Özet olarak; dedik ya, orta-da gerçek birlik çağrısı ve onun kriterleri varken-hem de şaibeli-ğe yer bırakmayarak şekilde -Ne buna uyarlı kararlar alıp ta-nımlamalarda bulunmanız gere-irken sofistlik yöntemlerden ha-

reket ederek karar almanız ve sürdürmeniz hiç de öngörülü ve de ML'lere yakışır tavır ve davra-nış değildir. Bu konuda asıl gö-reviniz birlik yönünde karar al-mak olmalıydı. Sonrasında eleş-tireceğiniz noktaları eleştirmeliy-diniz. Ama siz işe tersinden baş-layıp öylesine karar almışsınız ne yazık ki. Bu negatif kararınız (birliği reddediş) birlik için ne denli "iyi niyetli" ve "samimi" ol-duğunuzu göstermektedir. Eşde-yişle özne niyetiniz ne olursa ol-sun objektif olarak anti-birlikçisiniz. Çünkü, belgelerden hareket ederek bu nitelendirmeyi yapıyoruz. Ve de objektif gör-rüğünüz bu tanımlamayı yap-mamızı emretti. Bunun dışındaki nitelendirme ve tanımlamalar so-yut ve özne tanımlamalar olur çünkü.

Partimize yönelttiğiniz bu ko-nudaki (tabanın zorlaması sonu-cu vb) tavır ve davranışınız olumsuzluğun bir yanını oluşturu-rken, diğer yan da şöyledir.

Diyelim ki partimiz sizin iddia ettiğiniz gibi "tabanın zorlaması sonucu" birlik kararı çıkarttı ya da çıkartmış olsun; bu, sizin doğru karar çıkartmanız, ya da birlik çağrımızı reddetmeniz için yeterli bir delil sayılabilir mi? Üs-telik elinizde somut bir belge yokken! Kaldı ki parti ve tabanı-nı, sapla samanı birbirine karıştırır gibi karıştırmamız da işin ca-bası.

Arkadaşlar, madem ki birliğe inanıyor ve bu konuda kararlıy-sanız(!), partimizin birliğe ilişkin duygu ve düşünceleri, size göre "sahte" ve "samimiyetsiz"se ve bunada özne olarak kaniidiyse-niz niçin tekrar "birlik kararı" çı-kartmaktan çekindiniz? İnsan doğruluğuna ve nesnelliliğine inandığı bir sorunu çözmede, elinde bulundurduğu araçları kullanması olanağı varken neden soyut ve hayali söylemlerle yetinsin ve sonuca gitsin ki? Di-yalektik materyalist bakış açısı bunu reddeder. Madem samiye-

tin dayandığı yer pratiktir, neden birlik kararı alıp da bizim ne den-li samimi olup olmadığımızı açığa çıkarmaya çalışmadınız. Gör-ünen odur ki başından beri de söyledığımız gibi samimiyetsizlik biz de değil sizdedir. Bilyoruz hemen şunu ileri süreceksiniz. "Biz bugüne kadar birliği savun-duk, siz reddetiniz" Denize dü-şen yılan sarılır; ama siz sarıla-cak yılan bile bulamıyorsunuz. Her şeyden önce biz hiç bir za-man ML'ler arasındaki birliği reddetmedik. Ama sizin ilkesiz, orta yolcu birlik anlayışınıza karşı çıktık ve birlik için doğru önermelerde bulunduk. Bu soru-na tekrar döneceğiz.

ML'ler herhangi bir konu ve sorunsal analiz ederken, o problemi çözmeye yardımcı tüm araçları kullanmayı REDDEDER ML? Eşdeyişle elinin tersiyle iter mi? Bu davranışınızın elle tutu-lur bir yanı var mıdır? ML'ler ya-da o iddiada olanlar reelliğine ve doğruluğuna inandığı bir şey-yi yapmaktan çekinip, sakınma-yacağı (tabi yeri ve zamanı göz önünde bulundurarak) gibi, pro-letaryanın avantajına olan şeyle-ri araç olarak kullanmaktan da çekinip sakınmazlar. Tabii ki pragmatizme düşmeden. Bu araçları reddemek için, ya ruhi depresyon geçiriyordur, ya siya-si olarak kör, yada paranoyak olması gerekir. Yukarıda da or-taya koyduğumuz gibi demek ki arkadaşlar siz birlik diye bir amaç taşıyor (kapris yapıyor-sunuz tabi ki) sırf kendi küçük burjuva duygularınızı tatmin et-mek, tabanın yanlışlarına karşı kazan kaldırmalarını bastırmak ve onlara yanlışlarınızla nüfuz et-mek için; birlik önerimizin özünü değil, biçimini önüne çıkartarak -bunu bahane ederek-hedef şa-şırtmaya çalışmaktasınız.

Arkadaşlar, partimizi ML normlardan uzak bir anlayışla eleştirip, suçlamakla kendi de-magojinizin açığa çıkmayacağını ve yanlış -olumsuz- kararınızı

gizleyebileceğinizi zannediyor-sanız büyük bir gaflet ve yanlı-ğın içerisindeyiz diyeceğiz size. Kendi kendinizi o denli zorlaya-rak, sıkıntıya sokmanıza gerek yok. Açık ve dürüst davranın! Göründüğünüz gibi değil, oldu-ğunuz gibi davranın. Eğer açık ve dürüst davranmazsanız bir-gün çatlamamız kaçınılmaz ola-caktır.

Yeri gelmişken taban taban diye küçümseyip hakir karşıladığınız yoldaşlarımızın ne denli basiretli davrandıklarına ve "bir-lik" kararımızın hiç bir kuşkuya yer bırakmadan demokratik normlara nedenli de uyarlı oldu-ğunu aktaralım.

Arkadaşlarda bilirler ki parti bir bütündür. Parti, yalnızca üç-beş kişilik bir MK'dan oluşmuş bir görüngü değildir. Ve yine kendilerinin de parmak bastığı gibi "Parti güçleri denilince yan-lız üyeler değil; üyesiyle, sem-patizantıyla ve taraftarıyla oluş-muş "bir bileşken akla gelir, gel-melidir.

Buna göre eğer bir parti ken-di tabanının nesnel ve reel olan istemini! göz önüne alarak doğ-ru ve yerinde bir karar veriyor ya da alıyorsa; otabanı kutlamak (öngörülük ve duyarlılığından) ve onlardan gurur duymak onur-lanmak gerekmez mi? Ne yazık ki sizlerde bu mütevaziliği gör-mek zor!..

Unutmayın ki, bilgi yalnızca parti elitlerinin elinde olmaz. Ve bir KP yığınlarının içersinde erir ve kurumlarıyla onlara nüfuz ederse, -edebilirse- ancak gelişip, güçlenir. Ters, işin lafzından öteye geçmez. İşin lafzına geldi-mi bu gibi söylemleri bizden çok eder, yazar çizersiniz. Ama iş pratiğe uygulamaya geldimi buna uygun hareket ettiğinizi söylemek oldukça zor.

Özcesi, bu sorunda kavran-ması gereken odak nokta, ali-nan birlik kararında kimin, kimle-rin zorlanıp zorlanmadığı noktası değil, (kaldı ki şunu açıkça belir-

telim, sizin, kendi hayallerinizde kurduğunuz gibi parti tabanımı-zın bir zorlaması da sözkonusu değil. Parti tabanımız partimizin aldığı kararın doğruluğuna inan-maktadır.) alınan kararın ve birlik isteminin nesnelliliği ve doğrulu-ğu noktası olmalıdır. Eşdeyişle "Öküzün altında buzağı ararcası-na" hedefi şaşırtmaktansa, birlik görüngüsünün nesnelliliği üzer-inde kafa yorulmalıdır. Birlik için karar alınmalıdır. Eğer bu yüce istem ve onun dayanakları "nes-nel ve doğru değil" dersiniz o zaman sorunu farklı boyutlarda tartışırız!

Bakınız o küçümsemeye ça-lıştığınız -çalışılan- proletarya partisinin tabanının geçmişteki saflaşmalarda nelere hükmettik-lelerini, bir iki somut örnekle suna-rak hatırlatmakta fayda görüyo-ruz. Sunalım ki o büyük perfor-mansları; (başarıları) sizleri ve o küçümseyen kalem erbaplarını (!) nasıl a mahkum edip mahçup ettiklerini göresiniz, görsünler.

Örnek I. 1981 yılında parti ile mülteci revizyonistler ("bolşevik partizan") arasındaki saflaşma-larda yurt dışındaki sempatizan ve taraftarlarımızın % 90'ı küt-leştirilen (tapınak) kişi ve onun şahsındaki guruba karşı tavır alarak, partimiz yanında saf tut-madılar mı? Hem de coşkulu ve görkemli bir haykırıyla.

Örnek II. Yakın zamanımız-daki (1987 sonrası) bilahare flört-ünüz ve hamiliğini yaptığınız (Devrimci Partizan) ve onun ba-şını çeken tasviyeci revizyonist gruba karşı parti tabanımızın ezi-ci bir çoğunluğu tavır alarak parti saflarındaki yerini korumadılar mı? Hem de hiç tereddütte düş-medem. Yıllarca putlaştırılan Fahri Üyelerin (FÜ) parti tasviye-cisi ve benzeri olumsuz tavrı-larına karşı parti tabanının kazan kaldırmalarını anmsatmaya gerek var mı? Tabii sizler bunu hep kü-çümsediniz. Bizim tabana boyun eğdiğimiz iddialarını sık sık pa-pağan gibi tekrarlayıp durdunuz.

Burada parmak basmak istediğimiz ve bilince çıkartılması gereken nokta şu: Sizin ve başkalarının küçümsediği proletarya partisinin tabanı tüm saflaşmalarda duygusal davranarak safını belirlemek yerine, mantıksal olarak safın belirlediği görünümlerinin gerçekliğidir. Bu da açıkça göstermektedir ki TKP/ML ve onun özdeşi olduğu I.K.'nin görüşlerinin tabanımıza nüfuz etmiş olmasıdır. Yoksa bu belirlememize katılmıyor musunuz? Yukarıdaki iki somut örnekte de görüleceği gibi, parti tabanı, saflaşmalarda duyarlı ve politik davranmaktadır, davranıyor da. Yeter ki kimin ne yaptığını veya ne yapmak istediğini açık olarak görsün. Belki ilk etapta bundan uzak kalabilir, ama zamanla onun doğruları görmesi engellenemez. Örgütünüz içindeki elit kesim her ne kadar birlik önünde engel olmaya kalkışır kalkışsın, öncüye gönül vermiş yoldaşların birliğini engelleyemeyecektir. Bu böyle biline.

Kendinizi Marko Paşa yerine koymayın eşdeyişiyle "ne bilinirse ben -biz-biliriz", "sizleri kurtaracak mavi boncuk bizdedir bizde" v.b. gibi büyüklük taslamalarından vazgeçin. Partimizin ve gerçeklerin sesine kulak verin.

Birlik kavramımızı yüksek sesle haykırarak belirtelim ki kelimenin tam anlamıyla DEMOKRATİK BİR KARARLA (parti içindeki tartışmalar ve oylama sonucu) aldık. Bu konuda yapılan ithamlar (bir çırpıda "kalem darbesi" ve benzeri suçlamalar gibi) asılsız-soyuttur- ki bunu somutlayamazlar da. Daha açık bir deyişle ifade edecek olursak; birlik kararımız ML parti normlarına uygun bir yöntemle alınmıştır ve de uygulanıyor da. Bu konuda aksini iddia edenler var ise iddialarını somutlamaya çağırıyoruz! Yoksa yaptıklarını pespayelik olarak niteleyeceğiz.

Partimiz birlik kararını de-

mokratik bir tartışma ve oylama sonucu alıp, hayata geçirirken oysa merkezi arkadaşlar ne yaptılar. Onlar tam da ben-merkezci edalarına uygun karar aldılar. Ki bunun aksini beklemek de birazcık safdilik olur. Söz konusu arkadaşların ben merkezci tavırları yeni değil. Geçmişten bugüne dek devam etmektedir. Şöyle ki kendi konferanslarında partimizle birlik kararı almalarına ve partimizi ML değerlendirmelerine karşın bu kararlarını (birlik ve ML değerlerdir) yaptıkları MK 3 toplantılarında kaldırdılar. İşte bir kalem darbesiyle karar değiştirme buna denir. Bu tam da ben merkezciliktir. Arkadaşlar, kendi anti demokratik uygulama ve kararlarınızı başkalarına atıflarda bulunarak gizleyemezsiniz. Daha başka antidemokratik uygulama kararlarınız da var. Ancak bunları buraya aktarmaya gerek görmüyoruz. Çünkü bu gereksiz polemikleri yaratacağı gibi, yeri de değildir.

Birlik kararımızın alınışına ilişkin demokratik yöntemimizin algılandığını sanıyoruz. Yani karar tamamen demokratik biçimde, parti içinde tartışılarak alınmıştır. Bu kararımızın nesnellğine ve doğruluğuna dün olduğu gibi bugünde inanıyor ve de savunuyoruz.

II

"87 KONFERANSI" NIN (3.) GAYRİ-MEŞRULUĞU "BÖLÜCÜLÜK" VE "TASFIYECİLİK" SUÇLAMASI ÜZERİNE BİR-İKİ HATIRLATMA

Konumuzun başında vurgulamak isteriz ki, partimizin "87 konferansı"na ilişkin geçmişteki belirlemesi (gayri-meşru vb) ne idiyse bugün de aynı reelliğini korumaktadır. Daha açık bir deyişle geçmişte nasılsa gayri-

meşru, YDB'nin bir konferansı vb. diye nitelendiriyor ve de yorumluyordusak, bugünde aynı belirlememizin olduğu bilinsin! Fakat az durun arkadaşlar! Bu belirlememizi iştince hemen telaşlanmayın. "Konferansı" gayri-meşru tanımlamak farklı; gelinen aşamada sizleri bir örgüt olarak tanımlamak farklı şeylerdir. Her ne kadar doğuşunuz gayri-meşru ve bölücü ise de, bugün gelinen aşamada bir olgu, eşdeyişle bir örgütsünüz. Özcesi, bu iki farklı olguyu birbirine karıştırarak reaksiyona kapılmayın ve bu gerçeğide kabullenin artık,

87 "KONFERANSI" ML Parti normlarına uygun bir yöntemle yapıp sonuçlanmadığı için proletarya partisinin meşru konferansı olarak sayılmaz-sayılmamalıdır. Başından beri düşüncemiz budur, bugünde bu düşüncemizi korumaktayız.

Bu yazımızda "Konferans" öncesi gelişmelerin akışına girmeyeceğiz. (Çünkü yaşanan yığınca ideolojik-siyasi ve örgütsel olaylar zincirini tek tek ele almamız gerekecektir ki bu da bu yazının içeriğini çok aşacaktır. Ama yeri geldiğinde bu dönemi bir kez daha okuyucularımıza, devrimci-demokrat kamuoyuna aktaracağız). Bu yazımızda yalnızca konferans neden ML Parti normlarına uygun bir şekilde toplanıp sonuçlanmamıştır ve dolayısıyla da niçin gayri-meşru ancak YDB'nin bir konferansı olarak nitelendirdiğimize değineceğiz kısaca.

BİRİNCİSİ; Konferansa katılan delegelerin çoğunluğu yurt dışı delegelerdir. Bu, parti tüzüğüne tamamen aykırıdır. Şöyle ki 1981 Parti 2. Konferansında, yurt dışını ülkenin bir bölgesi olarak değerlendirmenin, konumlandırmanın yanlış bir belirleme olacağı "bilincinden" hareketle, partinin bir "bölge komitesi" olarak konumlandırılmayacağını, ancak bir "büro işlevi" ile konumlandırılacağını karar altına alarak

uygulamaya sokmuştu. Dolayısıyla, yani tüzük gereği, Y.dışı bir bölge Komitesine eşit sayıda delege gönderme hakkına sahip değildi. Oysa boş verelim Y.dışının bir bölge komitesine denk düşecek kadar delege göndermesini, Y.dışı delege sayısı, bir bölge komitesine denk düşecek delege sayısından da fazlaydı. Bu, tüzüğün açıktan açığa ihlali değildir? İhlaldir Elbette! Ama sizler için bu çok önemsiz bir ayrıntı olsa gerek ki, buna hiç itiraz etmediniz. Bu "önemsiz" olarak gösterilmek istenen ihlalin, ne anlam taşıdığını yeri geldiğinde elbette tartışacağız.

İKİNCİSİ; Konferans diliminde, proletarya partisinin hiyerarşik olarak - tek bir bölge komitesi olarak ayakta kalan DABK'ın iradesinin konferansa yansımaları! DABK'ın konferansa katılmayı.

ÜÇÜNCÜSÜ; İstanbul bölgesinden konferansa katılan delegelerin meşru seçimlerle (konf. seçimleri döneminde) seçilmeyişleri ve kendi kendilerini temsilen katılmış olmaları.

Bu üç durumu yan yana getirirsek, konferansın açıkça tüzüğe uygun değil, tüzük dışı yapıldığı ortaya çıkmaz mı? Çıkar elbette.

Yeri gelmişken ve de unutmadan bir parantez açarak bir-iki hatırlatma daha yapalım. "DABK adına" konferansa giden iki delegenin, hiç bir koşulda DABK'ın iradesini temsil etmediklerini edemeyeceklerini bir kez daha belirtelim. Çünkü DABK, konferans öncesi bu delegelere verdiği yetkiyi geri almıştır. Ve Batı'dan bir delege konferansa katılmamıştır. Buna rağmen katılmayan delegelerin oyları kullanılmıştır. Bütün bunlara rağmen meşruluktan söz edecek olan varsa beri gelsin. "Parti çoğunluğu" deyip proletarya partisi taraftarlarını kandırma-ya çalışmayın. Sözü edilen "ço-

ğunluk" Y.dışı çoğunluğudur, bunun parti tüzüğüne aykırı olduğunu, tüzük ihlali olduğunu sağır sultan bile biliyor. Yurt içi çoğunluğu ise bu konferansa katılmamıştır. Bu da açık bir gerçek. Çünkü, "DABK adına" konferansa katılan iki "delege" meşru değildir, böylece proletarya partisinin ayakta kalan tek BK'si katılmamış oluyor ve İstanbul adına da bir delege gitmiyor konferansa. Buna rağmen hangi "çoğunluk"tan söz ediliyor?! Şimdi bu kısa eklemeyi sonra parantezi kapatıyoruz.

Durum böyle iken, eşdeyişte DABK'ın iradesinin yansımadağı, Y.dışının tüzük dışı (tüzük ihlali) katılımı, İstanbul'dan katılan delegelerinde ne şekilde (kendi kendilerini temsilden başka kimseye temsil etmemeleri, eş deyişle seçim yoluyla seçilmemiş olmaları ve buna rağmen bir delegenin katılmayı) katılarak yapılan ve böylesine tüzüğe uymayan konferans meşru sayılabilir mi? Eğer tüm bu kuralsızlıklara karşın hala "meşrudur" deniliyorsa o zaman KP'sini tüzüğüne ne gerek var diyeceğiz.

Merkezi arkadaşlar "konferansın meşruluğu" ile orada çıkan kararları birbirine karıştırıyorlar. Eğer böyle bir karıştırma yapmamış olsalardı iki de bir konferans kararlarını temcit pilavı, gibi ısıtıp ısıtıp önümüze koymazlardı. Kavranması veya anlaşılması gereken nokta konferansın tüzüğe uygun bir şekilde yapıp yapılmadığıdır. Kararların olumlu veya olumsuz çıkması bir sonuçtur. İşin ve tartışmanın özünü oluşturmaz. Çünkü ayrılık, konferans sonuçları üzerine değil, konferans öncesi sürdürülen mücadeleler üzerinde şekillenmiştir. Olguları sonuçlarına göre değerlendirmek idealist bir bakış açısıdır. Doğruları kör ve yarara göre ele alıp irdelemek burjuva pragmatizmdir. Eşdeyişle "Ne yararlı ise o, doğrudur." mentalitesi, felsefi olarak

pragmatizmdir. Arkadaşlarda, konferansın ne denli kurallara uygunsuz yapıldığına bakmadan "konferans" kararlarının "olumlu" sonuçlarından hareketle övünüp doğru yaptıklarını söylemektedirler ve böylelikle de işi kotarmaya çalıştıklarını sanıyorlar. Ama gerçekler öyle değil. Sonuçta "olumlu kararlar çıksada" bu, konferansın meşru olduğu anlamına gelmez. O kadar olumsuzluğun yanında (konferansa gitmeniz tasviyeci ve seviyesiz güruhla flört yaparak onların hamiliğini yapmanız vb...) bu olumluluk devde kulak sayılır.

Arkadaşlar, kuramları yerli yerine oturarak tanımlamada bulunamazsak, sonuçta varacağımız yer ideolojik kaostur. Ve kuramlar somut olguların zihnimizdeki yansımaları olduğuna göre, öyleyse farklı içerikteki olgu ve kuramları niye birbirine karıştıralım. Arkadaşların ağızlarında sürekli olarak pelesenk yaptıkları "konferans kararları" pekala bir toplantıda, bir anketlede alınabilir. Bizim burada bilimce çıkartmak istediğimiz "konferansın" meşru yollarla değil, gayri meşru yapıldığını ve parti iradesini temsil etmeyeceği olgusudur. Doğal olarak partimizi bağlayıcı bir konferans olarak tanımlanamaz.

Ve yine vurguluyoruz ki bugün gelinen süreçte birleşmede baz aldığımız iki örgütün varlığıdır. Daha açık bir deyişle -87 konferansının gayrimişruluğunu- örgütsel birliğe gidişin yolu önünde handikap olarak değerlendirip ele almıyoruz.

"BÖLÜCÜLÜK" VE "TASVIYECİLİK" SUÇLAMASI ÜZERİNE: "BÖLÜCÜ" OLAN KİMDİR?

Arkadaşlar, hiç mi hiç gocu-nup kızmanıza gerek yok. Ama

yine de belirtmek isteriz ki, gerçekleri nedenli yadsırsanız yadsıyın yine de 87 ayrılığında "bölücülüğü" yapan sizlerdiniz. Eşdeyişle sizler bu konuda ne söylerseniz söyleyin, kendinizi nasıl savunursanız savunun yine de 87'de sergilemiş olduğunuz bölücü tavır ve davranışınızın objektifliğini otadan kaldıramazsınız. Bunun (bölücülüğün) açılımını kısaca yapmakta fayda var.

Bizler; parti program ve tüzüğüne uygun hareket edip, hukuki olarak dahi, meşruluğunu yitiren revizyonist, diktatör (tasviyeci) ve sağ oportünist önderliğe karşı kazan kaldırıp, (ML tavrımızla) bu gürühu partiden atarken, sizler ML'leri (bizi ML değerlendirdiyordunuz) terk ederek sözüm ona parti hukuku adına, aslında hukuksuzluğu adına revizyonist tasviyecileriyle flört etmeyi ve hamiliğini yapmayı tercih ettiniz.

Yazımızın başlığının üst sağ köşesine okurun ve sizlerin dikkatini çekmek için, çağımızın en büyük Marksisti ve bilgisi Lenin yoldaşın aktardığımız tümceleri yer almışken tekrar aktarmakta fayda var. Çünkü; okur Lenin yoldaşın belirlemeleriyle bizim tavır ve davranışımızın uyumlu olduğunu görürken, sizinkinin ne denli çatışkı, eşdeyişle bölücü davrandığını görecektir. Ve bölücülüğünüzü daha bir nitelikle algılayıp, bilince çıkartacaktır. "İçerik biçimden önemlidir; program ve taktikler öğrütten daha önemlidir, bir örgütün canlılığı, harekete kattığı içeriğin genişliği ve derinliği ile doğru orantılıdır." (abç)

Buna göre sizlere soralım: mademki "parti programını o günkü kesitte DABK savunuyor"du ve sizlerde DABK'ı "ML" olarak nitelendiriyordusanız, öyleyse neden, niçin, diktatör, revizyonist ve sağ oportünist oldukları su götürmez gürühu ortak hareket etmeyi benimsedi-

niz? Biliyoruz hemen parti hukukundan ve çoğunluktan söz edeceksiniz, ama bunların parti tüzük ve hukukuna nasıl aykırı olduğunu ve meşruluklarını yitirdiklerini öz olarak yukarıda belirtmiştik. Yinede kısaca bir kez daha belirtelim. Konferans koşullarında, daha doğrusu 83'lerden sonra Parti MK'sında yer alan ve onu oluşturanlardan kişi hariç, diğerleri yukarıdan tercih yoluyla atanan unsurlardır. Daha açıkçası tüzük gereği demokratik yöntemle -aşağıdan yukarıya seçim yoluyla- seçilen unsurlar değildi. Bu bağlamda konfreans yoluyla- 2. konferans-meşru olarak seçilen MK yoktu artık. Dolayısıyla da "yeni MK" hukuki olarak borçlu değildi. Tercih ederek, onların yönetimindeki "konferansa" katıldınız. Geline o günkü parti atmosferinde görev, parti programını savunup kendi çapında da olsa pratiğe uygulayanlarımla birlikte hareket etmek gerektirdi, yoksa parti tasviyecileriyle mi ortak hareket etmek? HANGİSİ?

O günün özgün koşullarında tek doğru ve bilimsel yöntem (taktik) konferansa gitmemek ve ML'lerle (DABK) birlikte hareket etmek olmalıydı. Ancak sizler, işaret ettiğimiz gibi parti programını savunup uygulayanlarla birlikte hareket etmek yerine, tasviyeci ve revizyonistleri tercih ettiniz. Şimdi burada bir durup bin düşünelim. Bu tavrınız içeriği biçime feda etmek değil mi? Bu da, parti programını savunan ML'leri objektif olarak güçsüz bırakmak değil mi?

İşin bir yanı bu.

Diğer yanı da, "konferansa" katılmakla objektif olarak (niyetiniz ne olursa olsun) partiyi bölmeye yardımcı oldunuz-böldünüz. Hem de programatik görüşleri savunan ve onu uygulayan, üstelik de ML diye tanımladığınız DABK'ı terk ederek, yalnız bırakarak, bu da bölücü olduğunuzun somut göstergesi

değil midir? Eğer, o "konferans" dediğiniz (bizce YDB'nin bir konferansı olmaktan öteye geçmeyen) toplantıya gitmeden DABK (partimiz)'la birlikte hareket edip onların safında yer alsaydınız, onlarla omuz omuza olsaydınız, muhtemelen o "konferans"da yapılmayacaktı ve partide bölünmüş olmayacaktı değil mi? O özgün koşullarda tasviyeci gürü, işaret ettiğimiz yöntemle daha bir güçlü şekilde altilmiş olmayacak mıydı? Artı, parti tabanında da o denli demoralize olmayacaktı değil mi?

Demek ki partimizin o denli zayıflayıp güçsüzleşmesinin nedenlerinin hazırlayıcıları, başta tasviyeci, revizyonist önderlikse, sizlerde (konferansa gitmekle) partinin bölünmesi ve zayıflamasında 1. derecede rol oynadınız, yardımcı oldunuz.

İyi düşünün arkadaşlar, iyi düşünün! Partinin o günkü özgün ve kaoslu atmosferinde parti birliğini daha bir güçlü kılınmasının tek kriteri DABK'la birlikte hareket etmek değil miydi.

Yukarıda, Lenin'den aktardığımız gibi mademki içerik biçimden önemli ise ve sizlerde bu belirlemenin doğruluğuna inandığınızı söylüyorsanız, neden biçimi (konferansa gitmeyi) öze (programı savunup uygulayan DABK'a) feda ederek partimizin yanında yer almadınız?

İşte, her ne kadar niyet olarak "bölücülük" yapmadık diyorsanız objektif olarak yaptığınız bölücülüktür. İyi düşünün arkadaşlar. Parti tasviyecileriyle flört ederek onların hamiliğini yapmanız ve onlarla birlikte "konferansa" oturmanız -hemde ML diye değerlendirdiklerinizi terk ederek- bölücülük değil de nedir?

"TASVİYECİLİK" SUÇLAMASI ÜZERİNE BİR İKİ HATIRLATMA

Arkadaşlar, partimizi "tasviye-

ci" olarak nitelendirmekle, acaba bunu bilinçli olarak mı yapıyorsunuz, yoksa tepkici, duygusal bir davranış sonucu mu yapıyorsunuz? Eğer "bilinçli" bir nitelendirme olarak yaptık ve bunda savunusunu yapıyoruz diyorsanız, o zaman yanıtımız şu olacaktır:

- Kendilerinin de üzerine basarak işaret ettikleri gibi, mademki "iki örgüt arasında ideolojik konulara ilişkin ilkesel bir görüş ayrılığı yoksa" (bu kendilerinin düşüncesi -idi-) ve de örgütsel birliğin temelini dövdüğü, dövüleceği, örs bu uyumluluksa, o halde nasıl oluyor da partimiz tasviyeci oluyor. Bu ne biçim "tutarlılık" (!) arkadaşlar.

Bu iki mentaliteniz ("birlik" ve "tasviyeci") birbirine tamı tamına yüzseksen derecelik bir çelişki arz etmiyor mu? Bu garebetlik niye arkadaşlar. İnsan biraz tutarlı olur. Bir karar alırken, üstelikte bir örgütü nitelendirirken somut göstergelerden hareket etmez mi? Bu işin bir yanı. Diğer yanıysa daha düne kadar ML olarak değerlendirdiğiniz bizlerin siyasal düşüncelerindeki değişiklikler nelerdir? Partinin hangi ilkesel görüşünü veya görüşlerini reddettik de tasviyeci oluyoruz. Veya hangi örgütsel yapısını tasfiye ettik. Revizyonist ve parti tasviyecileri dışında. Eğer bundan dolayı "tasviyeci" olduğumuzu ileri sürecekseniz; tasviyecileri tasfiye etmenin, tasviyeci olmadığını belirtelim. Ve sizler bu gerçeği artık kabullenmelisiniz. Çünkü ML'lerin revizyonistlerin, sağ oportünistlerin partiden arındırılması oldukça iyi şeydir. Yoksa siz bu arındırılmalara karşı mı çıkıyorsunuz? Ya da bu gürühu flörtünüzü kesip hamiliğini bıraktığınız için pişman mısınız? Evet arkadaşlar, söyleyin bizde öğrenelim. Yakın zamanda kimi -kimleri- tasfiye etti partimiz? Şunu da tekrar vurgulamak isteriz ki, tasviyeci revizyonist önderliği tasfiye etti-

ğimiz için gururluyuz: Onurluyuz ve yaşasın böyle tasviyecilik diyoruz.

"KONFERANSCI" ARKADAŞLARIN GEÇMİŞTEKİ "BİRLİK" ÇAĞRILARINI REDDEDİŞİMİZİN NEDENLERİ VE GELİNER AŞAMADA, PARTİMİZİN BİRLİK ÇAĞRISI VE ZEMİNİ ÜZERİNE KISA BİR BAKIŞ

Konumuzun başından belirtelim ki merkezci arkadaşların sözünü ettikleri o "birlik" çağrıları ve perspektifleri ilkesiz, tutarsız ve samimiyetsizce ortaya atılarak sunulan tavır ve davranıştı. Bunu yazımızın akışı içinde özce aktarmaya çalışacağız. Merkezci arkadaşlar, partimizin birlik perspektifi ve çağrısına ilişkin "hilkat garibesi" (yaratılıştan garip) benzetmesi yapmadan bir kez daha kendilerinin geçmişte savundukları "birlik" anlayışlarını kontrol edebilselerdi ve de iyiden iyiye düşünmüş olsalardı "hilkat garibesi" tanımlamasını kendileri için yaparlardı ve yapmaları da gerekirdi. Çünkü "birlik" çağrısı ve perspektifinde bir gariplik ve tuhafılık, aranmak isetmiyorsa, onu da kendilerinin kinde aramak gerek.

Devrimci sorumluluk ve duyarlılık taşıyan aklı selim her insan, bir benzetme ve tanımlamada bulunurken önce kendi söylemlerinin doğruluğu ve yanlışlığına bakar. Eşdeyişle önce kendisini aynada kontrol eder, sonra başkalarını eleştirerek önerilerde bulunur. Bunun dışındaki yöntem ve kavramları diyalektik materyalizmin savunucuları reddeder. Marksistler, idealistlerin benzetileriyle tanımlamalarda, belirlemelerde bulun-

mazlar. Ancak arkadaşlar, ne yazık ki sizler geçmişten bu güne partimizi eleştirirken deyim yerindeyse bu idealist yorum ve metafizik yöntemle -bilinçli olarak savunmasanız da- hareket ettiniz hala da ediyorsunuz. Daha açık bir deyişle "biz ne söylessek söyleyelim doğru ve mübahadır." Ama "siz ne söylerseniz söyleyin yanlış ve reva değildir." mentalitesinden bir türlü kendinizi kurtaramadınız. Doğrular sizinle başlayı sizinle bitiyormuş gibi hareket etmektesiniz. "Eşrefoğlu al haberi, bahçe biziz, gül bizdedir." özdeyişinde olduğu gibi "bütün güzellikler ve iyiliklerin kaynağı, bizdedir, "bizde dolayısıyla kendinizi kurtarıcı havasına, büründürmektesiniz. Bu davranış tarzınızda ruhsal olarak büyüklük kompleksi olduğunu anımsatmaya gerek yok herhalde.

Şimdi merkezci arkadaşların partimize geçmişten beri temat pilavı gibi ısıtıp ısıtıp sundukları "birlik çağrıları" ile ithamlarının karşılaştırmasına vade "birlik" konusunda nedenli ilkel, tutarlı (!) olduklarını hep birlikte bakıp yorumlayalım. Öncelikle ideolojik ve politik temellerden yoksun küfür namelerini sıralayalım. (Her ne kadar bugün bu küfürnamelerin yanlış olduğunu söylüyorlarsa da, devrimci kamuoyuna yönelik açık bir özeleştiri vermiş değiller.)

"DABK'ın şefleri- GKK şefleri gibi ihanetçi olacaklar."

"Düşmana teslim olacaklar."

"DABK 12 Eylül sürecinin yenilgiartığıdır."

"DABK'ın varlığı düşmana karşı değil, bize karşıdır" vb. gibi ithamlarla partimizi nitelendirip suçlarken, diğer yandan "gelin birlik olalım, birleşelim" mentalitesinin ne denli tutarlı(!) olduğunu varın siz okurlar değerlendirin!

Bırakalım arkadaşların tutarsızlığını bir kenara, partimizin önder kadrolarından (ayrılık son-

rası) tek bir kişinin ihanet ettiğini ya da düşmana -silahını atarak teslim olduğunu kimse gösterebilir mi? Bırakalım önder kadrolarımızdan bir tek kişinin ihanet ve teslim olmasını bir kenara, sempatan ve gerillalarımızdan dahi tek bir kişiyi gösteremezler.

Bu ithamların sahiplerine soruyoruz; bu sözcükleri ağzınızdan çıkarıp yazarken, neden o denli hezeyanlık krizine kapıldınız. Bu tavrınız, bırakalım yoldaşlık duygularını bir kenara, dostluk duygularına dahi yakışmıyordu. Gerek suçlama sahipleri, gerekse partimiz güçleri, önder kadrolarımızın nasılda silah elde düşmanla vuruşarak bir bir şehit düştüklerine tanıklırlar. Bu konuda fazla söze gerek yok. Baba Erdoğan, Hüseyin Demir, Manuel Demir, Hasan Ben, Hüseyin Yıldız ve daha niceleleri bu kötü ithamları, küfürmeleri, ne denli yalanladıkları ortada değil mi?

Partimizin şu kısacık zaman diliminde önderlerinden hiçbirini teslim olup, ihanet etmezken, kendileride parti güçleri de bilir ki yazı sahibi arkadaşlardan, kendilerinden kaç kişi, ya tümünden mücadeleyi bırakıp, ya da tasfiyeciler gürhaya katıldı; bunları sıralamaya gerek yok. Çünkü, hem yeri değil, hemde politikanın bireylere göre belirlenmediğini hepimiz biliriz. Çünkü sınıflar varoldukça, bu tip unsurların çıkacağı da sınıf mücadelesinin apayrı bir gerçeğidir. Ama ne yazık ki arkadaşlar, bu gerçeği kavramakta zorluk çekiyor ve politikalarını kitleleri kandırabilmek için bunun üzerinde yürütüyorlar. Yeri gelmişken, komprador patron ağa devlete karşı silah elde, şehit düşen parti kadrolarımız ve sempatanlarımızın anıları önünde bir kez daha saygıyla eğildiğimizi vurgulayalım.

Buna göre, akıselim ve devrimci mantık sahibi herkese soruyoruz; partimiz hakkında bu yönlü olumsuz itham ve suçla-

malarda bulunan bir anlayış sahibinin "birlik" konusundaki samimiyetine inanılır mı? Bırakalım iki örgütün birleşmesi önünde bu tür nitelendirmelerin engel teşkil etmesini bir kenara, iki dost örgüt birbirinden uzaklaştırılmak için dahi, bu ithamlar yeterli nedenlerdir. Bu küfürmeleri yağdırırken aynı zamanda da partimiz için bir süre ML dahi sonra da sol oportünist demekteyiz. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu!

Sizlere soruyoruz: Bu ithamlar sizlere yapılsaydı, birlik diye bir şeyi kabul eder miydiniz? O günün özgül koşullarında (hem de tasfiyeciler revizyonist gürhaya flört etmeniz, hem pratikte olumlu güven verici adım atmayıştınız, hem de örgütümüz hakkında bu denli saçma sapan küfürmeleri peşpeşe sıralamanız) birlik önerinizin bunlardan ötürü ilkesiz olduğunu belirtmiştik. Tek yanlılığı bir kenara bırakarak, objektif bir gözle bakıldığında, o günün koşullarında sizin birlik çağrınızın ilkesiz olduğunu her devrimci rahatlıkla anlar.

Devam edelim. Bir insanın beyni farklı bir yöne, ayakları farklı bir yöne doğru yürümeye kalkıştığında, nasıl ki o bedende açık bir dengesizlik ve uyumsuzluk vardysa, sizlerde de bu dengesizlik vardı. Şöyle ki, bir yandan "birlik" bir yandan ideolojik temelden yoksun küfürmeler ve diğer yanda partimiz hakkında durmadan değişen siyasi tebsitler sürdü ve hala da sürüyor.

"DABK"ı sol oportünist ve yenilgi artıkları ilan etmek, tek yanlı ve inkarcı bir yaklaşımdır. DABK bugün hala partinin asgari ve azami programından sapsamış" (abç.) ve bu yönüyle ML'dir. "DABK"ı sol oportünist ilan etmek kendimizin inkarıdır." (Komün Dergisinden) Bu konuda da nitelendirmenizde sadece o anlık için geçerli oldu. Eşdeyişle pratikte hiç bir kararınıza

uygun hareket etmediniz. Sözgelimi yarı legal bir dergide (Müc...) bir gerilla birliğinizin komutanıyla yaptığı röportajda (Ekim-Kasım 1989) partimizi sol oportünist olarak değerlendirdiğinizi anımsatmamıza gerek yok.

Sizlere soruyoruz. Bir yandan "sol oportünist" diyeceksin, diğer yandan sol oportünist olarak nitelendirmenin inkarcı bir yaklaşım olduğunu belirteceksin. Arkadasından tekrar sol oportünist diye yazılı sözlü propagandanadan vazgeçmeyeceksin. Ve nihayet son olarak da, "sol oportünist, tasfiyeciler ML değildir" diye tornistan yapacaksın. Bu belirleme ve davranışlara neresinden bakarsak bakalım, açık bir çelişki ve tutarsızlıktır.

Ayrıca "birlik birlik" diye naralar attığınız o süreçte parti tasfiyecisi, revizyonist baylarla kol kola birlikte yürüyordunuz. Partiden tasfiye edilen bu gürhaya yeniden birleşmemizi istiyordunuz. Bu tutum tam da oportünistce bir tutumdur. Elbette ki o koşullar altında, birlik diye bir sorunuz olamazdı.

Kaldı ki, biz o dönemde birlik için, ama ilkeli bir birlik için, görüşlerimizi belirtmiştik. Şöyle diyorduk, "parti tasfiyecisi revizyonist ve mülteci gürhaya kopun", "yaptığınız YDB toplantısını partimizin 3. konferansı olduğu şeklindeki iddianızdan vazgeçin", çünkü bu toplantı hem parti hukuku ve tüzüğü açısından meşru değildi ve hem de yurtçindeki çoğunluğun katılmadığı bir konferans, partimiz açısından bağlayıcı olamazdı. Ama sizler, bu haklı ve doğru istemlerimizi reddederek, bizim birlik istemediğimizin propagandasını yapmaya başladınız. Revizyonist gürhaya kopun şeklindeki istemimiz karşısında "bizden kelle istiyorsunuz, biz bu kelleleri vermeyiz" diyerek, ne denli revizyonist gürhaya ortak hareket ettiğinizi açıkça sergilemiş oldunuz. Yap-

tığınız yurtdışı toplantısını ise "çoğunluk kararı" diye meşru bir konferans olarak savunmaya devam ettiniz. (Bunun ne denli meşru ve parti tüzüğüne uygun olup olmadığını yukarıda açıklamıştık.)

Durum böyle iken her tarafı ilkesiz ve tutarsızlıkla dolu bir nitelendirme varken, artı, tasfiyeciler revizyonist gürhaya flörtünüz sürerken bizden sizinle örgütsel birliği savunmamızı ve buna evet dememizi, safdillice ve ilkesizce bir davranış olarak görüyoruz, görülmelidir. Kendinizi akıllı, başkalarını aptal sanıyorsanız, büyük bir yanlılığı ve çelişki içerisinde olduğunuzu belirtelim. ML'lerin birliği için gerekli ve zorunlu kriterlerden habersiz olan bir mentalite sahibi ya da aptal bir insan ancak, bu anlayışınıza ve davranışlarınıza evet deyip, onaylayabilirdi. Ancak bizler bu yapılmaya mahip olmadığımızdan, sizin bu yönlü ilkesiz ve tutarsız anlayışınıza evet deyip aldatmadık. Birlik anlayışınızı reddettiğimizi 88'de yayınlanan bir yazımızda genişçe yanıtlamıştık. Ve o günkü koşullarda "birlik anlayışınıza ilişkin" savunduğumuz perspektifin doğruluğuna hala inanmaktayız. Çünkü o günkü koşullar bunu gerekli kılıyordu ve emrediyordu.

Yeri gelmişken partimize, konferansınızdan hemen sonra "partimize katılın, partimize katılmak koşuluyla kendi içinizden iki kişi seçin" öneriniz üzerinde azıcık durmak istiyoruz. Sizce iki örgütün birleşmesi için bu öneriler ilkeli miydi? Bu öneriniz hiç kabul edilir miydi? Hem de iki örgütün birleşmesi için? Bu mantık nasıl iki örgütün birleşmesi için ölçüt olur, arkadaşlar? "İki koltuk sizin", "bilmem kaç koltuk bizim olsun da gelin bize katılın" anlayışı ve önerisinde ilkeli bir yaklaşım bulan varsa beri gelsin. Bu tavrınıza karşı kargalar bile güler! İki örgütün bir-

leşmesinin ölçütü koltuklar üzerine pazarlık yapılarak olmaz. Koltuk pazarlıklarının yapıldığı yerin burjuva parlamento ahır olduğunu belirtmemize gerek yok herhalde. Bu doğrudan doğruya kariyerizmin bir ürünüdür, deyip geçeceğiz. Tutarlı olun arkadaşlar, tutarlı olun. Lafa geldi mi, "iki örgütün birleşmesi için ideolojik, politik konulardaki uyumluluğu baz alarak birbirimizi ML değerlendirmemiz gerekir." diye söylemlerde bulunurken, o dönemde sizinle örgütsel birleşmenin sağlanması için hünerlerinizi kabullenmemizi istemeniz, açık bir tutarsızlık ve ilkesizlik değil mi? Yoksa ML olarak değerlendirmediğiniz, bir örgütle birleşmeye niyetli miydiniz? Bu tavrınıza bir anlam vermek imkansız, arkadaşlar.

GELİNEREN BUGÜNKÜ AŞAMADA, PARTİMİZİN BİRLİK ÇAĞRISINI BİR KEZ DAHA TEKRARLIYORUZ.

Özcesi gelinen bugünkü aşamada iki örgütün birleşmesi için bizler olumlu bir adım attık. Ve ilkeli bir birlik için belli kriterler ortaya koyduk. Bunlar üzerinde (sizlerinde önerileriniz olabilirdi) tartışıp, olumlu bir sonuca varmayı amaçladık. Ve bu anlayışımızdan hala vazgeçmiş değiliz. Birliğin Türkiye Devrimi ve Partimiz açısından önemli bir atılım olacağı, parti güçlerinin birleştirileceği inancındayız. Partimizin birlik çağrısı, içten ve samimidir. Birlik için ileri sürdüğü kriterler ML normlarına uygundur. Dolayısıyla partimizin birlik perspektifi ilkelidir.

Partimiz birlik kararını, parti içerisinde yaptığı tartışma ve demokratik oylar sonucu almıştır.

Partimiz için yapılan "tasfiyecilik" suçlaması, hem soyut, hem de inkarcı bir yaklaşımdır.

Merkezci arkadaşların 90 öncesi yaptıkları birlik çağrılarını reddedişimiz doğru ve yerindedir. Çünkü, birlik çağrıları ilkesiz, tutarsız ve pazarlıklarla dolu olduğu gibi, arkadaşlar, gerçekten de pratikte güven vermekten uzaktılar. Ve bu yüzden de samimi bulmuyorduk.

Merkezci arkadaşların, ilkeli birlik çağrılarını reddetmeleri, oldukça olumsuz bir tavır ve davranıştır. Özü-içeriği, biçime feda ederek olumsuz, anti-birlik yönünde karar almaları ve bunu sürdürmeleri gerek örgütlerimiz, gerek halkımız ve gerekse sınıf mücadelesi açısından büyük bir kayıptır. Ve arkadaşlara tekrar çağrımız şu olacaktır. Arkadaşlar, bu olumsuz tavrınızı sürdürmekten vazgeçin. Ortaya koyduğumuz birlik kriterlerini tartışıp, olumlu bir sonuca varalım. Halkımızın, örgütlerimizin ve sınıf mücadelesinin bizden beklediği budur. Partimizin içten istemli birlik haykırılarına kulak verin. Bu istem nesnel durumu yansıtmaktadır.

Partimizin birlik konusundaki perspektifini çarpıtmaktan vazgeçin. Birlik perspektifimiz anlaşılması zor bir denklem değil, gayet açıktır. Merkezci kanattaki üyeler, sempatanlar ve taraftarlar, arkadaşlar, örgütün, MK'sının aldığı anti-birlik kararına karşı mücadeleyi yükseltin. Onları birlik için karar almaya ikna edin. Bir avuç elit kesimin yanlış tavır ve davranışlarına müsaade etmeyin.

Partimiz hakkında "bittiler", "tükendiler" gibi saçma iddialara hiç kimse kanmamalı, bu türden yanlış propagandalarla, birliğin engellenmek istendiği bilinmelidir. Tam aksine partimiz her zamankinden çok daha güçlü ve düşmanın korkulu rüyası olmaya devam etmekte, edecektir.

"SAFLARI SIKLAŞTIRALIM, PROLETARYA MUZAFFER OLMALIDIR!"

Arnavutluk, Kapitalist Restorasyon Yolunda Dolu Dizgin!

Dünya emperyalist sistemi, son iki yıl içinde Doğu Avrupa ülkelerinde giriştiği bütünleşme sürecini Arnavutluk'a da sıçrattı. İlk başlarda emperyalist ülkelerin elçilikleri gizli provakasyonlara girişerek, sığınmaları gündeme getirdi. Arnavutluk revizyonist yönetimi, sığınmalar karşısında yeterince direnç göstermiyerek tavizler verdi. Bu olayların ardı arkası gelmiyerek boyutlanmaya devam etti ve açıktan kapitalist sistemle bütünleşme sürecinin netleşmesi, görmeyen gözlerle "ayan" oldu. Hızlı biçimde yaşanan bu süreç, ülkemizdeki bazı "Hoca"cı akımların iddia ettiği 1989-1990 yıllarında gerçekleştirilen ve Ramiz Alia önderliğinde yapılan 8. 9. 10. 11. ve 12. Plenum toplantılarında temelleri atılmadı. Bunu ileri sürmeleri, Hoca'yı aklamaya çalışma çabalarıdır.

1978 Enver Hoca yönetimindeki Arnavutluk ile 1989 sonlarındaki Arnavutluk arasında ideolojik anlamda bir farklılık yok. Nicel anlamda farklılıklar göstermiş olsada nitel olarak (ideolojik anlamda) aynıdır. Nicel birikimlerin nitel patlamalara dönüşmesi diyalektik yasa gereğince kaçınılmazdı. Bu süreç esas olarak

1978'lerden itibaren ideolojik anlamda zaten yaşanıyor. Ideolojide sapma yaşayınca, bu sapmanın kendi alt yapısını oluşturamaması düşünülemez. Her ideolojik sapma, süreç içinde kendi alt yapısını oluşturmaya, toplumu yeni politik/ideolojiler çerçevesinde şekillendirmeye önem verir. Arnavutluk'un gelinen aşamadaki konumu durup-dururken ortaya çıkmış bir durum değildir. Geçmişinden soyutlayarak ele almak bizi bir yere vorduramaz. Bizi bir yere vordurmayacağı gibide, yanılma olur. Bu yanılmayı "Hoca"cı kesim geçmişten beri sürekli yaşamaktadır.

AEP ve Arnavutluk sorununun ideolojik anlamda irdelenmek, sapmanın hangi boyutlarda tahribatlar yarattığı her ne kadar bugün yeterince su yüzüne çıkmışsa da, ML hareket köklü bir değerlendirmesini yapacaktır. Bu anlamda domina taşları dizelecek, nerde sapma başlamış, sapmanın ideolojik kaynakları sergilenip AEP modern revizyonizmi ve "Hoca"cılığın neye hizmet ettiğini görmeyen gözlerle göstermeye çalışacaktır. Bu yazıda sadece son gelişmeleri en özlü biçimde değerlendirmeye tabi tutmakla yetinilecektir.

RSE, Doğu Avrupa ve Arnavutluk!

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde 1960'lardan itibaren yaşanan geri dönüş süreci, 1980'li yıllardan itibaren de kendi iç bunalımlarının hızlı bir biçimde yaşandığı yıllar oldu.

Özellikle 1980'li yıllardan itibaren Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan gelişmeler, bütün dünyanın dikkatlerinin yeniden bu ülkelere çevrilmesine neden oldu. Doğu Avrupa ülkelerindeki iktidara muhalefet olan sınıflar, seslerini açıktan yükseltirken, devlet kademelerindeki bürokratik işleyişte ağırlıklarını ortaya koydular. Bu açık gelişmeler karşısında, Batılı emperyalistler ile sosyal emperyalistler kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaya çalıştılar.

Batılı emperyalistler ve sosyal emperyalist haydutlar, çıkarlarının gereği olarak çakiştıkları ve çatıştıkları noktalar da tabiatıyla oldu. Çakiştıkları noktalar, bu ülkelerde kapitalizmin pekiştirilmesi oluşturur iken, çatıştıkları nokta ise pazarla kimin daha çok sahip olacağı oluşturuyordu. 2. emperyalist paylaşım savaşından sonra, emperyalist sistem-

den kopan ve sosyalist sisteme dahil olan bu ülkelerde köklü değişimler yaşanmamıştı. Sosyalist inşa süreci tamamlanmadan Sovyetlerde geriye dönüş sürecinin yaşanması ve sosyal emperyalizme dönüşmesi, bu ülkeleri Rusya'nın yarı-sömürgeleri durumuna getirmişti.

2. emperyalist paylaşım savaşından sonra, Doğu Avrupa'da proletarya bayrağının dalgalanması, emperyalistleri komünizm korkusuna daha ciddi sürükledi. Bu yıllar proletarya önderliğinde devrimlerin art arda yapıldığı ve emperyalizmi derinden sarstığı bir dönem oldu. Çin devrimi ve Arnavutluk devrimi, bu ülkelerden daha farklı ve daha köklü idi. Doğu Avrupa'daki proletarya tecrübesiz ve deneyimsizdi. Dolayısıyla Sovyetler Birliği'nde modern revizyonizmin iktidarı gasp etmesine karşı mücadele veremedikleri gibi, kendi ülkelerinde de yeni burjuvazinin iktidara gelmesine karşı mücadele veremedi. Proletaryanın kan ve can bedeli kazandığı mevziler, birer birer burjuvaziye kaptırıldı. İktidara gelen yeni burjuvazi, sosyalizmin maddi değerlerine karşı saldırılarını yoğunlaştırıp bürokratik devlet kapitalizminin hakimiyetini sağladı.

Bürokratik devlet kapitalizmi, serbest piyasa ekonomisine dayalı kapitalizm arasında süreç içinde uyumsuzluklar yaşamaya başladı. Bu durumun böyle olması, emperyalist, sosyal emperyalist-blokların kendi iç bunalımlarının bir sonucu olarak üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki gelişkinin boyutlanmasına oynadığı rolün önemi yadsınamaz. Zira yaşanan bu gelişkinlerin boyutu Batı emperyalizmine nazaran Rus sosyal emperyalizmi ve Doğu Avrupa'daki müttefiklerinden daha yakıcıydı. Klasik anlamdaki kapitalizmin daha -göreceli- oturaklı olması-

na rağmen, bürokratik devlet kapitalizminin hakim olduğu ülkelerde gelişkinler daha da üst boyutlarda yaşanıyor. El konulan artı-değer yeni burjuvazi tarafından tek tek bireylerin elinde toplanıyor, toplanan artı-değer toplumsal harcamalar yada toplumsal yanıtımlara değil, lüks tüketim mallarına harcanıyor. El konulan artı-değer milyonlarca değere ulaşan bir sermaye birimine ulaştı. Bu sermaye birikimi, villa, kürk, mücevher, araba, karaborsa, rüşvet vb. alanlarda har vurup harman savrulur misali harcanıyor. Bürokratik kesim bu biçimde yaşantılarını sürdürürken, işçi sınıfı ve emekçi katmanlar yaşamalarını devam ettirmekte zorlanıyorlardı. Aranan bir çok temel gıda mamülü pazarda bulunamıyor, kuyruklar her yerde görülüyordu. El konulan artı-değerinin yatırıma gitmemesi, üretimde ciddi krizlerin yaşanmasını kaçınılmaz kıldı. Bu ister istemez arz ve talepte bir dengesizlik yarattı ve ithalat-ihraç arasındaki gediği büyüttü. Gediği kapatmaya çalıştıkça da açık, devasa boyutlara varmaya hızla yol aldı. Dış borçlanma ve kredi arayışları sonuç vermiyordu. Dış borç ve kredilerin sağlanması için, emperyalist tekeller iç pazardan yararlanmayı şart koşuyorlardı.

Ekonomik alandaki bu gelişmeler sosyal alandada çalkantılara zemin hazırladı. Modern revizyonizm tam anlamıyla "iki derede, bir arada" kalmıştı. Rus sosyal emperyalizmi bu siyasi ve ekonomik krizin üstesinden gelmenin bir aracı olarak, COMECON içindeki payını artırdı. Ama krizi aşmada başarılı olmadı. COMECON içindeki payını artırmaması, Doğu Avrupa ülkelerindeki modern revizyonist diktatörlükleri zor durumda bırakarak, krizin körüklenmesine maddi zemin oluşturdu.

Bütün modern revizyonist yönetimler, bu krizler altında ezili-

yordu. 1980'li yıllarda Deng revizyonizmi "ekonomik liberalizasyon" modelini yürürlüğe koyarak, bürokratik kapitalizm dışındaki sınıflarında kardan yararlanma ve yabancı tekeli sermayenin ülke içi pazarlara akması serbest bırakıldı. Bu ekonomik liberalizasyon sürecini Gorbaçov'un "Glasnost" ve "Perestroika"sı izledi. Bu politikalarla nefes almayı, yabancı sermayenin ülke içi pazarlara çekilmesi belli oranlarda başarılı. Ama emperyalistler bu kadarla yetinmek istemediler. Efendisinde yaşanan bu değişiklik, uşaklarında da yaşamak zorundaydı. Emperyalist sermayenin bombardmanı altında, revizyonist devlet yönetimleri ayakta kalamadılar. İktidarı diğer kliklerle paylaşmak zorunda kaldılar. Bugün bütün Doğu Avrupa ülkeleri, siyasi ve ekonomik yapıları temelden değişerek, serbest piyasa ekonomisine dayalı kapitalist sistemle bütünleşti. Doğu Almanya, Batı Alman emperyalizmi tarafından yutuldu. Kuzey Kore'nin yutulması da bekleniyor. Ne varki bu süreç her iki Kore için biraz daha yavaş ilerlemektedir.

Emperyalistler tarafından uygulanan ekonomik ve siyasi abluka ilerleyen süreç içinde başarı kazanınca, Rus Sosyal Emperyalizmi, ABD emperyalizmi karşısında geçici bir yenilgi almaktan kendini kurtaramadı. Rus sosyal emperyalizminin geçici yenilgisinden yararlanan Batı emperyalizmi, modern revizyonist pazarları kontrol altına almaya başladı. Denetim altına almadığı Arnavutluk ve Küba gibi ülkelerde ise, açık provakasyonlara girişti. Şu anda Küba direnmekte. Ancak bu direnmenin pek uzun sürmeyeceğide bir gerçek.

1980-82 yıllarında, ABD emperyalizmi Küba'yı ekonomik abluka altına aldı. Bu ekonomik abluka, Küba'nın en büyük ihraç maddesi olan şekerin uluslararası-

si pazarlarda fiyatının düşmesi ne neden oldu. Bu düşüş ödemeler dengesinde büyük açıkların baş göstermesi sonucu, 1986'da Küba dış borçlarını ödeyemez bir duruma geldi. Küba, borçlarını ödemek için 12 yıllık bir süre talebinde bulundu. Emperyalist tekeller, Küba'nın altına girdiği borçların ertelenmesine yanaşmadı. Borçların ertelenmesini, Küba pazarlarının kendilerine açılması, yönetimin "demokratikleştirilmesi" koşuluna bağladılar.

Bu tavizlere* yanaşmayan Castro, "Düzeltilme Hareketi", "Küba devriminin özgünlüğü" ve "kendi yaratıcı gücüne güvenmeyi" yürürlüğe koyarak, bu ekonomik krizi atlattı. Diğer yanda muhaliflere karşı da sert tedbirler aldı. Böylece ABD emperyalizminin ülkede yaratmak istediği kaosu önlemeyi, provakasyonlarla set çekmeyi şimdilik başarmış bulunmaktadır.

Rus sosyal emperyalizminin Küba'yla varolan ekonomik anlaşmaları halihazırda sürmekte. Küba başkentinde yapılan ticaret anlaşması ile 1990 ticari ilişkilerin yüzde 8.7 oranında artırılması imza altına alındı. Bu aşamada RSE Küba'yı satmayı düşünmemektedir. Küba yer altı ve yer üstü zenginlik kaynakları açısından zengin, siyasi olarak stratejik bir konuma sahip. Ama RSE zorda kaldığı, ABD ve müttefiklerinden tavizler koparma ihtiyacı daha çok duyduğu bir dönemde Küba kozunu oynayacaktır. Bunun yanında Küba'daki muhaliflerde yeterince güçlü olmadığı için, emperyalizm muhalifleri güçlendirmeyi ve iktidarı zayıflatma oyunlarını bundan böyle daha sistemli oynamaya devam edecektir.

Çin ve Arnavutluk'un, bu ülkelerden durumu daha farklı idi. 1960'larda başlayan geriye dönüş sürecine karşı, ideolojik ve siyasi mücadele içinde zengin

deneyimler kazanmışlardı. ÇKP ve AEP, tam bir enternasyonalist dayanışma içinde revizyonizmin tahribatlarını engelliyerek, Marksizm-Leninizmin muzaffer bayrağını dalgalandırmaya sebat gösterdiler. Modern revizyonizme karşı mücadelede ve diğer konularda Marksizm-Leninizme yaptığı katkılardan dolayı, haklı olarak dünya komünist hareketinin önderi olan Mao Zedung ve ÇKP, bu misyonü üstlendiler.

ÇKP ve AEP, modern revizyonizme karşı mücadelede, Marksizm-Leninizm ve Stalin kazanımlarına cesaretle sahip olup, Kruşçev revizyonizmini Uluslararası Komünist Hareket içinde teşhirini gerçekleştirdiler. 1976'da Mao Zedung'un ölümünden sonra, sınıf işbirliğine dayanan üç dünyacı revizyonistler, ÇKP'yi ele geçirdiler. ÇKP'nin modern revizyonistlerin eline geçmesi ve Çin'de geriye dönüş sürecine girmesiyle birlikte, AEP ve Enver Hoca, revizyonizme karşı mücadele aldı. Altında Mao Zedung saldırdı. Kendi geçmişini bile inkar etti.

AEP ve Enver Hoca, gerek Tito revizyonizmine karşı ve gerekse de Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele içinde şekillenmişti. Ancak 1976'da Mao Zedung'un ölümünden sonra ve Çin'de revizyonist sürecin başlamasından itibaren, revizyonizme karşı anti-revizyonizm yaygarasıyla kendisinde sapmaya sürüklendi. Bu sapma, AEP ve Enver Hoca niteliğini büsbütün değiştirip revizyonistleştirdi. 1978'lerden itibaren AEP ve Enver Hoca, revizyonist kulvarlarda kulaç atmaya başladı. Mao'yu, hayatta iken; "yaşayan en büyük ML" olarak gören birinin ve 30 yıllık süreç boyunca tek bir eleştiri yürütmediği halde, bir gecede "anti-ML" olarak adlandırılması sorgulanması gereken bir çelişkidir. AEP ve AEP yandaşlarına göre, sorgulanma-

si gereken herhangi bir yan bulunmamaktadır.

AEP'deki sapmanın anlaşılması açısından, anlamayanlara ve unutanlara bir hatırlatmada bulunmak gerekiyor:

"AEP, Büyük Çin Devrimini, Büyük Ekim Devriminden sonra uluslararası işçi sınıfının ve dünya proletarya devriminin en büyük zaferi olarak değerlendirdi. Başında Mao Zedung yoldaşın bulunduğu Çin Komünist Partisi önderliğindeki Büyük Çin Devriminden, sosyalizmin kalesi ve dünya devriminin sağlam bir üssü olan Çin Halk Cumhuriyeti doğdu." (1)

"Dünya devriminin sağlam bir üssü", "sosyalizmin kalesi" tespitleri aniden "hiç bir zaman sosyalist olmadı" tespitlerine döndü. Bir kalem darbesi ile her şey inkar edildi. Tarih çarpıtıcılığı kendini güç durumlarda bırakıyordu.

Mao Zedung'un uluslararası komünist hareket içinde edindiği haklı perstiji sarsmaya ve Mao şahsında Marksizm-Leninizme karşı saldırıya geçildi. Ufak tefek çakıl taşlarını oynatmakla granit kayayı parçalayacağını ve Mao'nun yerine kendisinin oturacağını sandı. Ama ML parti ve gruplar AEP ve Hoca'cı revizyonizme karşı mücadeleyi elden bırakmadılar. AEP in içinde girdiği sapma sürecine defalarca dikkat çekildi. Ne AEP ve nede yandaşları revizyonist sapmayı görmeyecek kadar siyasi körlüydü. Onlar için sonuca gider her yol "mübah"tı. Mao Zedung'u reddetmenin yolu nereden geçtiğini, sonucun ne olacağını görmüyorlardı diyemeyiz. Revizyonizme kaymanın ne olduğu tecrübelerle kanıtlanmıştı. Kruşçev revizyonizmi Stalin'i hedefledi, AEP revizyonizmi de kendi "ilk"lerinin gittiği yolu izliyordu. Bu yol; Mao'yu reddetme ve saldırı yolundan geçiyordu. AEP ve Enver Hoca, esas itibarı ile 1977'lere kadar ML'dir, 1978

başlarından itibaren revizyonizme kaymıştır. Başlangıç bölümünde de belirttiği gibi, AEP ve Enver Hoca'yı bir bütün olarak değerlendirme olmadığı için, sadece belli yönlerine dikkat çekmekle yetindik.

Arnavutluk ve AEP içinde gelişen revizyonist sapma diğer revizyonist sapmalardan daha sinisi ve daha ince kılıflar altında yürütülüyordu. Revizyonist sapmanın ürünü olan bürokratikleşme daha ağır yürüdü. Bunun yanında Arnavutluk halkı, revizyonizme karşı mücadele içinde yetmişti. AEP'in, açık geçişi yapmak için, zamana ihtiyacı vardı. Bu zaman içinde bürokratikleşme yavaş ve sancılı bir biçimde yaşanıyordu. Bürokratik merkezci model gerçek anlamda gerçekleşip gerçekleşmediği, elimizdeki verilerin yetersizliğinden dolayı değerlendiremiyoruz. Ama şunu söylemeklede yanılmayız. Diğer ülkelere nazaran, bürokrasi zayıf ve cılızdı. Ekonomik alt yapıda, kapitalizmin verileri pek görülüyordu, ama ideolojik ve siyasi açıdan geriye dönüş süreci 1978'lerden itibaren açıktan yaşanıyordu.

Bu ideolojik ve siyasi açıdan geriye dönüş sürecidir ki, toplumsal patlamalara uygun zemini oluşturmuş oluyordu. Toplumsal patlamaların hızlı bir biçimde yaşanmasında emperyalist provakasyonların rolü olduğunu da görmek gerekiyor. AEP yönetimi, emperyalist pravakasyonlar karşısında gerekli olan direnci göstermiyerek, emperyalistlere taviz vermek zorunda kaldı. Çünkü, bu provakasyonlara karşı duracak ideolojik sağlamlıktan uzaktı.

1990'nın başından itibaren uluslararası basın tekelleri ellerini Arnavutluk'a uzatıp, bir çok uydurma haber patlatması yaptılar. Bu uydurma haber patlamaları kısa bir süre içinde ürünlerini vermeye başladı. Arnavutluk'ta bulunan emperyalist ülkelerin

elçilikleri ülke içinde provakasyon yaratıp genişletmek amacıyla sığınmacıların rakamını yüksek göstermeyi ve böylece de bir ayaklanmayı amaçladılar.

AEP revizyonist yönetimi, bu durumdan kısa bir süre önce, ülkede bazı reformlar yapacağına dair garantiler vermişti. Yapacağı reformlarda ağır hareket edilmesine karşın, bazı bölgelerde ayaklanmalara yol açabilecek yürüyüşler düzenlendi. Düzenlenen yürüyüşleri sahtekarca kullanılan yabancı basın organları, bu olaylar esnasında 20 ila 50 kişi arasında Arnavutluk vatandaşının güvenlik kuvvetleri tarafından vurulmuş olabileceğini ülke içinde yayarak, halkı galeyana getirmeye çalıştı.

Bu haber üzerine Türk basın organlarına bir açıklama yapan, Türkiye'nin Arnavutluk büyükelçisi Teoman Sürenkök; "Böyle bir şey yok. Halk arasında bir hoşnutsuzluk var. Fakat bu olaylar darbe niteliği taşıyor." (2) diyordu. Bu aşamada beklentilerin henüz gerçekleşmediğini tiraf ediyorlardı. Bu gelişmeler yaşandığı dönemde elçiliklere sığınmalar gündeme geldi. Sığınmacıların elçiliklere dağılımı ise;

"Federal Alman B. Elçiliği... 1500
Fransa B. Elçiliği 120
İtalya B. Elçiliği 70
Çekoslovakya B. Elçiliği 50
Polonya B. Elçiliği 50
Mısır B. Elçiliği 20
Türkiye B. Elçiliği 6
Macaristan B. Elçiliği 6
Yunanistan B. Elçiliği 5" (3)

Nüfus (3.201.000) bakımından küçük bir ülkede bu kadar insanın yabancı ülkelerin Büyük elçiliklerine sığınması küçümse- necek bir sayı değildi. Buna karşı yapılan ise, Ramiz Alia ve AEP yöneticilerinin hemen üç politik büro üyesi ve dört bakanı (İçişleri, Kamu Hizmetleri, Gıda ve Hafif Endüstri Bakanlarını) görevden alarak, emperyalizme

kapitalist restorasyona hazır olduğu mesajını vermeleri oldu.

Ramiz Alia, bu gelişmelerden kısa bir süre önce Türk gazetecilerine yaptığı açıklamalarda şöyle diyordu:

"... her şeyi Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in fikirleri yönlendirecektir. Büyük teorimizi sulandırmak isteyen fikirlerin hepsi tarihin çöp sepetini boylayacaktır." (4)

"Her şeyi" Marksizm-Leninizmin yönlendirmediğini, aksine revizyonizmin yönlendirdiği ortada idi. Çünkü Ramiz Alia'nın açıklamasını tekzip eden başka açıklamalar da yapıyor-du.

Dışişleri Bakanı sözcüsü Petrak Pojani; "Arnavutluk'u Stalinizmin son kalesi olarak tanımlıyorlar. Oysa, biz burada tamamen kendi sistemimizi uyguluyoruz, Stalinizmi değil" (5) diyordu.

Kendi sistemlerinin ne menem bir şey olduğu ortada idi. AEP ve yönetici kliği, Mao'ya saldırırken, dogmatik bir tarzda ve aynı zamanda iki yüzlüce Stalin'e sarılmışlardı. Bu sarılma, Stalin'i gerçek anlamda kavrayıp özümstedikleri için değil, Stalin'i kendilerine siper edinmeydi. Çünkü onlar, molotik parti anlayışını savunarak zaten Stalin'i reddediyorlardı. Onlar proletarya partisi içinde burjuvazinin siyasi varlığını kabul etmeyecek parti içinde proletarya ve burjuvazinin sürekli olarak mücadele halinde olduğunu red ediyorlardı. Bugün ise Arnavutluk'ta burjuvazinin varlığı ve parti içinde farklı anlayışların mevcut olduğu su yüzüne çıkmış bulunmaktadır. Bu gelişmeler karşısında, "Hoca"cı akımların şimdi neye sarılacağı doğrusu merak konusu. Korkarız ki, kötü geleneklerinden dolayı, AEP ve Enver Hoca'yı top yekün inkara kalkarlar. ML olduğu dönemde geçmişte yaptıkları gibi, kaba kalem darbeleriyle ortadan kaldırmaya yönelirler. AEP onlar için, Kâbe vazifesi görüyordu.

Kabe kalmadığına göre, yüzlerini çevirecekleri bir yönde kalmadı. Tabii önlerinde ikinci bir yol daha var: Marksizm-Leninizme yönelmek, Mao'nun düşüncelerine sarılmak. Yoksa bu gidişat ve anlayış Satilin'i de reddetmeye götürecektir onları.

1970'lerin sonlarında ve 1980'lerin başından itibaren en keskin Stalin'ci kesilen AEP yöneticileri, görüldüğü gibi, aslında Stalin'i gerçek anlamda savunmadıkları, içi boşaltılmış bir kabuk görünümünde savundukları artık deşifre olmuştur. Bazı Hoca'cı akımlar, bunu rahatlıkla son bir iki yıl içinde ortaya çıkmış bir durum olarak ileri sürülebilirler. Ama bugünkü AEP yöneticileri, son bir iki yıl içinde ortaya çıkmış olan yöneticiler değildir. Enver Hoca döneminde de, Hoca ile birlikte yönetim olan, yöneticilerdi. Zira bunlar, Hoca'nın tornistan etmesine yardımcı olan kadrolardı. O halde sağa-sola gerdan kırmanın anlamı olmasa gerek. Bunların Hoca döneminde Marksist-Leninist olduğunu ileri sürerseniz kargalar bile yüksek bet sesleri ile güller size! Bir iki yıl içinde burjuvallaşmaları ve bunun ötesinde de toplumda kendi alt yapılarını oluşturmaları, parti ve devlet yönetimini gasp etmeleri sanıldığı kadar basit değildir. Yok eğer bunlar geçmişten beri parti içinde şu veya bu biçimde varlıklarını koruyorlardı diyorsanız, bizim açımızdan pek bir sorun yok, ama sanırım sizler için küçük bir pürüz olacak. Evet, "parti içinde iki çizgi mücadelesi olmaz" deniliyordu. Sizler gibi büyük dehalar (!) için bunun hakkından gelmek zor olmasa gerek.

Perestroyka'ya Hayır, "Riorganizoy'a Evet.

Perestroyka'nın Arnavutça'da karşılığı "Riorganizoy"dur. Ramiz Alia, Perestroyka'ya karşı olduğunu söylüyor ve "Riorganizoy'a evet diyor. Açılışında şöyle yapıyor:

"Sosyalist yapılanmada başkalarının deneyimlerinden yararlandığımız bir gerçektir. Ancak başkalarının şarkılarını asla tekrarlamadık ve Arnavut eleğinden geçirmeden hiç bir şeyi makina gibi uygulamadık... Toplumumuz başka bir ülkenin kopyası olmadığı gibi, devrimimizde ne ithal edilmiş, nede dışarıdan zorla yerleştirilmiştir. Ulusal topraklarımızda ve Arnavutluk bağımsızlık ve ilerici hareketinin geleneklerine uygun olarak gelişmiştir. Üstelik Sovyetler ve diğer Doğu Bloku üyelerinin deneyimleri hayal kırıklıkları ve baş ağrılarıyla dolu..."(6)

Yukarıdaki sözlerden anlaşıldığı gibi, Ramiz Alia, Doğu Bloku ülkelerindeki geriye dönüşleri ve oradaki ayaklanmaları, devrimin o ülkelerde "ithal" olduğu, "zorla" yapıldığı ve dolayısıyla köklü dönüşümlerin gerçekleşmediğini vurgulamaya çalışıyor. Köklü dönüşümlerin gerçekleşmediğini, dönüşümün gerçek anlamda sağlanmadığı yerlerde, ideolojik anlamda eğitilip yeni tipte bir toplum yaratılmadığı şartlarda, geriye dönüş şartlarının daha elverişli olduğu bir gerçek. Diğer yanda Ramiz Alia, bu betimlenmesinde bir başka eleştiriyide gündeme getirmektedir. Bu eleştiri; 2. emperyalist dünya paylaşım savaşı sonrasında yapılan devrimleri haksız çıkarma ve dolayısıyla Stalin'e yönelme var. Bu yönelmenin bir sonucu olarak, Stalin reddedildi. Bu reddedilme ileri süreçte dahada boyutlanacak ve kapitalistlerin ağızıyla seviyesiz saldırılarda gündeme gelecektir.

"Doğu Bloku üyelerini deneyimleri hayal kırıklıkları ve baş ağrılarıyla dolu olduğunu" ileri süren Ramiz Alia, aynı deneyimleri kendi ülkesinde yürürlüğe koymaktan çekinmedi. Hem de daha hızlı, daha ateşli bir biçimde uygulayıcısı kesildi. Uygula-

malar önünde ayak bağı olabilecekleri, hükümet ve parti içinden tasfiye ederek emin adımlarla kapitalistleşme hedefine yürüyor. Ramiz Alia'nın bu kadar kısa bir sürede güç kazanması olası bir durum değildir. Bizce bu güçlenmeyi daha eskilerde aranması gerekiyor. Çünkü Ramiz Alia, AEP'in en eski kadrolarından biri ve Hoca'nın sağ kolu idi.

AEP önderi Ramiz Alia, aslında Hoca'sından edindiği meziyetlerle hareket ediyor. AEP ve yöneticileri için ilkelerin bir değeri yok. Yer ve zamana göre, kendi çıkarlarına ne uygun düşüyorsa ona sarılmayı ilke edinmişler. Düne kadar "tu kaka" dedikleri perestroyka, bugün "Riorganizoy"la altın değeri kazanmıştır. Ama kararlı Marksist-Leninistler ve gerçek Marksist-Leninist partiler, için, her zaman ve her dönemde ilkeler her şeyin üstünde gelir. Bugün işine geleni, yarın başka bir şeyi benimseyip savunarak, ilke bezirganlığı yapmazlar.

Bugün AEP yönetici klığı diğer revizyonist korolara ağıktan katılmış bulunmaktadır. AEP için, artık "nihai hedef hiç bir şey, hareket her şey"dir. ilkesine sarılmış bulunmaktadır.

Ramiz Alia, 26 Aralık 1990 günü yaptığı konuşmada, Anayasa değişikliğinin kaçınılmaz olduğunu ve bu değişikliğin ana noktalarını şöyle özetliyordu:

- "Din ve inanç özgürlüğü
- Seyahat özgürlüğü
- Daha iyi konut edinme olanakları
- Grev hakkı
- Siyasal yaşamda çoğulculuk
- Özel girişimciliğin yasallaştırılması
- Avrupa ölçülerine eşdeğerde insan haklarına saygı güvenesi
- Köklü ekonomik reformlar (Bu reformlar kapsamında halen ülkede egemen olan kooperatif-

çilikle özel işletmelerin kaynaştırılması. Serbest rekabet") (7)

Doğu Avrupa ülkelerinde uygulanan reformları sert dille eleştiren AEP'in kısa sürede aynı yönde politika tespit edip izlemesini şaşkırtıcı bir durum olarak görmüyoruz. Bizce karşı durulması gereken durum, bir ülkenin ağıktan kapitalist sistemle bütünleşmesidir. Dolayısıyla Arnavutluk'ta bulunan ML'lerin bu duruma karşı aktif mücadelesi kendini göstermeli ve revizyonist yönetimi saf dışı bırakmalıdır. (Böyle bir güçlerinin olup olmadığında bilmiyoruz, yada ML muhalefetin olup olmadığında bilmiyoruz).

Bu reform paketi, KP'nin varlığını ve en başta öncü rolüne son vermesidir. Proletaryanın siyasal olarak temsil eden, onun partisidir. Partinin siyasal öncülüğüne son verilmesi çok tehlikeli bir durumdur.

Proletarya partisi, devrimde ve devrim sonrasında mücadelede proletaryanın en sağlam karagahıdır. Her proletarya partisi, devrimden sonra, sınıf mücadelesini ve sınıf düşmanlarına karşı mücadeleyi daha kararlı yürütmek zorunluluğu vardır. Bu mücadeleyi proletarya diktatörlüğü altında sürdürür. Dolayısıyla proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra, çok uzun bir tarihi dönem boyunca, sınıf mücadelesi, insan iradesinden bağımsız olarak nesnel bir yasa gereği kendini korur ve iktidarın yeniden ele geçirilmesine yönelik burjuvazinin sadece biçim yönünde ayrıldığını hep akılda tutar.

İktidardan devrilen sömürücü sınıflar, ellerinden alınan "cennet"i her zaman yeniden geri almak için, binbir yolla ele geçirmeye çalışırlar. Diğer bir gerçekte; küçük-burjuva ortam, Lenin'in ifadesiyle "sürekli olarak ve kendiliğinden yeni kapitalist unsurlar doğurur".

Burjuvazinin ideolojik etkisi-

nin ve küçük-burjuvazinin yaygın ve yozlaştırıcı havasının sonucu olarak, işçi sınıfının safalarında ve devlet aygıtındaki kadrolar arasında, siyasal bakımdan soysuzlaşmış kimseler ve yeni burjuva unsurların ortaya çıkması olgusunun tehlikesi sürekli olarak devam edecektir.

Bütün bu tehlikeler yanında, sosyalist bir ülkede sınıf mücadelesinin kesintisiz olarak sürdürülmesini gerekli kılan dış şartlar vardır. Uluslararası kapitalizmin kuşatması, emperyalistlerin silahlı müdahale tehdidi ve onların, barışçı yoldan parçalanma ve dağılmayı sağlamak için yürüttükleri yıkıcı faaliyetleri vardır.

Bütün bu nesnel koşulların bir sonucu olarak, bunlara karşı gerekli olan mücadeleyi ML temelde vermeyen AEP, bugünkü duruma gelmiş bulunmaktadır. AEP'i hızlı çöküşe götüren, 1978'lerde başlayan revizyonist sapmaların bir sonucudur.

3 Kasım 1988'de yapılan AEP 9. Kongresinde Enver Hoca'dan yapılan aktarmada; "Partimizi bu tamamen enternasyonalist, şanlı ve onurlu yoldan saptırabilecek hiç bir güç yoktur (bugünkü güç nereden ortaya çıktı?-bn.) Partimiz, oportünizmin hiçbir türüyle, Marksizm-Leninizmden hiç bir tür sapmayla, onun herhangi bir biçimde tahrih edilmesiyle uzlaşmaz"(8).

Bu bitimlemenin ne kadar soyut kaldığı, gerçekleri ne derecede ters yüz ettiğini bugünkü gelişmeler ortaya koymaktadır. Bırakalım oportünizmi bir yana (ki, oportünizm ile uzlaşma sözkonusu olamaz) bugün burjuva partileri ile uzlaşarak proletarya diktatörlüğü ve KP'nin öncü rolü ortadan kaldırılmış bulunmaktadır.

"Bundan dolayı, yoldaşlar, büyüme hız ve adımlarını, sosyalist Anayurdumuzun güçlenmesini ve ilerlemesini somutlaştıran yeni beş yıllık planı gerçek-

leştirmek ve aşmak için seferberlik ruhu ve coşkusuyla, kat kat fazla enerjiyle çalışalım. Halkın parti etrafındaki çelikten birliğini daha da güçlendirmek, ülkenin savunmasını daha da güçlü kılmak, partinin önder rolünü daha da etkinleştirmek, Marksist-Leninist bilime ve Enver Hoca yoldaşın ölümsüz öğretilerine hakim olmak ve sosyalist zaferimizi ve güvenli geleceğimizi garantilemek için bu tezleri dahada somutlaştırmak amacıyla onları kararlılıkla uygulamak için enerjimizi birleştirelim.

Önde partinin bayrağıyla, devrimimizin özgürlük ve sosyalizminin aydınlık yolunda yeni zaferlere doğru, ileri yoldaşlar!" (9)

"Sosyalist Anayurdumuzun güçlenmesini ve ilerlemesini" hangi temelde ilerlettiği tartışmasız olarak sergilenmektedir. "Beş yıllık Plan"ıda hangi çıkarlar için uyguladığı ortada... "İlk"lerinden öğrendiği biçimde, emin adımlarla kapitalizmle bütünleşmeye doğru ilerliyor. Diğer yanda Ramiz Alia, 2 yıl sonra, her nedense, kendi toplumsal bilincinin farkına vardı. "Amerika'yı yeniden keşfetti. Ve başta Stalin olmak üzere bir takım "yenilikçi" -daha önce revizyonistlerin yaptığı gibi, ki Hoca'da Mao'ya yönelik olarak aynı şeyi yapmıştı- fikirlere sarıldı (!) AEP 8. Kongresinin "Stalinizmin zaferi olarak" ilan ettiğini söylüyordu, ama bugün ise Stalin'i reddettiğini açıkladı.

"Geçmişte hatalar yapıldığını (bu hatalardan biri Stalin-bn.), sosyalizmin bir çok ilkesinden vazgeçmek gerektiğini...", "bir toplumsal düzen olarak sosyalizmin bir çok ilkesinden vazgeçeceğini ve geçmişin bir çok tutumunu düzelteceğini" (10) ilan etti.

Bu hatalı tutumların neler olduğu bellidir. Bu hatalı tutumlar, Marksizm-Leninizm ve sosyalizmin uygulamaları olduğu, ba ha-

talı tutumların 1957-63 döneminde modern revizyonizme karşı ÇKP ile birlikte mücadele olduğu biçiminde düzeltmeler(!) yapılacaktır.

"Kat kat fazla enerjiyle çalışım" çağrılarını doğru(!) Enerjiler kapitalizmin restorasyonu için, gerçekten kat kat artırılması gerekiyor. Serbest rekabete dayalı özel mülkiyetin yaratılması ve rekabet gücüne sahip olması için, enerjilerin üstünde bir efor göstermeleri gerekiyor.

"Halkın parti etrafındaki çelikten birliğini daha da güçlendirmek" Burda hangi partinin olduğu belirtmiyor -AEP olduğu kuşkusuz ama- burjuva partiler etrafında kenetlenmeyi çok iyi başardılar. 3 milyonluk bir ülkede 100 bin kişilik dev gösteriler yapıyorsa, burjuvazinin ne denli güç kazandığı ortada değil mi? Bu gücün 2 yıllık bir süreçte ortaya çıkması toplumların gelişim yasasına aykırıdır.

"Partinin önder rolünü daha da etkinleştirmek" Partinin önder rolünü Anayasadan ve diğer yasalardan çıkarmakla ne kadar etkinleştirmeye çalıştıkları çok iyi anlaşılmalıdır.

Sosyalist bir toplumun sağlanmasını, ileriye götürülmesi ve her türlü yıkıcı faaliyetlerden korumak için, çok uzun bir tarihsel döneme ihtiyaç vardır. Bu toplumda sınıflar ve sınıf mücadelesi ve karşılıklı çatışmalar ideolojik anlamda var olmaya devam eder. Sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadele gizli veya açık biçimde devam eder. Ekonomik cephedeki (üretim araçlarının mülkiyetindeki) sosyalist inşaa kendi başına yetersizdir. Zaferini sonuna kadar götürmez. Siyasi ve ideolojik mücadele alanında kimin yeneceğini kesin olarak sonuca bağlamak için, beş on yıl kesinlikle yeterli değildir. Bunun yeterli olmadığı, bir dizi ülkede gerçekleştirilen kapitalist restorasyonlarla kanıtlanmıştır. Sosyaliz-

min muzaffer zaferini sürekli kılmak için bir yüzyıl belkide bir kaç yüz yıl gerekli olacaktır. Süre açısından, daha uzun zaman içinde hazırlanmak daha güvenli olacaktır. Bunu görmeyen ve kavrayamayanlar, sürekli hatalar işlemekten kendini kurtarmayacaklardır. Eğer sorun kapitalizmin restorasyonunu önlemek ise ve eğer sorun sosyalizmin inşasını ilerletmek ve komünizme geçişin şartlarını yaratmaksa, sosyalizm dönemi boyunca proletarya diktatörlüğünü çok sıkı bir biçimde sürdürmek ve sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek bir zorunluluktur.

Proletarya diktatörlüğü işçi sınıfı önderliği ve bu önderliğin cisimleştiği komünist partisi tarafından uygulanır. Proletarya diktatörlüğü, işçi sınıfı ve onun önderliğindeki halk tarafından gerici sınıflara ve bireylere karşı, sosyalist dönüşüm ve sosyalist inşaa önünde engel oluşturanlara karşı uygulanan bir diktatörlüktür. Halk sınıfları arasında demokratik merkezîyetçilik uygulanır. Sosyalist demokrasi, hiç bir burjuva ülkesinde olmayan genişlikte ve adil bir demokrasidir.

Ramiz Alia, partinin öncü rolünü ortadan kaldırmakla birlikte, proletarya diktatörlüğüne de son verdiği bir gerçek. Burjuva partilerin kurulması ve seçim yasaının oluşturulması bunun en açık örneklerini oluşturmaktadır. "Siyasal yaşamda çoğulculuk" reformu başka anlama gelmemektedir. Burda doğal olarak sorulması gereken soru, proletarya karşısı sınıfların siyasal olarak bu kadar güçlenmesi ve proletaryaya alternatif güç haline gelmelerini sağlayan siyasi ve ideolojik etkenler nelerdi? Bütün AEP yandaşlarının üzerinde kafa yormaları gereken temel bir soru niteliğindedir.

"Enver Hoca yoldaşın ölümsüz öğretilerine hakim olmak". Bu öğretinin ne derece sağlam ve güvenilir olduğu, on binlerce

öğrencinin ayaklanıp Enver Hoca heykellerini yıkmakla sergileniyor." ... liderin heykellerinin içinin boş olduğunu ve yerde çok kolay sürükleyebildiklerini gördüklerinde, büyük bir şaşkınlık yaşadıklarını..." (11) Aslında içi boş olan sadece heykel değil. Enver Hoca ve AEP, 1978'den sonra, içleri boşaltılmış ve Marksizm-Leninizmden uzaklaşmış içi boş bir kabuk görünümünü zaten sergiliyordu. Bu içi boşaltılmışlıktır ki, özden uzaklaşma olunca, toplumun ideolojik olarak eğitilmeside, o içi boş ideolojiler doğrultusunda oluyor.

"... yeni zaferlere doğru, ileri yoldaşlar". Gerçekten de kapitalizmin zaferi için ilerliyorlar. Bu ilerlemeyle kapitalizmin o pis ve çirkin zaferi dört ayağı üzerine ülke toraklarına oturacaktır. Bu zaferin tam olması için, AGİK'e girmeyide ihmal etmedi.

Emperyalizme Karşı tavır mı, Uzlaşma mı?

Emperyalizmin blok başlarından biri olan RSE'nin "Ortak Avrupa Evi" olarak sarıldığı, tüm Avrupa ülkelerini bu "ortak ev"de toplamaya çalışmasının anlaşılır nedenleri var. Ama kendisine sosyalist diyen Arnavutluk'un AGİK'e girmeye çalışmasının altında yatan neden nedir? Sosyalizmi geliştirip güçlendirmek mi, yoksa emperyalist-kapitalist düzenle bütünleşme midir? AGİK'in uzun vade de neyi hedeflediğini anlamadıklarını sanmıyoruz.

Emperyalist uzmanlar, AGİK'i şöyle yorumluyorlar: "Geleceğin Avrupası, SB'yi ve ondan doğacak devletleride içine alarak kendi ilişkilerini ve kurumlarını kuracak. Bu şekilde adım adım Nato ve Varşova Pakları'nın görevlerini üstlenecek. AGİK'in öteden beri gelerek ulaştığı barışçı demokratik Avrupa'nın varacağı yer burası" (12). Bu, ortadan kalkmış bulunan Varşova Pak-

tı'nın yerini alacak ve hatta ileriki süreçlerde de NATO'yu içine alacak genişlikte bir plan. Bu planın bir parçasıdır ki, ABD ve Kanada, AGİK'in geniş yelpazede faaliyet yürütmesi için ön ayak oluyorlar.

Arnavutluk ve AEP yöneticileri, AGİK'e baş vurmaları, onların emperyalizm, faşizm, değerlendirmesinde sahip oldukları yanlış anlayışlarının bir sonucudur. Arnavutluk Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Petrap Pojani, Her iki Almanya'nın birleşmesine ilişkin olarak kendisine yönelen soruya verdiği cevap düşündürücüdür. Pojani şöyle diyor:

"Tarihin bir kesiminde ayrılmışlardı, şimdi birleşiyorlar. Kendi bilecekleri bir iş. Onların iç meseleleri."

(...)
"Çok büyük güç olması önemli değil. Bizim için önemli olan emperyalist bir güç olması" (13)

Kıta Avrupa'sında Almanya emperyalist değil ise ve bu anlaşıla hareket ettiğimizde de hiç bir Avrupa ülkesinin emperyalist olmadığı çok rahatlıkla ortaya çıkar.

AEP'nin dış politikası geçmişten beri (1978) bu sakat anlayışlar üzerine kurulu. Örneğin Enver Hoca şöyle diyordu: "... diplomatik ilişkiler ... faşist devletlerle sürdürülmesine karşıdır..." (14) Burda ister istemez başta AEP ve özelde ülkemizdeki savunucularına sormak gerekiyor; Enver Hoca'nın belirtmiş olduğu bu dış politika anlayışına uygun hareket ettimi? Evet diyeceğinizi sanmıyoruz. Peki o halde neden şimdiye kadar herhangi bir eleştiri yürütme cesaretini göstermediniz.

1981 ve 1982'de bir dizi Avrupa ülkesi, Türkiye'deki faşist askeri diktatörlüğe karşı, insan hakları noktasında tavır alırken, Enver Hoca, Türkiye ile en iyi dosthane ilişkiler içinde idi. Eğer yazdıklarında samimi ise ve ilke-

li tutum içinde ise, bu demektir ki, Türkiye ve Türkiye gibi ülkeler faşist değildir. Türkiye ve Türkiye gibi ülkeler faşist olmadığına göre, Almanya'nın emperyalist olması hayli hayli değildir (!)

Arnavutluk körfez krizi ve savaşında da bir tavıra sahip olmadı. Bağımsız politik bir tavır geliştirmeyi ve yandaşlarını bu konuda aydınlatmayı acaba neden uygun görmedi? Bağımsız politik tavır, emperyalistlerin tavırlarını ivedilikle desteklemek midir?

ABD'de yapılan "Dünya Çocuk Hakları" toplantısına katılan Ramiz Alia, Özal'la yaptığı görüşmede; "Bütün uluslararası camia gibi Türkiye'nde körfez krizindeki tutumunun doğru olduğunu" (15) belirtiyor. Savaş başladığı zamanda Arnavutluk, "Uluslararası camia'nın tavrını doğru gördüğü için, herhangi bir tavır almaya gitmemiştir.

"Uluslararası Camia'nın ABD ve müttefiklerinin camiası olduğu açıktır. Türkiye ismi bu savaşta, küçük Amerika rolünü üstlenmiştir. Türkiye'nin savaşla ilgili politikasını desteklemek aslında ABD Emperyalizminin politikasını desteklemekle eş anlamlıdır. Zira Arnavutluk, ABD ve RSE ile diplomatik ilişkilerin geliştirilmesi için, gerekli olan adımları attığı için, belkide bu ilişkilerin zedelemesini istemiyor olabilir. Ama bu, kendi bağımsız politikasından vazgeçmek değildir. Böylesi bir politika, emperyalizme teslim olmaya götürür.

Ramiz Alia, emperyalist tekelin ülkeye yatırım yapmaları için çok hızlı biçimde kapitalist restorasyonu tamamlamaya çalışmaktadır. Alia, "yabancılar siyasi durumun belirsiz olduğu bir ülkeye yatırım yapmazlar" (16) diyor. Bugüne kadar ki siyasi yapıları bir belirsizlik miydi? Ali-a'ya göre, öyle olduğuna göre, söylenecek pek bir şey kalmıyor.

Arnavutluk'ta bütün bu deği-

şim ve gelişmeler yaşandığı bir dönemde, ülkemizdeki "Hoca"cı kesim, "Arnavutluk'un dim dik ayakta olduğunu" ve basında yer alan haberlerin "emperyalistlerin Arnavutluk'a yönelik karalama kampanyası olduğunu herkesi inandırmaya çalışıyorlardı. Hatta Özgürlük Dünyası, Arnavutluk gezi notlarını yayınlayarak, basında çıkan haberlerin ne denli yalan olduğunu kanıtlamaya çalıştı. Özgürlük Dünyası'nın gezi grubu ne kadar nesnel davrandığı, nesnel habercilikten ne anladığını çok iyi bir biçimde ortaya koydu(!) Özgürlük Dünyası'nın bu gezi yazısı anlıyanlara çok şey vermektedir. Özgürlük diğer araştırmalarının da ne derece güvenli olduğu sorusunu akıllara getirmelidir.

Emperyalist tekeller, Arnavutluk'a gerekli olan yatırımları önmüzdeki süreç içinde belli planlar dahilinde yapacaklardır. Arnavutluk'un bakir yerlerini kendi kötü emelleri için kirletmekten sakınmayacaklardır. Emperyalist tekeller, Arnavutluk'u ikinci Manoko yapacaklar. Arnavutluk'un sahilleri turizme son derece uygun. Bacasız sanayi ve kumarhaneler diyarı olmaya Arnavutluk çoktan aday!

DİP NOTLAR:

- 1-AEP Tarihi Cilt 3, s.188 (Bora yayınları)
- 2-Günaydın 7 Temmuz 1990
- 3-Günaydın 7 Temmuz 1990
- 4-Günaydın 6.10.1990
- 5-Güneş Ağustos 1990
- 6-Günaydın Temmuz 1990
- 7-Milliyet Aralık 1990
- 8-AEP 9. Kongre Raporu, s.119
- 9-AEP 9. Kongre Raporu, s.140-141
- 10-Cumhuriyet 28 Aralık 1990
- 11-Güneş 21 Şubat 1991
- 12-Yüzyıl 25 Kasım 1990 sayı 7 s.35
- 13-Güneş Ağustos 1990
- 14-Emperyalizm Ve Devrim, s.219, -Evrensel yayınları-
- 15-Aktaran Yeni Demokrasi, 33, s.46
- 16-Güneş 13 Aralık 1990

FAŞİZM İRKÇİLİK VE İSTİLACILIKTIR:

Her faşist mutlaka ırkçıdır. Bu onun istilacı karakterini de açıklamaktadır. Hem kendi ülkesinde, hem de komşu ülkelere karşı saldırgandır. Ülkedeki azınlıklar öteki milliyetlere karşı düşmanlığı cüssesinden büyüktür. Onları korkunç bir şovenizmle ezer. Milli baskı katliamlara dönüşür. Her şeyi, kendinden başka herkesi inkar eder. Bu ülke ile sınırlı kalmaz. Başka uluslar üzerinde de egemenlik kurmaya, bütün Dünyayı fethetmeye çalışır. Herkes ona secde etmelidir. Bu yüzden saldırgandır. En olmadık şeylerden komşularına saldırmaktan istifade eder. Daima savaş taraftarıdır. Bazen vaziyeti kurtarmak için barıştan söz ettiği de olur. Ama gerçekte barış nedir bilmez. Onun olduğu yerde barış hiç olmamıştır ki!..

Hitler bütün dünyanın efendisi olmak istiyordu. II. Dünya savaşına sebep oldu. Enver Paşa XX. yüzyılda imparatorluk hayali peşinde koşuyordu. "Turan" ülkesi dünyanın efendi olacaktı. Bir ulusu değil bir çok ulusu korkunç felaketsürükledi. Daha beş - on yıl önce, Yunanistan'da faşist Albaylar Cuntası iş başı yapar yapmaz, Kıbrıs'a saldırdı. Faşist Arjantin cuntası Falkland savaşını çıkardı. Bütün faşist diktatörler, ülke halkının dikkatini, içteki katliamdan, işkenceden savuşturmak için, dış sorunları

alabildiğine körükler.

Yukarıda belirttiğimiz şeyler faşizmin genel özellikleridir. Elbette faşizmin azgın bir anti-komünist olduğunu, azgın bir sömürü ve talan olduğunu, halkın örgütlenmesine ve kendi haklarını savunmasına düşman olduğunu, faşist ve gerici siyaset dışında, her türlü siyaset yapmanın yasak olduğunu, faşizmin devrim düşmanı olduğunu söylemeye gerek yoktur. zaten yukarıda saydığımız temel özellikleri içinde, bunlarda kendiliğinden vardır. Üstelik burada tek tek alt özellikleri üzerinde durursak, ne zaman kafi gelir ne de savunma sınırlarına sığar.

İşte faşizm bu yüzden insanlık suçudur. Faşizme insanlığın nefretle karşı çıkması kısaca saydığımız özelliklerinden ötürüdür. Bütün insanlık faşizmi lanetliyorsa, onlar şu yada bu ülkedeki iktidarı kızdırmak için değil, o toplumu istemediklerinden, o halkın refah ve mutluluğunu istemediklerinden değil, tersine o halkın faşist zorbalıktan kurtularak mutlu olması içindir. Çünkü aynı belanın yarın kendi kapısını çalabileceği muhtemeldir. Faşist zorbalığa karşı çıkan Dünya emekçileri, demokratlar ilerici insancıl kimselelerdir. Ne Amerika, Rusya, Fransa, İngiliz, Alman emperyalistleri, ne de gerici iktidarlar değil. Aksine bugün özellikle yarı-

sömürgelerdeki faşist diktatörlükler emperyalistlerin kumandasındadır. Onlar istediği zaman uşak takımına iktidar devirtir, istediği zaman kurdurur. Fakat bütün bunlar onun başının altından çıkmıyormuş gibi insan hakları, demokrasi savunuculuğu ile şirin görünmeyi de elden bırakmaz. Hiç bir ülkenin işçileri, köylüleri, başka bir ülkenin işçi ve köylülerine düşman değildir. Düşman olan patronlardır. Çünkü bütün ülkelerin patronları, ötekilerden daha çok soymak istemekte, sürekli didişmektedirler. Onların bölünmesi hiç bir zaman bitmez. Onlar daha çok sömürmek için, istila için emekçileri cephelere sürerler. Bütün sömürçüler başka ülkelerin kendi topraklarında gözü olduğu görüşünü ileri sürerek, o ülkelere saldırmak, dalışmak için zemin hazırlar. Hele bir de tüfekleri, tankları çok olursa, vay dünyanın haline. İşte bu kan emiciler, vampirler faşizme karşı çıkabilir mi?

Ülkemizde siyasal rejim konusuna gelince; çoğu insanda kimi tereddütlerin bulunduğu açıktır. Hele hele binlerce yayın organının estirdiği propaganda tufanı içinde, doğru bir tespit zorlaşmaktadır. Bu propaganda taaruzuna karşılık, gerçeğin kendini savunması için bir sayfası bile yoktur. Eşitsizlik ortamında tek yönlü olarak yürütülen devrim aleyhtarı

propaganda doğal olarak zihinleri karıştırmaktadır. Bu propaganda taaruzu yetmezmiş gibi, iktidar da kendini övmeyi serbest, yermeyi yasak etmiştir. Sıradan yazarların, burjuva anlamda demokrasi savunucularının bile budandığı bu sırada, faşizmin gerçek panzehirinin, devrimin mücadele imkanları ortadadır. Böyle bir ortamda faşizmi "Demokrasi", ırkçılığı "ulusallık", "Milliyetçilik", bir avuç sömürçünün kasasını "ülke ekonomisi", emperyalizme uşaklığı "dostluk-işbirliği", ülkeyi emperyalizme satmayı "yurtseverlik" "vatanseverlik", Devrimi "ihanet" olarak yutturmak kolaylaşmıştır. 12 Eylül sonrası iktidara mensup bir politikacı "Artık Amerikan dostluğundan söz etmek bir korku olmaktan çıktı. Eskiden böyle sözler ettik mi hemen "Faşist" Amerikan uşağı damgasını vururlardı" diyor. Yani bu "yurtsever" serbestçe Amerikan uşaklığı yapma özgürlüğünü kazandığına seviniyor, bunu gizlemiyor. Tabiki biz bunların hepsinin üzerinde durmayacağız. Bizim konumuz, aleyhin de slogan attık diye yargıladığımız faşizmdir. İnaniyoruz ki yeterince bilindiği taktirde, hukuki sebeplerden değil, ondan daha etkili bir sebeple-faşizmin insanlığa düşman olması sebebiyle. Bu davanın düşmesi, gereği ortaya çıkacaktır.

Faşizm, 12 Eylül'den sonra tartışma konusu olmuş değil. 12 Eylül'den sonra bu tartışmalar bitmemişse bile azalmıştır. Türkiye'de başından beri (açık ve örtülü) faşist diktatörlükler hüküm sürmüştür. 12 Mart, 12 Eylül gibi dönemlerde gemi azya alarak bütün maskelerini fırlatıp atmıştır. Ülkede emekçi sınıflar, faşist diktatörlükler yaşı kadar uzun bir mücadele yürütmüşler. Onu zaman zaman geriletmeyi başarmışlardır. Ancak ülkede

gerçek demokrasininin anti-feodal, anti-emperyalist, demokratik bir halk devriminin başarısı ile kurulabileceği artık anlaşılmıştır. Komprodorların ve feodallerin baskısı altında, parlamento denemeleriyle, demokrasinin kurulamayacağını, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin buna izin vermeyeceği artık sayısız deneylerle ortadadır. Bunların iktisadi, dolayısıyla siyasal gücü karşısında barışçı biçimde çağdaş bir demokrasi kurmak hayaldir. Çünkü bunlar çağdışı sınıflardır ve ancak ilerlemeyi engelleyerek ayakta durabilmektedir. Üstelik dünya pazarlarına el atarak, yağmalayıp palazlanan emperyalizm karşısında zayıf ve güçsüzdürler. Bu yüzden ona karşı çıkmak yerine, onunla işbirliği yapmakta, böylece toplumun menfaatlerine karşı gerici bir ittifak oluşturmaktadır. Çünkü emperyalizmin kendisi de gericidir ve karakteri kapitalizm öncesi sınıflarla uygunluk içindedir. Böylece gerici bir yapının toplum karşısında şiddet ve zorbalıktan başka çaresi yoktur. Burjuva demokrasisi vb. sistemler onların ihtiyaçlarına cevap vermez çünkü ilkel ve azgın sömürü isteğine olanak vermez.

Geçmişte rejimin karakterini tespiti çalışanlar, ülkede "Tekelci kapitalizm" in varlığını aradılar. Bunlar faşizmin varlığını reddetmedikleri için "Türkiye'nin kapitalist olduğunu" söyler ve "tekelci burjuvazinin en şöven en ırkçı kesimini ararlardı. Bunların bir bölümü Türkiye'nin "emperyalist", "alt emperyalist" (!) olduğu yolunda tesbitler bile yaptılar. Bazıları da parlamento-nun varlığına bakarak, düzenin "anti-demokratik" olduğuna hükmettiler. Bunlar en çok yanılanlardı. Çünkü parlamentonun gerektiğinde buruşturulup bir kenara atılan bir örtü olduğunu kavrayamadılar. Oysaki kendi-

ne "milli irade" dediği bir ülkede parlamento sadece bir hiçtir. Vaziyeti kurtarmaya yarar. Demokrasiyi değil. Bir kısımda işin içinden çıkamadı ve yuvarlak bir deyimle "yerli gericilik" deyip tutturdu. Bunların çoğu iyi niyetli, küçük-burjuva, ilerici demokrat aydınlar ve örgütlerdi. Bunların dışında kalan bir çok insanlar, iktidar sahiplerinin propagandalarına kanarak, düzeni "demokrasi" olarak gördü ve nedense bir türlü rayına oturmadığını ikide bir "müdahale" yapıldığını sorup durdular. Tatminkar bir cevap bulamayınca kâh nala-kâh miha vurdular ve bir türlü demokrasi bulamamanın üzüntü ve yakınması içinde, dövünüp durdular. Bazıları "yağmur duası" gibi "demokrasi dua"sına çıktı. Bir kısmı ise demokrasi dilenciligi yaptı. Böyle bir ortamda Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, tefeciler, bürokrat burjuvazi düzenin "Demokrasi" olduğunu söyledi ve "fazla ileri giderseniz anayasa-babayasa, Demokrasi-memokrasi dinlemez dümdüz ederiz" diye caka yaptılar, tehdit savurdular. Demokrasiyi kendilerinin verebileceğini, canları sıkılınca gene geri alabileceklerini, demokrasinin de ancak kendi bildikleri gibi "ülkeye özgü" olacağını, kısacası, kendileri ihsan eyleser olabileceğini ilan ettiler. Cumhuriyet tarihi ve demokrasi mücadelesi, bu ikircikli, belirsizlik içinde cereyan ederek geçti. Somut durum ve hedefler iyi tespit edilmeyince, demokrasi mücadelesi amacına ulaşamadı. Sonunda emperyalistler ve uşakları belirsizlikten yararlanarak karlı çıktılar. Halkın özgürlüğü onların oyuncağı haline geldi. Bu sistemin temelinde dokunmadan demokrasi kuracaklarını hayal edenler, kısa zamanda iştahtan kesildiler. Mevzii mücadelelerle kazanılan kısmi haklar da, istenildiğinde

sıfıra eşitlendi.

Bu durum karşısında, ülkenin yurtsever, demokrat, namuslu evlatları ne yapmalı? Halkın özgürlüğünü, onurunu yok eden, onu hayvan yerine koyup soyan, kanını emen bir düzene "demokrasi" deyip halkı mikandırmalıdır?

Emperyalistlerin, IMF'nin, Dünya bankasının vb.nin isteğine uyarak, halkın özgürlüğünü, yaşama hakkını yok eden, ülkeyi talana tutan, toplumumuzun onurunu kıran bir avuç halk düşmanının bunca hakaretine "adalet dağıtan"lar aldırmasa bile, hiç olmazsa aldırmanları, halkına karşı sorumluluk duyanları, sanık sandalyesine oturmamalıdır. Bu gün ülkemizin aydın, yaratıcı, seçkin genç kuşağı, baskı ve zulüm altında, sürgünlerde ve zindanlardadır. Halk amansız baskı altında, yoksulluk ve sefalet altında kıvrınmaktadır. Ülkemizde başkaları yesin diye üretenler AÇ, başkaları giysin diye dikenler ÇIPLAK'tır! Ülkemizde hayatı yaratanlar AÇ'tır! BEZGİN'dir! YAŞAM İSTEĞİNİ KAYBETMEMİŞTİR! Onlar böyleyken ülkenin kaymak tabakası, sömürücüler emperyalistler, halkla alay edercesine, mutluluk içersinde ne yapacaklarını şaşırılmışlardır. Yalılardan, yatardan, otel lobilerinden yükselen kahkaha çığlıkları Bodrum'dan

Marmaris'ten yankılanan maskaralıklara karşılık, bu ülkenin asıl sahipleri aşağılanıyor, itilip tepiliyor, ayaklar altında çiğneniyor! Bu ülkenin halkı korkunç bir sefalet içinde kıvrıyor. Patronların, fahişelerle mutlu pozlar verdiği, sanatçı geçinen namus, edep tüccarlarının konserlerinden şakşakların yükseldiği bir sırada bizim halkımız inliyor! Hayatında bir sökül yama'mamış, hayatında, şu koca dünyada taşı taş üstüne koymamış o salaklar, diskolarda tepinmeden ba-

şını alamamış soytarılar, hiç üretmemiş, hiç yaratmamış küçük bir azınlık, kendinden geçercesine eğlenirken, bizim halkımız başını sokacak gecekondular bulamıyor! Şu koca ülkede ne kadar bina varsa hepsini yapanların bir göz damı yok! Acı ve keder içinde!

Gammazlık, ispiyon, jurnal ve iftira düzeni öylesine iğrenç bir tarzda işliyorki toplumdaki bütün erdemleri, iyilikleri kemirip yok ediyor. İnsanlar kendi beyinlerinden, gözlerinden korkmuşlardır. Huzur ve güven maskesi altında emperyalistler, Kompradorlar, toprak ağaları, "huzur ve güven içinde" soyup soğana çevirsinler diye işkence ve zulüm, cezalar ve yasaklar, idamlar durdurak bilmez olmuştur.

Gerici, ırkçı ve faşist karanlık adamlar, adeta, Hitler Almanyasındaki "sanat perhizine" benzer konferanslar düzenliyor. Radyo, TV vb. şeylerde onların hizmetinde, almış başını gidiyor... Böylece "Devrim", "İlericilik", "Barış", "Aydınlık" sözcüklerine karşı irticai bir saldırı sürüp gidiyor. MHP genel başkanı A. Türkeş Ankara'da yapılan bir duruşması sırasında şöyle dedi.

"Bizim düşüncelerimiz şimdi iktidardandır. Ama biz içerdiyiz."

Çok ilginç! Hakkında "faşizm" savunduğu için iddianame tanzim edilen Türkeş işte böyle söyledi. Yine 27. tahlise istemi sırasında bu baş faşist'in avukatı şöyle dedi:

"Müvekkilim düşüncelerinin iktidarda olduğunu görecektir"

Bu sözleri yorumlamak gerekmez. Ülkede hemen herkesin, faşist olduğunu kabul ettiği bu Nazi taslağı göreceksiniz. (eğer vaziyeti kurtarmak ve kamuoyunun tepkisinden korkmak kaygıları ortadan kalktığı takdirde) binlerce cinayetin sorumlusu olduğu halde sıyracaktır.

Şimdiden bir kısım yazarlar, Nazi taslaklarının "suçsuz" olduğunu, "devlete yardım ettiklerini", "Hakkari'de terörist öldüren teşekkür alan vatandaşın farklı olmadığını" ileri sürmektedir.

Ülkemizde kitapların toplatılıp yakılması, her türlü düşünce kırıntılarından korkulması bundandır. Eleştirilerin yasaklanması bundandır. Çünkü ülkede halka karşı köklü bir saldırı vardır. Bu ülkenin iyi, doğru güzel olan her şeyine, aydınlık geleceğine karşı amansız bir düşmanlık vardır. Ve bütün bunlara karşı çıkan bizlerin, bütün günahların kaynağı olarak gösterilmemiz tam bir çirkinlik değil midir?

... Orta yerde duran enkaz kimin eseridir?

... Bu ülkeyi Amerikan üs'leriyle biz mi donattık?

... Biz mi emperyalistlere halkımızın alınterini peşkeş çektik?

... Ülkemizin zenginliklerini biz mi teslim ettik?

... Kore'de, Amerika hesabına, emekçileri biz mi öldürttü?

... IMF'den biz mi emir alıyoruz?

... Bu halkı sefalete, yoksulluğa biz mi mahkum ettik?

... Bu ülkeyi biz mi zindana çevirdik?

... Kim yaratmıştır bu karanlık tabloyu?

Ülkedeki patronlar, ağalar bize "uşak" diyorlar. Her uşaklığın bir ücreti vardır. Bakın, bizim ceplerimiz bomboş hiç ücret almadık. İsviçrede hesaplarımız yok. Çoğumuz varlığını, mesleğini hatta hayatını verdi. Bizim ücretimiz nerede hani? Ama bakın uşakların sarayları, villaları şişkin hesapları var. Onlar bu ülkeyi satmasalardı, bu serveti edinemezlerdi. Kim uşaktır, ne kadar açık değil mi?

Şöyle bir fıkra anlatılır.

Franko döneminde, İspanyol faşistleri her köyü yakıp yıkmakta, "anayasal düzeni değiştirmek istiyorlar" diye insanları

katletmekte, kadınlara yılmışmakta, ihtiyar insanları bile yerlerde süründürmektedirler. Ülke ateşler içindedir. Ünlü ressam Picasso, atölyesinin penceresinden gördüğü, korkunç manzarayı, tablosuna aktarmakta, ülkenin resmini yapmaktadır. Tam bu sırada Franko'nun adamları atölyesine girerler. Gizli örgüt arıyorlar. Başlarındaki, Picassoya döner.

"Kim yaptı bu tabloyu?" diye öfkeyle sorar. Ünlü ressam gayet sakin bir edayla: "SİZ!" der.

İşte böyle. Bu tablonun gerçek yaratıcıları onlardı elbette. Ressamın yaptığı neydi ki? O sadece gördüğünü tablosuna aktarmıştı. Hepsi o kadar.

Günümüze değin insanlık o kadar zengin deneyimler edinmiştir ki, artık bazı siyasal sistemleri masa, sandalye gibi tanırlar. Bu gün "krallık", "demokrasi", "faşizm" vb. dendiği zaman hemen herkesin kafasında bazı şeyler canlanır. Hatta size bu rejimin özelliklerini anlatabilirler. Birini veya bir kaçını yaşamıştır.

Bu gün kalkıp "Türkiye demokratik bir cumhuriyet"tir desek, bütün dünya ya bizi "aklından zoru var" sanar yada tam bir iki yüzlü olduğumuzu düşünür. Kalkıp "İsviçre'de faşizm var" desek bize gülerler.

Uluslararası emperyalist sermayenin ve işbirlikçi uşaklarının, gözümüzün içine baka baka kurdukları zulüm ve talan düzenine, onlar istiyor diye "demokrasi" diyemiyor. Onlar öylesine yüzssüzdürlerki, işçilerin kendilerini sömürdüğünü bile söylemektedirler. Bizde "doğru" mu diyelim? 1980'den bu yana dört yıl içinde kalkınma hızı % 7'den, % 4'e Milli gelir kişi başına 1400 dolardan 900 dolara düştü. Dış borç 13 Milyardan 20 Milyar dolara çıktı. Bir dolar 70 TL'den 410 TL'ye

çıktı. (*) Üretim düştü. Her yıl alınan borçların iki katı faiz ödemesi yapılıyorken, açlık sefalet her yanı sarmışken, iktidar sahipleri kalkındığımızı, mutluluktan öldüğümüzü söyleyip, toz pempe bir ülke masalı anlatıyorlar, inanalım mı? Ekrem Pakdemirli;

"Ortadirek fazla para harcıyor", "muslukları kısacağız diyor"

Bu adam doğru mu söylüyor?

Onlar yalan söylemekte, iki yüzlülük yapmakta ne kadar serbestseler, bizlerde inanmakta o kadar serbestiz. Varsın yalan dizmeyi sürdürsünler. Biz böyle bir sahtekârlığa ortak olmaksızın demokrasi adına mertçe, faşizmin canavarlığını haykırp binlerce kez cezâ yemek, zindanlarda çürümek, ana, kardeş, dost hasreti çekmek, darağaçlarını boylamak tercihimizdir. Çünkü biz ülkemizin emekçilerinin eti-kemiğiyiz. Onları aldatma şerefsizliğine tenezzül etmeyiz. Gerçeği dokuz değil, ondokuz köyden kovsalarda söyleyeceğiz. Halkımızın mutluluğunu düşünen herkesin başka seçeneği yoktur.

Faşizmin ne olduğunu nasıl çağırdığı bir rejim olduğunu anlatmaya çalıştık insanlık alemi bu lanet olası rejimi çok yakından tanıyıp mahkum etmiştir. Artık faşizmin çirkin yüzü gün ışığına çıkmıştır. İşte bunun içindir ki faşistler, gerçek sıfatları her reddetmişler. "demokrat" hatta "anti-faşist" geçinmişlerdir.

Günümüzde faşist ideoloji savunucuları ve uygulayanları hep faşist olmadıklarını söylerler. Hatta onlara göre, kendilerinden daha demokrat yoktur(!) Bu ideolojinin en azgın temsilcilerinden Hitler bile "Nasyonal Sosyalist"(!) olduğunu söylüyordu. Bu günde en fanatik, en azgın faşistler ısrarla sıfatlarını reddediyorlar. Dağarcığını faşist

ideoloji ile dolduran yeni yetmeler, kendilerini "milliyetçi" "hürriyetçi", "muhafazakar", "demokrasi hayranı" diye yutturma çabasındadırlar.

Faşistler, sömürü ve cinayetlerindeki maharetleri kadar, yalan ve demogojide de şaşırı derecede ustadırlar. Yüzsüz, hayasız ve alçaktırlar. Onların kendi adlarıyla ortaya çıkmaları işlerine gelmez. Böyle olunca kimseyi kandıramazlar. Oysa ki "Milliyetçilik" vb. sıfatlar ne kadar işe yarıyor! Ülkemizde bu ideolojiyi en su katılmamış biçimde savunan, faşizmin her türlü politik davranışını özenle uygulamaya çalışan "MHP'nin bile-araştırıp bakın, hiç bir yerde faşist sıfatını kullandığını göremezsiniz. "Milliyetçi" hem de en hızlı tarafından... Oysa ki onların milliyetçiliği ırkçılıktır, onların hürriyetçiliği komünizm düşmanlığıdır. Özgürlük ve hukuk düşmanlığıdır. Onların muhafazakârlığı, demokrattığı kapkara bir gericiliktir. İlerleme ve bilim düşmanlığıdır. Onların emekçilere sunduğu hayat, kurt kapanında inlemedir.

General Pinochet, Videolo Galtieri, Erşad ve Franko'nun diğer takipçileri, binlerce insanın katilleri oldukları halde, bütün dünyanın gözlerinin içine baka baka, zerre kadar kızarmadan, kendilerinin demokrasi savunucusu olduklarını söylemiyorlar mı? Bu cellat tayfası, işkence tezgahlarından yükselen feryatların, mutluluk şarkıları olduğunu söylerken bir parça sıkılmıyorlar!

Şöyle çevrenize hakkınız. Sömürücü sınıfların (pek tabii haklı olarak) öcünden kaçır gibi kaçtıkları, komünizmden daha çok karalanan bir rejim yoktur. Buna rağmen komünistler sıfatlarından dolayı onur duyar ve komünist olduklarını gizlemeyip, tam aksine ilan ederken, faşistler kendi sıfatlarını neden orta

verde sahipsiz bırakıyorlar? Neden hiç kimse "ben faşistim" veya "benim rejimin faşisttir" demiyor?

Demiyor... Diyemiyor. Çünkü faşizm insanlığın vicdanında mahkum oldu. Çünkü faşizm çağdaş bir dünyada çağdışı bir rejimdir. Bir avuç gözü doymaz sömürücünün kanlı diktatörlüğüdür. İşte bütün insanlık bu yüzden diktatörlere öğrenerek bakıyor.

Sözü pek uzatmaya gerek yoktur.

Faşizmin çirkinliğini bir savunmaya sığdıramayız. Burada onun sıfatı, karakteri ile ilgili söyleyeceklerimizi bitirerek, faşizme karşı mücadele konusuna geçiyoruz.

Bir insan en fazla 100 yıl yaşar. Öyleyse bu gün dünyaya gelenlerle birlikte, atmosferdeki oksijeni tüketen bu günün insanlığı 100 yıl sonra dünyayı yeni sahiplerine bırakmış olacaktır. Ama nasıl bir Dünya?

Yaşadığımız dünya bu günkü çirkinliğiyle gelecek insanlığa, torunlarımıza bırakıldığında onları bizi saygı ve grurla ana-caklarını söylemek için yeni bir sahtekârlık daha yapmak, yeni bir yalan daha söylemek gerekir.

İşte, böyle bir yalan söylemeyenler gelecekte; insanca yaşanabilecek, insan onuruyla bağdaşır bir dünya bırakmak isteyenler, kısacası zalimliklere, kötülüklere çirkinliklere karşı güzelliği, iyiliği, mutluluğu savunanlar çoğalmaktadır. İyi insanlar dünyamızın kaderi üzerinde, her geçen gün daha fazla söz sahibi oluyorlar. Kötülükler köşeye sıkışıyor. Şimdiki saldırganlığı bundandır.

Faşizme karşı mücadele etmek, konusu, günümüzün bütün onurlu, haysiyetli insanların kafa yorması gereken bir konudur. Acildir de, Çünkü faşizm her gün yeni canlar olma-

ta, yeni cinayetler işlemektedir. İnsanlık cinayetten yana değildir. Ama, eğer bütün cinayetlere son vermek faşizmin (ve onu besleyen emperyalist sistemin) yok edilmesiyle mümkün olacaksa (adına cinayete dense) dünyanın bu son cinayetini işlemi görevi insanlığıdır.

İçinde bulunduğumuz dönemde Neron'lara, Firavunlara, Hitler'lere, Mussoloni'lere, Franco ve Abdulhamitlere, yatıp kalkıp lanet okumanın, küfretmenin yaşayan insanlara bir yararı yoktur. Çünkü sular çoktan mevlalarına kavuştular. Gerçekten zorbalığa karşı olanlar, uygulamaktan yana olanlar ölümlerle boğuşmazlar. Tarihteki zorbaları lanetlemekle, nefretle anmakla kalmazlar, içinde yaşadığı dönemdeki zorbalığa karşı dururlar. Biz Neron öykülerini dinledikçe, elbette ona da nefret duyarız. Fakat karşımızda 20. yy.'ın Neronları var. Tarihe kabadayılanmak kolaydır. İş, günümüzün Neron'larına karşı çıkmakta.

Ayrıca o çağda Neron'a karşı, neden insanların boyun eğdiğini günümüzün gerçeğini gördükçe daha iyi anladık. Çünkü Neron yalnız değildir. Etrafında Neroncuklar vardı. Av köpekleri iz sürücüleri vardı. Çanak yalayıcıları, dalkavukları vardı. Bütün bunlar dikkate alındığında, zorba Neron'un nasıl ayakta kaldığını anlıyoruz. Neron, Hitler birer yumruk etidirler! Ama onları çevreleri ayakta tutuyordu.

Bunların hepsinden de önemlisi ve esas tayin edici olanı ise teslimiyet, neme lazımcılık, vurdumduymazlık ve korkaklıktır. Topluları diktatörlerin oyuncağı haline getiren budur. Çünkü böyle olmazsa, zorbalık ayakta kalamaz. Faşizme, zorbalığa karşı olanlar bir kez ayağa kalktıları mı, faşizmi kimse kurtaramaz, tuz-buz olur. Cellatlar, tezgahlar sökmeyiz, para

etmez. Demek ki halka tutsak olan aslında kendisidir, bir yerde.

İçinde yaşadığımız dönemde, öyle aşağılık dalkavuklar, jumalciler, gammazcılar, ispiyoncular vardır ki, bunlar diktatörlerden daha ahlaksız saldırganlardır. Yine öyle hesapları vardır ki, onların yaptığını diktatör efendileri görse belki onun bile dudakları uçuklar. Sistem birini ite-kaka zorlaya zorlaya, bir ötekini dürtü-dürtü öyle bir noktaya gelirken, artık herkes kendini sisteme uymaya mecbur eder. İşte böylesine sistemli bir zorbalığa dönüşen, düzenin varlığını sürdürmesinde, bizim suskunluğumuzun, nemelazımcılığımızın payı çok büyüktür. Zorbalık karşısında "tarafsızlık" aslında ondan taraf olmaktır. Elbette biz bunu faşizmin bilinçli suç ortaklarına, hamallarına söyleyemiyoruz. Onların kaderi faşizmin kaderidir. Bizim kastettiğimiz "tarafsızlar" faşizmle hiç bir bilinçli suç ortaklığı olmadığı halde, faşizme karşı mücadele de etmeyerek, onun zorbalığını kolaylaştıranlar, ona karşı mücadeleye etmeyen sanatçı, yazar çizer ve aydınlardır. Bu insanlar faşizmin zulmüne en çok uğrayanlardır ve kaderleri halkın kaderinden ayrı değildir.

Aydınlığın, sanatçıların bizim düşüncelerimize katılıp katılmaları ayrı bir konudur. Faşizme karşı çıkmak komünist olmayı gerektirmez. Faşizme karşı çıkan herkese "komünist" demek, demagoji ve sahtekarlık namuslu demokrat, yurtsever unsurları tereddüte düşürmeyi amaçlamaktadır. Faşistler yur-sever, demokrat aydınları "Sizde komünistsiniz, onlarla aynı saftasınız!" diyerek, onların, faşizme karşı mücadelede, komünistlerle ortaklıklarını önlemeye çalışırlar. Eğer başarılı olurlarsa, aydınlığın akibetlerinin de parlak olmayacağı açıktır.

Hitler faşizmi döneminde bir papazın öyküsü anlatılır. İlginç ve öğreticidir. Papaz şöyle anlatıyor:

"Benim çeşitli eğilimlere sahip komşularım vardı. Hitler iktidara gelince muhalif olanları toplama kamplarına doldurdular. Orada işkence ederek öldürdüler.

SS'ler önce komünistleri almaya geldiler, ben sesimi çıkarmadım, sonra sosyalistleri ve sosyal demokratları almaya geldiler, ben yine sesimi çıkarmadım. Çünkü onlardan değildim, bir süre sonra Yahudileri, liberalleri, başka din ve mezheplerden insanları toplayıp götürdüler. Ben yine sesimi çıkarmadım. Çünkü ben onlardan da değildim. Fakat çok geçmeden benide götürmeye geldiler. Zira, artık ses çıkarmak kimse kalmamıştı".

Bunlar tarihsel derslerdir. Değil "kahrolsun faşizm" sloganları atanları yargılamak, cezalandırmak, suskunluğun bile zorbalığın işine nasıl yaradığını, sonuçta suça ortak anlamına geldiği bellidir. Bu gün, faşizme karşı sesini, bütün zorbalıklara rağmen yükseltebilen aydınlığımızın, bilim adamlarımızın, hukukçularımızın varlığı ve sayıları gün geçtikçe artmaktadır. Bu "iyi"nin habercisidir. Elbette halkın yanında yer almak, kompradorların, toprak ağalarının ve emperyalistlerin kanlı diktatörlüğüne karşı çıkmak kolay değildir. Belalidir, çile doludur ama o derece onurludur, şereflidir. Geleceğe damgasını vuracak olan da budur. Bu davranış sahipleridir.

Faşizm görünüşte bıraktığı izlenim gibi "yıkılmaz" değildir. Halkın cesareti karşısında yerin dibine gömülmeye mahkumdur. Diktatörlerin hepsi korkak insanlardır. Korkaklıklarını ve acz içinde olduklarını, şiddet ve sahte gösterilerle göstermek is-

terler. Halk bir defa onlara karşı çıktımı, son bir defa çırpınırlar, sonra delik ararlar. Bütün faşistler bir kaçma planı hazır bulundururlar. Hepsinin köşkerinin, saraylarının altında özel sığınakları, ucu, Amerika'lara, İsviçre'lere çıkan tünelleri vardır. İran şahı her ihtimalle karşı sarayının yanına özel bir uçak pisti yaptırmış ve bir de uçak hazırlamıştı. İran halkı "anayasal düzeni" tepesine yıkmaya başladığında hemen tüymüştü. İş'e bakın bütün uşaklarını, dalkavuklarını, vefalı adamlarını orada bıraktı! Şimdi Filipinler devlet başkanı Marcos, Şah'ın akibetinden ders çıkarmış hazır tetikte bekliyor. 1980 öncesinde bizim kompadorlar, faşistler tetikte bekliyorlardı. Halil BEZ-MEN kaçmıştı bile. Bir çokları servetlerini taşıyorlardı. Bu kan emici vampirler, halkımızın alın terini kaçırmak için, İsviçre bankaları ile hava köprüsü kurmuşlardı. Murat BAYRAK kapısında 50-60 tane Nazi taslağı 40 tane kadar da "atam" dediği kurt köpeği besliyordu. Ama işçiler ayağa kalkınca hiç biri işe yaramadı. Sancak tül olayı hatırlardadır.

Geçenlerde Arjantin Cuntasının bir generali mahkemeye giderken halkın protestoları ile karşılaştı. Bu general "anayasal düzeni korumak için", Arjantin ulusunun "milli iradesini" temsilen yönetime el koyan ve otuz bin kişiyi katleden cuntanın adamıydı. Halkın protestoları karşısında üzerinde taşıdığı bıçağı çekerek halka saldırdı. Bıçak taşıyor olması, onun "yüreği ağzında" gezdiğini göstermeye yetiyordu.

Hitler intihar etti, adamları kaçtı. Çeşitli ülkelere resmi veya gizli yollardan girdiler. Ödleri patlamıştı. Bir köstebek gibi yaşadılar. Şimdi kırk yıl sonra bir bakıyorsunuz uçları Latin Amerika'dan çıkıyor!

Güneş gazetesinden bir yazar okul anılarıyla ilgili bir öyküsünü anlatıyor: "Alinin çetesi" adlı bu öyküde "Malik" diye birinin oluşturduğu minikler çetesi ile, kalabalık öğrenci kitlesine nasıl hükmettiğini ve çektiğini anlatıyor. Öyküsünü şöyle bitiriyor:

"...(Malik), ufak, tefek, karakuru biriydi. Ama hiç gülmez, kimseyle arkadaş olmaz. Yanına yaklaşan yüzüne yılan gibi bakardı. En önemlisi başının küçük bir kımıldayışıyla gösterdiği çocuğun pestilini çıkarmaya hazır bir örgütü vardı.

.... Bir sabah, elimi-yüzümü yıkarken, yanımdaki musluğun başında duran çocuğun sabununun olmadığını fark ettim. İşimi bitirince "İster misin?" diye uzattım. Meğer Malik'miş anlaşılan onunla öyle konuşulmazmış. "Sen o sabunu..." diye başlayan ve anamı da karıştıran suntuurlu bir küfür savurdu. Öyle ağlamıştım ki hiç bir şey söylemedim. Tayfasıyla birlikte çekip gitti oradan. Aylarca o utancın ezikliği içinde yaşadım. Derken bir gün ne olduysa oldu. Ali Neyzi, herkesin içinde "Ne yaparsın ulan, adam mı yersin?" diye bağırarak, Malik'in üstüne yürüdü. Düşünülmeyecek bir şeydi bu. Hitlerlere tokat atmak gibi bir çılgınlık. Ortalığa çöküveren sessizliği anlatamam. Herkes donakalmış, bir kaç zorbanın saldırap Ali'yi hastanelik etmesini bekliyordu. Hiç bir şey olmadı. Malik anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak süklüm-püklüm uzaklaştı oradan. İtibarı da eriyiverdi. Bir daha kimse ona pabuç bırakmadı, bana gelince, diktatörlerin ne denli kof olduklarını somut biçimde o gün sezdim. Bir daha da blöf yapmamaya ve haksızlık karşısında tepkisiz durmama sözü verdim kendi kendime. Rumeli Hisarı sırtlarında aldığım en değerli ders, bu oldu galiba".

Zorbalığa karşı çıkmak veya

zorbalık yapmak bir hayat çizgisidir. Zorbalığa karşı çıkmada, bir hayat çizgisi olarak istikrarlı davrananlar, zorbalığa onurlarını çiğnetmezler. Bu bazen okulda, bazen iş yerinde, bazen mahallede, bazen de bir devlet yönetimi şeklinde insanın karşısına çıkar. Aydın ve bilge insanların bunlara ses çıkarmaması hatta ona hizmet etmesi çok yakışsız ve onur kırıcıdır.

Sizlerde belli bir kültür almış insanlarsınız. Faşizme karşı çıkmanın, sizler için zorluğunu biliyorsunuz. Fakat faşizme karşı çıkanları-hukukende mümkün olmadığı halde bizleri "cezalandırmanızı", vicdanlarda derin yaralar açacaktır. Biz kendimiz için bir şey istemiyoruz, zaten yeterince ağır ve haksız cezalara çarptırılmış bulunuyoruz. Bu slogandan dolayı bize vereceğiniz ceza, bizim açımızdan önem taşıyor. Şimdi karşınızda "özgür" insanlar da olsaydık, bir değer ifade etmeyecekti. Çünkü biz özgürlüğün, "hapis hane duvarları dışında kalmak" olduğuna inanmıyoruz. Özgürlük, insanın kendi ülkesinde, kendi kendini yönetebilmesi, özgürce düşünmesi, özgürce söylemesi, korku ve baskıdan uzak yaşaması, kendi alın terine, ürettiğine sahip olmasıdır. Bu bakımdan, ülkemizin sözde "özgür" insanların bizden esasta bir farkı yoktur. Onların hapisanesi, bizimkinden biraz daha büyüktür. Hepsi bu kadar. Biz bu ülkenin mazlum halkı için, isteyerek bilerek bir ömür feda ediyoruz. Fakat bu ülkenin aydınları hiç değilse değersiz rahatlıklarını feda etmelidirler. Onlar biraz sıkıntı ve çileye katlanmalıdırlar. Bütün bunlar halkın özgürlüğünden daha değerli değildir. Kaybedeceğimiz hayat, nihayet tutsak, esasta yaşanmayan bir hayattır. Karşılığında halkımızın özgürlüğü kazanılacaktır. Bu mutlu olmak

için yetecektir. Bu mutluluğu biz yaşamazsak bile, halkımızın özgürce süslediği, ülkemizin nazlı toprağı, mutluluğu kulağımıza fısıldayıp duracaktır. Önemli olan da budur. Gerisi yaşamın matematiksel yanısıdır. Şerefsizce yaşamış "DALYA"lar onu mutluluk sayanların olsun!..

Her şeye rağmen bu ülke bizim, bu insanlar bizim halkımızdır. Hitler faşizmi, Alman tekelci burjuvazisinin kanlı diktatörlüğü idi. Alman halkının onda bir su-

çu yoktu. Tersine acı çekti. Fakat Alman halkı buna rağmen, Hitler faşizminden eziklik ve utanç duyuyor. "Keşke bu iğrençlik bizim ülkemizde yaşanmasaydı" diyor. Kuşku yoktur ki gelecekte bizim çocuklarımız da bu ülkenin hukuk tarihine geçecek, bu vb. davadan ötürü utanç duyacaklardır.

(*) Bu savunma 1985 yılında yazılmıştır.

Devam Edecek

HALK DEMOKRASİSİ'NDEN OKURA!

Halk Demokrasisi'nin sınıf bilinçli proletarya ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın dili, kulağı, gözü ve gur sesi olabilmesi için, okurun bize omuz vermesi gerekir.

Bu bağlamda;

- 1- Halk Demokrasisi'ni eleştirel gözle oku; eleştir, önermede bulun ve denetle!
- 2- Derginin toplatılması engelini aşılabilmesi için;
 - a- Bulduğun çevrede derginin satışını yap, satışını yapabilecek bayi, kitapçı veya kişileri bul ve bizimle temasa geçmelerini sağla.
 - b- Abone ol, abone bul, önceki sayılarımızı almayanların telefonla ya da mektupla bizi aramalarını sağla.
- 3- Doğal muhabir ol; çevrendeki olayları izle, görüntüle, objektif bir gözle değerlendir, yorumla, haber yap ve bize ulaştır.
- 4- Elindeki her türlü bilgi, belge istatistik, rapor, fotoğraf vb. şeyleri çoğalt ve birer nüshasını bize ulaştırarak arşivimizin zenginleşmesini sağla.
- 5- Bulduğun çevrede dergimizin satışını yapan bayileri denetle; dergiyi gizliyorsarlarsa eleştir, vitrinde buldurmalarını sağla, satış prosedürüne uymayanları bize bildir.

DOSTLUKLA...

Cumhuriyet Tarihinin En Büyük İşçi Kiyımı ve Dönen Dolaplar

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası Türkiye'de yaşanan siyasi ve ekonomik bunalıma çözüm bulamadı. Süngü, işkence, baskı ve devlet terörü ile sağlamaya çalıştığı "istikrar" politikaları, çözümsüzlükten başka bir şey üretmedi. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi katmanların varolan ekonomik ve demokratik hakları bir çırpıda gasp edildi. Toplu sözleşme, grev ve sendikalarda örgütlenme, sendika kurma, sendika değiştirme, işyeri temsilcilik kurumu hakları bir bütün olarak elinden alındı. Kan ve can pahasına kazanılan hakları gasp edilen işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanlar, süngü zoruyla susturulma yoluna gidildi. Bununla amaçlanan ise, burjuvazi dışındaki diğer kesimleri siyaset ve politika dışında tutmak, ülkeyi istedikleri bir biçimde yönetmek. Yani dikensiz gül bahçesi yaratmaktı. Yaratılan sahte gül bahçeleri sayesinde de varolan ekonomik ve siyasi krizi atlattırmaya çalışılıyordu. Ülkede yaşanan ekonomik ve siyasi krizi atlattırmanın çeşitli yolları bir bir denenmeye başlandı. Bu denemelerin bir sonucu olarak; zorunlu çalışma yasaları, çalışma süresinin uzatılması iş kolunun stratejik önemine göre sıkı yönetim komutanlıklarınca belirlenmeye başlandı. İşten atılmalar ve işe alınmalar, Doğrudan doğruya sıkıyönetim komutanlıkları bünyesinde oluşturulan komisyonlarca belirleniyordu. Bütün bu tedbirlerin yanında, her fabrikaya onlarca MİT mensubu yerleştirilerek, işçiler arasında

çalışma yapan ve onlara göre 'ayrık otları' anında ayıklanması ve bunları gerekli olan yerlere rapor edilmesi sağlandı. Bunların önemli bir bölümü hali hazırda görevleri gereği çeşitli fabrikalarda faaliyetlerine devam etmektedirler. (Bu önemli ayrıntıya her zamankinden daha çok dikkat edilmelidir.) Bu MİT mensuplarının hazırladıkları raporlar dahilinde bir çok işçi ya işten atıldı, yada tutuklanıp haklarında kanuni işlem yapılarak yıllarca cezaevlerinde yatırıldı.

12 Eylül Askeri faşist cuntasının gerek ülkede ve gerekse uluslararası alanda teşhir ve tecrit oluşunu ortadan kaldırmak, kendini daha fazla teşhir etmemek için, ordunun halk arasında yıpranmışlığı ve zedelenmesi itibarını yeniden kazanmak amacıyla, faşist 82 Anayasası oluşturuldu. Anayasanın oluşturulması ve ardından da süngü zoruyla halka onaylatması ardında partiler ve seçim yasaları yürürlüğe sokuldu. Hazırlanan Anayasa ve partiler yasası sadece komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarına örgütlenme ve söz hakkı veriyordu. Diğer kesimlere ise bütün yollar kapalıydı. Gerçi 12 Eylül askeri faşist cuntasında komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çıkarlarını, emperyalizmin bölgede zedelenen çıkarlarını güvence altına alması için yapılmıştı. Ama hazırlanan yeni yasalarla bu çıkarlar yasal güvenceler altına alınmıştı. Yoksa değişen herhangi bir şey yoktu. Dolayısıyla emekçi kesimlerin yeniden varlık göstermeme-

leri için, gerekli olan her şey son kertesine kadar sınırlandırılmıştı.

12 Eylül askeri faşist cuntasının gayri-meşru çocuğu olarak doğan ANAP, cuntanın icraatlarını olduğu gibi sürdürmeye devam ettirmiş ve cunta ANAP sayesinde resmi üniforması üzerine sivil simokün geçirmeyi başararak varlığını devam ettirmiştir. Diğer yanda ANAP, işçi sınıfına karşı düşmanlığı, insan haklarını "demokrasi" maskesi altında ihlal ettirmekle "meşru"laşmaya ve emperyalizmin gözüne girmeyi başardı.

Emperyalizmin yeminli uşağı ve patronların sadık kulu T. Özal ve partisi ANAP, ağababalarının çıkarlarını en iyi biçimde korumak için, elinden geleni ardına koymadı. Faşist devlet çarkını ve dolayısıyla sermaye çevrelerinin çıkarlarını korumak için, işçi sınıfına, emekçi halk kesimlerine karşı düşmanlığıyla sivrileşmeye, palazlanmaya başladı. T. Özal ve Partisi ANAP, "orta direk", "Liberal ekonomi" terhaneleri ile kendi gerçek yüzünü gizlemeye, halk kitlelerini kandırmayı hiç bir dönem ihmat etmedi. "Orta direk" "Liberal ekonomi" terhaneleri süreç içinde ne menem bir şey olduğu ortaya çıktı. Diğer yanda ise ülke içinde ekonomik ve siyasi kriz günbe gün boyutlanarak daha çok kendinden söz eder olmuştur. İlk başlarda ekonomik-demokratik temel eden halk muhalefeti giderek siyasal ve sınıfsal yönde gelişmeler gösteriyordu. Bu gelişmeler çok iyi bir biçimde gözlemleyen emperyalizmin uşak sınıfı

komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının temsilcisi ANAP hükümeti, halk muhalefetinin genişlenmemesi için yeni çözüm arayışları içine girdi. Ancak emperyalizme göbekten bağlı olan, yani yarı-sömürge, yarı-feodal bir ekonomiye sahip olan ülkemiz, geniş kapsamlı bir çözüm bulması/bulunması zaten sözkonusu olamazdı, olamıyor da. Bu tür ülkelerde ekonomik ve siyasi kriz sürekli. Dolayısıyla kalıcı çözüm arayışları hiç bir dönem bulunmaz, geçici olarak bulunan çözümlerde kısa sürede işe yaramaz bir hal almaktadır.

Komprador patron-ağa devleti, bütün bu açmazlarını açmak ve özellikle gelişen devrimci sınıf mücadelesini susturmak için, körfez savaşı onlar için bulunmaz bir nimetti. T. Özal ve ANAP'ın başından itibaren körfezde savaştan yana olması ve savaş şampiyonluğuna soyunması boşuna değildi. Çünkü ülkede ekonomik kriz derinleşmiş, bütçe açığı devasa boyutlara varmıştı ve aynı zamanda siyasi krizde hatırı sayılır bir seyir izliyordu. Dış ve iç borçlanmalar çığ gibi gündün güne büyüyerek içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Bunların yanında burjuva sınıflar arasındaki dalaşmalar kızışmış, birbirlerine yönelmiş bulunuyordu. Krizde bulunan ekonomi grevlerle birlikte kriz dahada açık bir hal alıyordu. Gerek devrimci sınıf mücadelesini bastırmak, gerekse burjuva muhalefeti "Milli birlik" safsatası adı altında birleştirmek ve gereksede başlayan, yada başlayacak olan grevleri yasaklamak ve aynı zamanda ANAP'ın yitirmiş olduğu prestiji yeniden sağlamanın tek çıkış yolu olarak körfezde bütün hızıyla devam eden krizin emperyalist talan savaşına dönüşmesi ve Türkiye'ninde bu savaşta, ABD yanında savaşa girmesi ile krizin atlatılacağı hesabı yapılıyordu. Yapılan yanlış hesap

Bağdat'tan geri döndü. Hesap Bağdat'tan geri dönünce de başka oyunların oynanması gerekiyordu. Bunu çok iyi oynayan T.Özal ve ANAP yoğun bir biçimde zam, işkence, baskı yolunu seçmenin yanında, işçilerin işten atılmasını başlattı.

Toplu sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesi ile birlikte sendikaların grev kararı alması ve grevlerin başlaması ve işverenlerle uyuşmazlığın sürüp gitmesine Çankaya müdahalede bulunmaya başladı. T. Özal işgal ettiği makamı hiç sayarak, patronların ağızından konuşmaya başladı. İşçilere karşı şantaj yapmaya ve gerekirse işyerlerini kapatacağını vurgulamaya başladı (örneğin Zonguldak Maden ocakları için). Grevde bulunan işçiler savaşın başlamasıyla birlikte, grevler iki ay ertelendi ve işçilerin zorla işbaşı yapmaları sağlandı. Tüm grev kararları mahkemeler kararıyla ve TBMM, Bakanların kararlarıyla ertelendi.

Varolan bu duruma rağmen, ne siyasi ve nede ekonomik kriz atlatılmadığı gibi, dahada derinleşmeye doğru ilerlemektedir. Emperyalist talan savaşının tozu ve dumanları içinde anlaşmazlıkla sonuçlanan bütün toplu sözleşme görüşmeleri sonuçlandırılarak, toplu sözleşmeler işverenlerin istemleri doğrultusunda sonuçlandırıldı. Düşük ücretlerin yetmediği ve karlarına daha çok katmak için yeni oyunlar oynanmak bir yerde kaçınılmaz olmuştur komprador burjuvazi için. Bunun doğal bir sonucu olarak 100 binin üzerinde işçinin işine son verildi.

Ocak ve Şubat ayı içinde ve 40 günlük bir sürede 100 bin işçinin işine son verilmiş oldu. Gereksiz olarak işten atılan işçilerin kayıtlı bulunduğu sendikalar hiçbir girişimde bulunmayarak kendi niteliklerini en bariz biçimde sergilediler.

İzmit'te kurulu bulunan Maga Deri işçileri işten atılmanın ge-

rekçesini şöyle anlatıyorlar: "Fabrikaya geldiğimizde jandarma ile karşılaştık. Bize, bir hafta ücretli izin verildiği söylendi. Evlerimize döndük. Bir hafta sonra işbaşı yapmak için geldiğimizde jandarmanın yanında çevik kuvvetde vardı". Körfezde savaşa sokulamayan asker, işçilere karşı savaşa sokulmuştu. Jandarma ve çevik kuvvet desteği ile Maga Deride çalışan 535 işçinin işine son verildi.

Ocak ve Şubat aylarında işten atılan 100 bin işçinin fabrikalara ve sendikalara dağılımı şöyledir:

TÜRKMETAL

Toz Metal	15
Cemil Usta	15
Eti elektrik	17
Urik	3
Nursan	80
Otokar	7
Pe-De-Ka	17
Kavi	6
İzka	8
Ümran spiral	10
Toker	20
Persepektüp	12
Çesan	15
Özgün	6
Uso	19
Kale Balata	10
Telra	60
Faray	1
Eval	2
Beko	6
Özköse	7
Termal	1
Atlı Zincir	37
Hidral	1
Cihan	130
Komsan	16
Kale Kilit	5
Sun	8
Malusel	60
Otosan	167
Pac Kard	35
(Sendika 35, işçiler 90 işçinin atıldığını söylüyorlar.)	
Arçelik	142
(Sözleşmeli)	
Otomarsan	2000
İşçi ücretli izinde	

Türk Elektrik	250
BURSA	
Oyak Renault	80
Eğitim	120
Coşkunöz	58
Transtürk	48
Farba	47
Mako	30
Volyo	30
Skt	21
Matay	11
Karsam	7
Tofaş	5
Burçelik	2
GEBZE	
Kale Oto Radyotör	40
Metkan	35
ESKİŞEHİR	
İşçi Cihazları	55
ANKARA	
Aygarsan	20
İZMİR	
BMC	182
Demaş	120
Orsan Gömlek	18
Baster	6
Ara Alüminyum	7
Valf Sanayi	40
Efe Tarım	19
Cevher Makina	18
Klimasa	30
PETROL-İŞ	
İstanbul	
Plastikap	2
Orhun Koll	1
Senaplast	3
Platan	6
Çontitech	102
GEBZE	
ÇKS	40
BURSA	
Yenisan	2
Gemlik Gübre	4
MERSİN	
Ak Gübre	30
KOCELİ	

Standart profil	56
DERİ-İŞ	
Kapana Deri ve Kösele	
San.A.Ş.	185
Coş Ar Deri San.AŞ.	15
Yedikule Der.San.AŞ.	105
Tarancı deri San.	15
Mustafa Öztürk Der.F.	12
Parsanlar Deri San	15
Deri-İş Deri San	10
Eroğlu Deri San.	20
Tekdersan Deri San.	10
Kemaller Deri San.	55
Mader Deri San.	40
Güçlü Deri San	22
Boduroğlu Deri San	40
Hacik Ortaviran	4
Bakkabaşoğlu Deri San.	15
Cihaner Deri Mam.	
San.AŞ.	80
Parlar Deri Konf. San	150
Veko Deri San.	100
Erçetin Giyim San	20
Deriteks Dericilik San.	20
Aymasan AŞ	20
Humanic Ltd. Şti.	17
Maga Deri Konf.San	550
Muhtelif İşyerleri	50
ÇİMSE-İŞ	
İstanbul Set Anadolu	
Çimentoları	103
Kartal Çimento	40
MERSİN	
Çimsa Fab.	90
BALIKESİR	
B.Kesir Çimento F.	23
SÖKE	
Söke Çimento F.	34
LASPETKİM-İŞ	
İstanbul:	
Elas Taner Kablo	18
Özer Plastik	5
Karbo Kimya	16
Gelsen Plastik	230
(ücretli izin)	
Beybi	60
(ücretli izin)	
İZMİT	
Goodyear	167

TOLEYİŞ	
Ankara:	
Etap Atınel	200
(ücretsiz izin)	
İstanbul:	
Etap	200
(ücretsiz izin)	
Gönen Kaplıcaları	400
(ücretsiz izin)	
MERSİN	
Hilton	100
(ücretsiz izin)	
Atlıhan Oteli	100
(kapandı)	
ÖZ AĞAÇ-İŞ	
Tepe Mobilya İşlet.	325
Rintaş A.Ş.	15
HİZMET-İŞ	
Van Belediyesi	165
Çankırı Belediyesi	107
Adıyaman Belediyesi	225
Turgutlu Belediyesi	18
Diyarbakır Belediyesi	500
ÖZDEMİR-İŞ	
Ocak 1991 itibariyle işten çıkarılan işçi sayısı	500
HAVA-İŞ	
Türk Hava Yolları	36
TGS	
Milliyet	40
Güneş	62
(Her iki gazetenin çıkarılan işçi sayısı 100'ü geçtiği söyleniyor.) Ayrıca Enka, Tekfen, Kutlutaş, Mesa ve Bayındır işyerlerinden toplam 3 bin işçi atılmış.	
Sendikası olarak çalıştırılan İstanbul Beyoğlu sinemasında çalışan 17 işçi işten çıkarıldı.	
ÖZ GIDA-İŞ	
İzmir:	
Turyağ AŞ	56
İstanbul:	
Ünilever-İş	100
Vitaminli yem san.	45
Ankara:	
Ankara un fabrikaları "Sağlam,	

Ankara, Murat un fabrikalarında) 154
Toplam 355

ÖZ İPLİK-İŞ

İstanbul:
Hasköy Mensucat 200
Gaziantep:

Antep Birlik Men 160
Reşatlar Mensucat 155
Birlik Mensucat 90
Adana:
GFüney Halıları 150
Diğer iş kolları 730

OTOMOBİL-İŞ

İstanbul:
İzsal 140
Kağıthane Rabak 278
işçinin çıkış listesi hazırlanmış
META 200-250
işçinin çıkarılacağı işveren tara-
fından açıklanmış.

Bursa:
Simens 5

TEKSİF

Türkiye çapında 40 bin Tek-
sif üyesi işçi işten çıkarıldı. Han-
gi iş yerinden kaç işçi işten çık-
arıldığı sendika tarafından açıklan-
madı.

3 Ocak bir günlük genel grev
nedeniyle işten çıkarılanlar:

Ankara: Gür-İş 62 Dok-
san...46, Şarlak: 4

Kayseri Ağırhan: 7
Kocaeli: Alikahya: 1

(Rakamlar Yüzyıl Dergisi Sa-
yı 2'den alınmıştır)

Yukarıda aktarılan verili ra-
kamlara 3 Ocak bir günlük genel
grevi sonrası işten atılan 120 işçi
dahil değildir. En son olarak Gü-
naydın ve İletişim yayınlarında
işlerine son verilen basın emek-
çileride bu istatistiğe dahil edil-
memiştir. Günlük yazılı burjuva
basınında çıkan son haberlere
göre; işten atılan işçi sayısının
250 bine ulaştığı yazılmaktadır.

Aktarılan verili rakamlarda da
görüldüğü gibi, en yoğun olarak
işten atılmaların Tekstil ve Metal
iş kollarında yaşanmaktadır. İş-
veren çevreleri, işten atılmaları

körfez savaşının yaratmış oldu-
ğu "dar-boğaz"a bağlamaktadır.
Sarı sendika ağalarında körfez
krizi ve ardından patlayan sa-
vaştan dolayı, toplu sözleşmele-
rini bir an önce kurtarma kaygı-
sıyla, işverenlerin ileri sürdüğü
şartların büyük bir bölümünü ka-
bullenerek, sözleşmelere imza
attılar.

Türkiye ihracatının önemli bir
bölümü Orta-Doğu ülkelerine ya-
pılıyordu. Özellikle Çimento ve
Demir ihracı İran-Irak savaşı
sonrası her iki ülkenin imarı için,
Türk firmaları Ortadoğu'da geniş
bir pazar alanı yaratmışlardı.
Körfez krizinin patlak vermesi ve
Türkiye'nin dış politikasının ABD
güdümlü oluşu ve ABD çıkar-
ları doğrultusunda yürütülmesi-
nin bir sonucu olarak, Orta-
Doğu ülkelerine yapılan ihraca-
tın kesilmesine neden oldu. Do-
layısıyla varolan ekonomik kriz
daha da boyutlandı.

Komprador burjuvazi, krizi
hafifletmek, en azından geçici
de olsa bir çözüm bulmak ama-
cıyla yoğun bir biçimde işçi sayı-
sını düşürmek ve düşürülen işçi
sayısıyla da eski işi yürütme pe-
şindedirler. Bu aynı zamanda iş-
çi ücretlerinde meydana gelen
dalgalanmaları aşağı çekme,
toplular sözleşmelerle elde edilen
hakları bu yolla karşılamaya gi-
dilmektedir.

Bütün bu gelişmeler yaşanır-
ken, işçi sınıfımızın ekonomik ve
demokratik haklarının savunucu-
su görünümü altında yıllardır fa-
şist komprador patron ağa dev-
letine hizmette kusur etmeyen
TÜRK-İŞ, bu gelişmeler karşı-
sında herhangi bir tavır geliştir-
mediği gibi, işçi sınıfıyla alay et-
mekle yetindi.

TÜRK-İŞ ve aynı zamanda
Teksif Sendikası Genel Başkanı
Şevket Yılmaz; atılan işçilerle il-
gili olarak "iyi ya işte sevinin" di-
yor ve şöyle devam ediyor "dele-
ge sayımı düşüştü, böylece Türk-İş
genel başkanlığında alırsınız
benden" diyor.

İşten atılan işçilerin hakları
savunulacağı yerde, kendi çıkarı-
nın derdine düşmüş bir sendika
başkanından başka ne beklene-
bilir? TÜRK-İŞ yönetimi ve ge-
nel başkanı, yıllardır patronlara
karşı mücadele diye bir sorunu
hiç bir zaman olmadı. O, her za-
man TÜRK-İŞ içinde doğan ya
da doğacak olan demokratik mu-
halefete karşı mücadeleyi kendi-
ne prensip edindi. Bugünde aynı
biçimde yöneleceği yeri ve hede-
fi şimdiden belirlemiş bulunmak-
tadır.

12 Eylül askeri faşist cuntası-
na bakan veren ve her türlü des-
teği esirgemeyen bir kurumdan
başka bir şeyde beklenilemez.
Bunun yanında Türk-İş bünye-
sinde faaliyet yürüten bir çok
sendika şubesi, işten atılmaları
ve patronların tavırlarını yerinde
ve haklı görmekteyler. Bu işçi
düşmanı kuruma karşı görev;
bunların gerçek kimliğini sınıf
içinde ortaya koyup teşhir etmek
ve bu kurumu ele geçirmek ve
gerçek sınıf önderlerinin yöneti-
me gelmesi için mücadele olma-
lıdır.

Bu gelişmelerden de anlaşıl-
dığı gibi, Türk-İş ve Tük-İş'e ba-
ğlı sendikalardan çözüm bekle-
mek, mücadele edileceği hayali-
ne kapılmak safdillik olur. Dolayı-
sıyla işçi sınıfımız kendi sorunla-
rına kendisi sahip çıkmalı, o kâh-
redici tarihi rolünü oynamanın
zamanı gelmiş bulunmaktadır.
Kendi öncü kurmayının çatısı al-
tında örgütlenmeli, onun yol gös-
tericiliği ışığında hareket etmeli
ve en önemlisi öncü kurmayın-
ın başlatmış olduğu halk sava-
şını geliştirme ve gerilla savaşı-
na katılmak olduğu bilincini ka-
zanmalıdır. Eylemlerini ve sınıf
kardeşlerinin sorunlarına sahip-
lenmek ancak ve ancak öncü
kurmayının gerilla savaşına hiz-
met etmedikçe bir çözüm bulun-
ması ve bulunan çözümün kalıcı
olması sözkonusu olamaz. Ön-
cünün önemi kavranıp bilince çı-
karılmadıkça, varolan sorunla-

rın üstesinden gelmek mümkün
olmayacaktır. Köhnemiş ve her
tarafı tiksindirici irinleşmelerle
kendini sarmalamış bulunan bu
düzenin çarkını parçalamak için,
kendi sınıf partimizin etrafında
kenetlenmekle mümkün olacak-
tır.

Bugünde görüldüğü gibi,
ekonomik ve siyasi kriz bundan
sonrada derinleşerek devam
edecektir. İşten atılmalar, zam,
zulüm, işkence furyaları birbirini
izleyecek ve hemde artarak de-
vam edileceği noktasında kuşku
olmasın. Krizin faturası her dö-
nem olduğu gibi, bundan böyle-
de egemenlerce sürekli olarak
başta işçi sınıfı ve emekçi halkın
sırtına yüklenildi, bundan sonra-
da böyle olacaktır. Bu kaçınıl-
maz bir sonuçtur. Komprador
hakim sınıflar, kendi varlıklarını
ancak bu yolla sürdürebiliyor.
Bunun dışında bir yol bulunma-
maktadır.

Komprador burjuvazinin yo-
ğun bir biçimde başlatmış oldu-
ğu bu işten atma furyasına karşı,
aynı işyerlerinde çalışan işçiler
üretimi durdurmalı ve diğer iş-
yerlerinde çalışan işçilerde işi
yavaşlatma da dahil olmak üze-
re her türlü desteği vermelidirler.
Patronlar kendi aralarında ke-
netlendikleri gibi, işçi sınıfıda bu
düşman güce karşı kenetlenme-
lidir. Dayanışma komiteleri oluş-
turulmalı ve bu dayanışma komi-
teleri, işyeri komiteleriyle ittifak
sağlayarak mücadeleyi birleştir-
melidirler. Dayanışma ve işyeri
komiteleri işten atılan sınıf kar-
deşlerine sahiplenmeli, onların
sorunlarına, onlarla birlikte çö-
züm aramalıdır. Tüm işyeri komi-
teleri, kendi aralarında fon oluş-
turmalı, işten atılan işçilere iş bu-
luncaya kadar destek sağlamalı-
dır. Bunun yanında işyeri komi-
teleri kendi aralarında bir
prensip kararına varmalı ve işten
atılmaları karşı ortak tavır geliştirmeli,
direnişleri örgütlemeli ve
önderlik fonksiyonunu oynamalı-
dır.

SHP'Lİ BELEDİYELER İŞÇİ KIYIMINDA ANAP HÜKÜMETİ İLE YARIŞIYOR

*Egemen güçlerin içine düştükleri
krizin faturasını -işçi çıkararak- yine işçi
sınıfına yönelttiği günümüzde belediye-
lerde onlarla yarış edercesine aynı yön-
temi izliyor.*

*Son zamanlarda belediye işyerlerinde
çalışan çok sayıda işçi "maaşlarını
ödeyemiyoruz" gibi sudan bahanelerle,
bazen de hiç bir gerekçe gösterilme-
den, işten çıkarıldı. Gerekçesiz işten çı-
karılmaların yaşandığı belediyelerden
biri de Pendik Belediyesi'dir.*

*Pendik Belediyesi'nin çeşitli birimle-
rinde çalışan 35 işçi hiç bir gerekçe
gösterilmeksizin işten atılmış: bu işçiler-
den 20'si olayı protesto etmek ve yeni-
den işe alınmak için, süresiz açlık grevi-
ne başlamıştır.*

*Konuyla ilgili olarak, açlık grevine
katılan bir işçiyle, 3 Nisan'da yaptığımız
kısa röportajı sunuyoruz*

Halk Demokrasisi: Bize kendinizi
tanıtırmısınız?

-Ben Cevat Aydoğan. Gördüğünüz
gibi sakatım. 15.11.1989 tarihinde ra-
porlu olarak işe girdim. Yaklaşık bir bu-
çuk yıldır Pendik Belediyesinin çeşitli bi-
rimlerinde çalışıyordum. On gün önce
ben ve 34 arkadaşım gerekçesiz işten
çıkarıldık.

Halk Demokrasisi: Sizin işten çık-
arılmanızın nedeni sakatlığınız olabilir
mi?

-Hayır. Biliyorsunuz "iş yasası"nda,
iş yerlerinde çalışan işçi sayısına göre,
belli oranda sakat işçi çalıştırma me-
cburiyeti var. Ben bu yasaya istinaden
raporlu olarak işe girdim. Sakat işçi ol-
mamdan dolayı, işe girer girmez kadro-
nun gelmesi gerekiyordu. Kadro veril-
mediği gibi, işten çıkarıldım. Kaldı ki be-
nim için sakatlığım bir gerekçe olarak
ileri sürüle bile, işten çıkarılan diğer ar-
kadaşlar için hangi gerekçe olabilir ki?

Halk Demokrasisi: İşten gerekçesiz
çıkarılmanıza sendikamızın ve işçiler-
in tepkisi ve tavrı ne oldu?

-Türkiye'de iş yasaları tamamen iş-
verenler yana. Sendikalar işçilerini ne
kadar korumaya çalışırsa çalışsın, bir
noktada onlar da yasalardan dolayı etki-
siz kalabiliyor. Sendikamız Belediye-İş,
işten çıkarmalara karşı ilk gün bir yürü-
yüş tertipledi. Ancak tek tek işçilere ge-
lince, atılma korkusunu yaşadıklarından
tepki ve protestolarını fazla belli edeme-
diler.

Halk Demokrasisi: Haksızlığa kar-
şı nasıl bir mücadeleden yanasınız?

-Bir işyerinde haksızlığa karşı en

etkili silah işçilerin topyekün dayanışma-
sıyla tepkisini göstermesidir. Ancak bu,
bizim ülkemizde henüz başarıyla uygu-
lanamıyor. Bunda, anti-demokratik ya-
saların rolünün büyük olmasına karşın,
sendikaların ve öncü işçilerin de olum-
suz rollerinin olduğu unutmamak ge-
reker. Bizler açık grevlerinden öteye da-
ha geniş katımlı kitlesel eylemlerden
yanayız. Ancak, bu olmayınca açık grev-
inden başka da kullanacak silah kalmı-
yor.

Halk Demokrasisi: Açlık grevine
kaç kişi katılıyor ve grevin kaçinci gü-
nündesiniz?

-Şu an 12 kadın, 8 erkek, toplam
20 kişi açlık grevindeyiz. Grevimizin
7.inci günü.

Halk Demokrasisi: Açlık grevi baş-
ladıktan sonra işverenin tavrında her-
hangi bir yumuşama söz konusu mu?
Sizlerle görüştüler mi?

-Hayır, bizimle görüşmediler. Sendi-
ka yöneticileriyle bir iki kez görüşmüş-
ler, olumlu sonuç yok. "Önce insan" de-
yip işe başlayanlar, işçilere faşist zulmü
uygulamaktan geri kalmadılar. Biz, eyle-
mimizle, aynı zamanda halka, onların
gerçek yüzünü göstermek istiyoruz.

İşimize dönene kadar, açlık grevine
devam edeceğiz. Gerekirse ölüm orucu-
na dönüşüreceğiz. Bu konuda eylem
yapan bütün arkadaşlar kararlı.

Halk Demokrasisi: İşçilere bir me-
sajınız var mı?

-Her gün işten atılma korkusu ya-
nında, ekonomik sorunlarla da boğuşan
işçi arkadaşlara şunları söylemek istiyorum:
İşçilerin ve emekçilerin dostu, yine
işçiler ve emekçilerdir. Problemlerin çö-
zümü yine kendimizdedir. Bu da bizim
örgütlü aktif mücadelemizle mümkün-
dür. Onun için, birlik ruhu ile böyle bir
örgütlülüğü sağlamanın mücadelesini
vermek gerekiyor.

Halk Demokrasisi: Açlık grevinin
başarıya ulaşmasını diliyor, ayrıca bu
söyleşi için teşekkür ediyoruz.

-Ben de tüm Halk Demokrasisi ça-
lışanlarına selam ve dostluk duygularımı
iletiyorum. Kendim ve açıklık grevinde bu-
lunan diğer arkadaşlar adına, grevimize
gösterdiğiniz duyarlılıktan dolayı teşekkür
ediyorum.

Not: Bu röportaj yapıldıktan iki gün
sonra, grevci işçilerin talepleri kabul edi-
lerek, işlerine geri alındılar. Böylece
"hak verilmez alınır" diyerek direnenler,
bir kez daha haklarını söke söke aldılar.

Erzincan Cezaevinde Siyasi Tutsakların Onurlu Mücadelesi Başarı İle Sonuçlandı!

Erzincan özel tip cezaevinde bulunan siyasi tutsaklar, Muş Emniyet Müdürlüğüne bağlı siyasi polis tarafından yeniden işkenceye alınmak istenen Ömer OLTU ve Kerim YÜKSEL'in alınmasına karşı onurlu bir direnişle arkadaşlarını vermediler.

8 Mart 1991 günü Muş Emniyet Müdürlüğüne bağlı siyasi polis Erzincan Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne (EDGM) bavsüruda bulunarak Ömer OLTU ve Kerim YÜKSEL'in kendilerine teslim edilmesini istediler. Emniyete yeniden alınacağını netleşmesi üzerine, cezaevinde tutuklu bulunan 120 özgürlük mahkumu, kapılara ranza ve ellerinde bulunan diğer malzemelerle barikatlar oluşturulup direniş başlatıldı. Başlatılan direniş bir hafta boyunca devam etti. Erzincan Jandarma Alay Komutanlığına bağlı Jandarma birlikleri ve polis ortaklaşa operasyon düzenleyerek Ömer OLTU ve Kerim YÜKSEL'i almaya çalıştılar., alamayacaklarını anlayınca da, siyasi tutsaklarla anlaşma yoluyla almayı denediler. Özgürlük mahkumları kendi elleriyle arkadaşlarını yeniden işkenceye gönderemezdi. Siyasi tutuklular 12 Eylül ve sonrası dönemde edin-

dikleri kendi öz deneyimlerinden biliyorlardı ki, direnmek yaşamaktı, onurlu direniş, her zaman kazanmaktı. Kazanmanın yolu direnmekten geçiyordu.

Erzincan Özel tip cezaevinde yapılan operasyonunun duyulmasından sonra, çok sayıda tutuklu yakını ve avukatları cezaevine gitti. Ancak cezaevi yetkilileri görüşmeye izin vermediler. Cezaevinde yapılan operasyonun gerçek boyutları ve dolayısıyla eşrar perdesi kendini korumaktadır.

Kars Barosu avukatlarından Ayhan ÖZKÖSEK, isyanı duyduktan sonra müvekkiliyle görüşmek için Erzincan'a gittiğini, ancak kendisi gibi gelen hiçbir avukatın görüşme istemlerinin kabul edilmediğini basın mensuplarına açıklıyor.

Erzincan Valisi M. İlyas AKSOY olaylarla ilgili olarak basın mensuplarına şu açıklamayı yapıyordu: "Bazı duyurular aldık. Ama adli bir olay olduğu için bilgi veremem" dedi. Erzincan Cumhuriyet Savcısı'da şu açıklamayı yapıyordu: "İsyan ve çatışma doğru. Ancak bilgi veremem" diyordu.

Erzincan'da devleti temsil eden en yetkili ağızlar, olayın sıradan bir adli vaka olduğunu ispatlamaya çalışıyorlar. Oysa

olay son derece ciddi ve 100'ün üzerinde siyasi tutuklunun yaralandığı, alınmak istenen iki kişinin alınmadığı, devletin itibarı zedelendiği açıklanmaktan kaçınılıyordu.

İsminin açıklanmasını istemeyen bir başka devlet yetkilisi ise basın mensuplarına yaptığı açıklamada şöyle diyordu:

"İki kişiyi vermemek için diğer tutuklu ve hükümlüler ayaklandı. Kısa sürede direniş isyana dönüştü. Tutuklu ve hükümlüler, cezaevi içerisindeki kontrolü ele geçirdiler. Giriş çıkışları ranzalarla kapattılar. Gelişen olaylardan sonra güvenlik güçleri direnişi kırmak amacıyla bir operasyon düzenledi. Operasyon sırasında giriş, çıkışlarla kurulan barikatlar yıkıldı. Fakat iki kişi alınmadı." Yapılan operasyonda çatışma çıktığını ve birçok tutuklunun yaralandığını açıklayan aynı yetkili açıklamasını şöyle sürdürüyor:

"Çatışma sırasında bazı tutuklu ve hükümlüler yaralandı. Aldığımız bilgilere göre, bazılarının durumu ağır. Yaralıları tedavi etmek istedik. Fakat tutuklu ve hükümlüler bunada yanaşmadı. Şimdi ise cezaevinde toplu olarak açlık grevi başlattıklarını öğrendik".

Yapılan bütün açıklamala-

rın, Erzincan Cezaevindeki gerçek durumdan uzak olduğu ortadadır. Bu açıklamalar çarpıtmalarla dolu. Herşeyden önce siyasi tutsaklar, yaralı arkadaşlarının tedavisini engelleme yoluna gitmedikleri gibi, yaşanan vahşetin belgelenmesi için doktor raporunun alınmasını engelmeye çalışan cezaevi yetkilileri tarafından bilinçli olarak hastahaneye gönderilmeyerek engelleniyor. Bunun yanında yargılanmaları süren siyasi tutuklular mahkemeye çıkarılmayarak suç duyurularında bulunmaları engellenmektedir. Ama devletin resmi yetkilileri sahtekarca "Mahkemeye ve hastaneye çıkmıyorlar" yalanına sarılıyor. Bu yollar da sergilenen vahşeti kamuoyundan gizlemeye çalışmaktadırlar. Operasyon esnasında 7'si ağır onlarca siyasi tutuklu yaralandı.

Hastaneye götürülmelerin yasaklanması, avukat ziyareti, normal ziyaret ve mahkeme çıkışlarının durdurulması planın birer parçasıdır. Çünkü eğer bunlar gerçekleşirse her yanı yara-bere içinde olan siyasi tutuklulara karşı ne denli acımasız davranıldığı gözler önüne sergilenen ve kamuoyunda teşhirleri kaçınılmaz olacaktır. Zira devletin cezaevleri politikası zaten yeterince teşhir olmuştur. Devletin esir olarak elinde bulundurduğu özgürlük mahkumlarına karşı giriştiği insanlık dışı operasyon, devletin acizliğinden başka bir şey değildir.

ANAP hükümetinin bakanları, boş kararnemelere imza atarak ve imzalanan boş kağıtlar T. ÖZAL tarafından doldurularak ülke, kanun hükümünde kararlarla (KHK) yönetiliyor. En son çıkartılan

430 sayılı KHK ile tutukluların cezaevinden yeniden işkenceye alınması polise sağlanmıştır. KHK'den doğan bu insanlık dışı uygulanmanın ilk örneği de Erzincan cezaevinde denenmek istendi. İnsan Hakları hiçbir ülkede bu denli bariz bir biçimde ihlal edilmemiştir. Ama Türkiye, hiçbir ülkeye benzememektedir. "Demokrasi", "İnsan Haklarına Saygı", "Hukuk Devleti" vs. zırvasının ne kadar içi boş olduğu gün gibi ortada. Boş kığıtlar bakanlara imzalatılıyor ve efendileri tarafından istendiği biçimde dolduruluyor. Hükümetin göstermelik olarak varolan fonksiyonu da ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. Faşizmi maskeleyen görevli parlamento ise zaten işlevsiz kalmıştır. Demokrasi havarisi kesilenler (burjuva muhalefet cezaevinden yeniden işkenceye alınmasına karşı ağız birliği etmişcesine sessizliklerini korumaktadır. Ama gerçek demokrasi güçleri sessiz kalamazlar. Onlar kendi görevlerinin bilincindedirler.

Toplumumuzun en duyarlı kesimleri, bugün ülkenin zindanlarında tutuklu bulunmaktadır. Yıllardır bu duyarlı kesim üzerinde en çirkin, en tiksindirici oyunlar bir bir oynanarak toplumdaki soyutlanmaya ve kişiliksizleştirilmeye çalışılmaktadır. Oynanan bütün bu oyunlar, özgürlük mahkumlarınca boşa çıkarıldı. Ve bundan sonrada boşa çıkarılacaktır.

Çok ilginçtir ki, insan haklarının ihlalini engelleme amacıyla TBMM bünyesinde oluşturulan "İnsan Hakları Komisyonu" nun ne kadar göstermelik olduğu ve sadece vitrinin kurtarılmasına yönelik bir çabadan ileri gitmediği anlaşılma-

ktır. TBMM bünyesinde oluşturulan "İnsan hakları komisyonu" bir aldatmaca niteliğinden başka bir anlam ifade etmediği görülmektedir. Zira bu komisyonun oluşturulmasından sonra en az on insan işkencede katledildi. Ve en son olarakta Erzincan Özel tip cezaevinden iki kişinin yeniden işkenceye alınmasına karşı yüklenmiş olduğu misyonu yerine getirmekten uzak kalmıştır. Malatya Özel Tip cezaevinde tünel bulunmasından sonra, idarenin başlattığı saldırılarla yüz yüze gelen siyasi tutsaklar, gasp edilen haklarını geri almak için başlattıkları açlık grevi zaferle sonuçlandı. Diğer cezaevlerinde ise, şeker bayramı ile ilgili olarak yapılacak açık görüşlerin gasp edilmesi için yeni oyunlar oynanmaktadır. Aydın cezaevi idaresi yeni hak gaspları peşindedir. Çanakkale Özel Tip cezaevi idaresi'nde açık görüşü yaptırmak için, yeni bir yer ayarladığını açıkladı. Açık görüşleri ve diğer hak gaspları için, bunlar birer oyundur.

Erzincan Özeltip Cezaevinde yapılan insanlık dışı operasyon ve özellikle cezaevinde tutukluların yeniden işkenceye alınmasına karşı çıkılmasıdır. Özgürlük mahkumlarının başlatmış olduğu açlık direnişi sonuçlandı. Yaralıların tedavisinin ilaç yardımı dahil her türlü maddi ve manevi desteği demokratik kamuoyun tarafından sağlanmalıdır. Çünkü onlar bağımsız ve özgür bir gelecek için mücadele verirken esir düştüler. Onlar yarınlarımızın ve onurlu yaşamının simgeleridir. Onlara sahip çıkmanın, insanlığa ve kendimize sahip çıkmak olduğunu unutmamalıyız.

KONTR-GERİLLA

Behzat ŞİMŞEK

Toplumun sömüren ve sömürülen sınıflara bölündüğü, devletin, sömüren sınıfların bir koruyucusu olarak kitlelerin karşısına dikilmesinden bu yana, sömürülen ve ezilen sınıfların, siyasal iktidarı ele geçirme mücadelesine karşı, sömüren sınıflar sınıf çıkarlarını korumak, sömürülerini daha da pekiştirip arttırmak için, gelişen devrimci hareketi çeşitli yol ve yöntemlerle bastırmaya çalıştığı, bu bastırma hareketini devletin resmi polis ve ordusuyla yapmasının yanısıra, devlet kurumunu kitlelerin gözünde teşhir etmemek, devleti kitlelerin açık hedefi olmaktan kurtarmak için, bir takım özel kurumlar ve örgütler oluşturdukları, devrimci hareketlenmeleri özel taktik ve stratejilerle bastırdıkları bilinmektedir.

Yakın dönemde İtalya'da ortaya çıkarılan, burjuvazinin kendi yasalarını da çiğneyerek oluşturduğu, gizli bir örgütlenme: "Süper NATO" veya "Gladio" yada ülkemizdeki adıyla, Kont-gerilla. Bu gizli terör örgütünün kuruluş amacı şöyle açıklanıyor: "Komünistlerin iktidar olmalarını önlemek".

CIA tarafından strateji ve taktikleri belirlenen ve yine CIA tarafından sevk ve idare edilen, Kont-gerilla, sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerini bastırmak (katliam, provakasyon, cinayetler, darbeler vb. yöntemlerle) mevcut siyasal iktidarları kitlelere karşı korumak, emperyaliz-

min çıkarları doğrultusunda gerektiğinde, kitlelerin gözünde teşhir olan iktidar sahibi kliği, darbe vb. yöntemlerle görevden uzaklaştırmak, yerine yeni iktidarlar oturtmak vb. ne kadar kirli iş varsa çevirmek. CIA tarafından yönlendirilen bu cinayet ve terör örgütünün bağlı bulunduğu bir kural varsa o da emperyalizmin çıkarlarını korumak ve geliştirmek. Bunun haricinde hiçbir kural ve kanun "Kontr-gerilla" - "Gladio"yu bağlayıcı değildir.

Devrimin karşı-devrimi, karşı-devrimin devrimi güçlendirdiği genel doğrusu, (her hareket karşısını doğurur) devrimin lehine bozulup devrimci hareketin, karşı-devrimci harekete oranla, hızlı bir gelişme dönemine girdiği dönemlerde, karşı-devrimci sınıflar, gelişen devrimci hareketi bastırmak için cinayet, katliam, provakasyon, sabotaj vb. eylemlerle kitleler üzerinde bir terör havası estirmeye başlarlar. Bu kaos havası içerisinde, "birlik-beraberlik", "terör", "can güvenliği" vb. konularda sürekli demagoji yapan karşı-devrimci sınıflar, kitlelerin ekonomik-politik istemlerini ikinci plana iterek, can güvenliği korkusunu yayarak kitleleri pisifize ve depolitize ederek sınıf çıkarlarını korumaya çalışırlar. Emperyalizme göbekten bağımlı olan bizim gibi ülkelerde, burjuvazi reformlar yapacak ekonomik güce sahip olmadığından, terör ve kaos havasını cuntaların zemini olarak oluşturur. Bu zemin üze-

rine cuntaları oturtur. Bu nedenle ki, komplo, katliam, provakasyon vb. yöntemler, çürümüş, asalak karşı-devrimci sınıfların siyasal iktidarlarını koruma yöntemidir. İleriyi temsil eden sınıfların yöntemi asla değildir. Bu da, ileriye temsil eden sınıfların tarih önündeki haklılıkları ve üzerinde durdukları meşru zeminden kaynaklanır.

Panama'da kurulmuş olan okullarda CIA tarafından, cinayet, provakasyon, işkence, darbe, katliam vb. konularda eğitilen Kont-gerillalar uzmanlaştıkları bu alanlarda ülkelerinde faaliyet gösteriyorlardı. 1964'te 47 ülkeden 344 Kont-gerilla ekibinin eğitildiği, ABD başkanı Johnson tarafından açıklanmıştı. Ülkemizde kont-gerilla ilk defa 12 Mart Askeri faşist cuntanın başa geçmesiyle adını duyurdu. Talat Turhan'ın 12 Mart mahkemelerinde verdiği ifadeler ve açıklamalara kont-gerillanın varlığı gün ışığına çıkıyordu. 12 Mart yarı-askeri faşist cunta günlerinde ünlenen, Ziverbey Köşkünde, işkenceye alınan insanlara, "Burası kont-gerilla üssüdür" deniliyordu. O günden bu yana, kont-gerilla -MHP - MIT organizasyonu halka karşı kanlı faaliyetini aralıksız sürdürdü. "Özel Harp Dairesi" adıyla Genel Kurmaya bağlı olarak örgütlenen Kont-gerillanın sivil örgütünü MHP oluşturuyordu, 12 Eylül'den sonra MHP binasında yapılan aramalarda ortaya çıkan ve MHP iddianamesinde yer alan şemalar bunu ispatlamaya

fazlasıyla yetmektedir. Ecevit'in yaptığı açıklamalara göre ise, Kontr-gerilla, MIT-MHP ve siyasi polis kadrolarından oluşmakta idi. Kont-gerillanın talimnamesi de, Amerikan kontr-gerilla talimnamesinin Türkçeye çevirisidir. ABD'de FM-31 Türkiye'de ST-31-15 olarak kodlanmıştır. ST-31 talimnamesi şöyle: "Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, Kötürüm haline getirmek, adam kaçırmak suretiyle tehdit ve olayları tahrik, misilleme ve rehinelere alikonulması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber yayma, zorbalık, şantaj". Kontr-gerilla talimnamesi kendisini böyle ifade etmekte ve devam etmektedir; "Bir gayri nizami kuvvetin yeraltı unsurları kaide olarak kanuni statüye sahip değildir".

1970'den bu yana ST-31 talimnamesini andıran, cinayetler, katliamlar, sistemli işkence, provakasyon ve sabotajlar sık sık meydana gelmekte, ortaya çıkarılan kaos havası içerisinde sürekli işlenen "terör" demogojisi ve onu takip eden darbeler. Özellikle son 30 yıldır bu senaryoyu sık sık izlemektediriz.

CIA tarafından yönlendirilen 'Gladio' 1967'de Yunanistan'da darbeye iktidarı ele geçirerek Yunan halkı üzerinde koyu bir terör estirmiş bir çok komünist ve sosyal demokratı katletmiş, Kıbrıs'ta düzenlediği darbeye 'Samson'u iş başına getirmiş burda da komünist ve sosyal demokratlara karşı katliamlar düzenlemiştir.

İtalya'da her türlü kirli işin altından çıkan P-2 Mason örgütü, İtalyan gizli haberalma teşkilatı SİSMİ ve Neo-faşist parti, "Gladio"nun İtalya'daki kolunu oluşturmaktaydı. 1980 yılında 85 kişinin ölümüyle sonuçlanan Bologna tren istasyonu katliamının soruşturmasını 'SİSMİ'nin neden engellemeye ve hasıraltı et-

meye çalıştığı şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Katliam ve provakasyonlarının yanı sıra "Gladio" siyasal partilerde de önemli görevler üstlenmişti. CIA eski başkanlarından Colby'in şu açıklaması ilgi çekicidir "1953 ve 1958 seçimleri çok önemliydi, Merkez partilerinin baş döndürücü başarısı bizim eserimizdir." derken, Hristiyan Demokratların kasalarına milyonlarca dolar akıttıklarında ekliyordu. ABD'nin komploculuklarıyla ünlü iki savunma bakanı A. Haig ve H. Kissinger, Şili'de Salvador Allende'ye karşı gerçekleştirilen darbeyi tezgahladıklarını gizleme gereği dumuyorlardı. Dünyanın jandarmalığına soyunan demokrasi ve insan hakları havarisini kesilen ABD emperyalizmi, çeşitli ülkelerde CIA ve onun yönettiği, "Gladio", Kontr-gerilla gibi örgütler aracılığıyla, dünyanın ezilen halklarına karşı giriştiği komplo ve katliamlarla, demokrasi ve insan haklarından ne anladığını açıkça ortaya koymaktadır. Emperyalizm için, kendi çıkarlarını korumak geliştirmekten başka hiçbir kural, kanun ve hak yoktur. Irak'ın Kuveyt'i işgal ve ilhak etmesini fırsat sayarak Ortadoğu halklarına karşı giriştiği saldırı, Irak halkına karşı başlattığı katliam, dünyanın ezilen halklarına özel olarak Ortadoğu halklarına karşı bir sindirme ve yıldırma hareketinden başka birşey değildir. Emperyalizm, CIA Kontr-gerilla vb. örgütler aracılığıyla, komplo, darbe vb. yöntemlerle çıkarlarını korumakta yetersiz kaldığında, Ortadoğu örneğinde olduğu gibi, bütün askeri gücüyle, halklara karşı en vahşi katliamları düzenlemekte tereddüt etmeyeceğini defalarca göstermiştir.

Gladio'nun Türkiye Kolu Kontr-gerilla ve İcraatları:

1970'lere doğru gelinirken

emperyalizme göbekten bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağaları içine düştükleri ekonomik-siyasi krizi atlatabilmiş aksine, kriz derinleşmiş, bunun yanı sıra kitle hareketleri sürekli gelişmiş, siyasal iktidarlarını ve sınıf çıkarlarını tehdit etmeye başlamıştı. Bu dönemde birçok provakasyon, sabotaj, cinayet vb. olaylar gelişmiş ortalığı bir terör ve kaos havası almıştı. MHP-MIT-Kontr-gerilla organizasyonunun oluşturduğu bu zeminin üzerine 1971'de AFC kuruldu. 71 cuntasının yaşandığı günlerde, Türkiye devrimci hareketinin bir çok önderi katledildi, THKP-C önderi Mahir ÇAYAN ve arkadaşları Kızıldere'de THKO önderli Deniz GEZMİŞ ve arkadaşları Darağaçlarında, TKP/ML'nin kurucusu, komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA Diyarbakır zindanlarında işkenceye katledildiler. Bu katliamları CIA, kontr-gerillanın başarı hanesine yazdı.

1974'ten sonra dengeler yeniden bozuldu. Kitleler ekonomik-politik istemlerle yeniden hareketlendi. 74'ten sonraki hareketlilik daha geniş kitleleri kucaklamış her kesimden kitleler düzene karşı seslerini yükseltmeye başlamıştı. CIA'nın yönlendirdiği MHP-MIT-Kontr-gerilla, organizasyonu bu dönemde devrimci hareketlenmeyi bastırmak için faaliyete girişti. MHP'li faşistler yüzlerce devrimci-demokratı sokak ortalarında kurşunlarken, MIT daha sistemli bir işkence yerleşti, bir çok provakasyon düzenledi. Toplu katliamlar yaygınlaştırıldı. 16 Mart Katliamı, Bahçelievler Katliamı gibi olayların yanı sıra, 1 Mayıs 77 katliamı, Maraş katliamı, Sivas-Çorum katliam girişimleri gibi toplu kitle katliamlarıyla bir kaos havası oluşturdu. Kitle katliamlarının yanı sıra, Cavit Orhan Tütengil, Bedri Karafakioğlu, Ümit Doğanay, Bedret-

pazarlandık ve satıldık.

Burada bir şeye daha değinmek istiyoruz. Veysel Cingöz, meğer bu işleri ilk kez yapmış, bu kişiyi daha önce bu tür özellikleriyle Migros işçi kardeşlerimiz de tanımaktalardı. Benzer şeyleri Migroslu işçi kardeşlerimize de yapmıştır. Bukalemun kılıklı bu kişi ahatlıkla girdiği kabin biçimini alabilmektedir. BELPA'da o "Sosyalisttir(!)", Migros'ta Sosyal Demokratır... Bir başka yerde ise kimbilir hangikiliftadır...

Tüm bunları şunun için açıklıyoruz, Türkiye İşçi Sınıfı bu tür özelliklere sahip düşmanlarını tanısin diye. Kendisine sosyalistim, demokratım, diyenler, küçük hesaplar için bu tür kişilere kalkan görevi yapmasınlar, çünkü bu tür bu kalemunlar kendilerine bir zırh bulmakta oldukça mahirdirler... Tüm İşçi Sınıfı düşmanlarını teşhir edelim.

Sonuç olarak: Belki yaşadığımız bu süreçte çok fazla bir şey "kazanmadık" ama kimi şeyler var ki kazançla ölçülemez. Yani ölçü kazanç olamaz. Şunu gördük ki, bugün Türkiye'de sınıf ve Kitle Sendikacılığı yapan sendikalarından söz etmek mümkün değildir. Bizlere tamda bu noktada önemli görevler düşmektedir. Mücadeleye çok yönlü bakmalı kendi öz gücümüze dayanan, kendimiz olan öz örgütlenmemizi yaratarak, Sarı-Faşist Sendikal yapıları karşı uzun erimli bir mücadele yürütmek, ve diğer işkollarındaki sınıf kardeşlerimizle dayanışma ve birliği güçlendirmek. Tek kelimeyle bugün görev budur.

Belpa'lı işçiler olarak eksiklerimizi kararlı bir şekilde aşarak, birliğimizi pekiştirerek, kendi öz örgütlenmemizi yaratarak, mücadelelemizi kazanana dek sürdürüceğiz, üretimin yöneten olacağı gelecek yarınlara uzanacağız. Ve işçi düşmanlarından Türkiye işçi sınıfı elbet hesap soracaktır.

Belpri'de Gerici Oyunları Bozacağız.

Yaşasın Belpri İşçilerinin Mücadelesi ve Birliği

Belpri Çalışanları.

KAMUOYUNA!

Kürt halkının yaşadığı trajedinin boyutları insanlığın vicdani sorumluluğunu ayağa kaldırmaya yetecek büyüklüktedir. Açlık, ölüm, kimyasal katliam; evsiz-barsız milyonlarca kadın ve çocuk... Manzara budur. Tarih, bütün bu olayları hafızasına kaydediyor. Sorumluları, bunun hesabını tarih önünde vermektan kendilerini kurtaramayacaklardır.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalist sistem ve onun bilimüm işbirlikçi uşakları, halkların, bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini bastırmak için değişik yöntemler izliyorlar. Bazen "yeni dünya düzeni", "barış ve yumuşama" yalanlarıyla, bazen de doğrudan askeri ve siyasi güçlerini kullanarak kurtuluş hareketlerini bastırmaya, halkları kendi sömürü düzenleri içinde tutmaya çalışıyorlar. Güney Kürdistan halkına yaşatılan vahşet bunun sonucudur.

İrkçi-şöven Saddam diktatörlüğünün katliam ve zulmünden kaçan yüzbinlerce Kürt, İran ve TC "sınırlarına" yığılıyor. Güney Kürdistan insansızlaştırılıyor TC ise, Kürt halkının bugünkü trajedisinin esas sorumlularından değilmiş gibi, Kürtleri himaye ettiği görünümü vermeye çalışıyor. Yüzbinlerce kadın, çocuk ve yaşlı insanı; yaralı ve aç insanları kar içinde bekletip sınırdan üzerlerine ateş açtırırken, dünya kamuoyunda da kendisini masum ve Kürtlerin hamisi gibi pazarlamaya çalışıyor. Halkın kendi olanaklarıyla yapmaya çalıştığı yardımları engellemeye çalışıyor. Ve, hatta bu yardımları, sanki Türk devleti kendisi yapıyormuş gibi göstermeye çalışıyor.

Oysa TC'nin gerçekte yaptığı nedir? Son aylarda on'u aşkın insanı işkencede katleden, kaybeden odur. İşçiye, köylüye ve memura kan kusturan, açlıkta terbiye etmeye çalışan odur. Botan'ı insansızlaştırmak için yüzbinleri göçe zorlayan, köylerinden sökerek stratejik köyler oluşturan TC'dir. Gerillaya karşı sınır ötesi operasyonlar düzenleyen, katliamlar yapan yine bu rejimdir. Serhıldan çocuk ve kadınlarını acımasızca katleden, zindanlara dolduran, işkenceden geçiren TC, bugün, kendisini Kürtlerin koruyucusu göstermeye çalışıyor. Bu ikiyüzlülüğü, yalancı ve rıyakarlığı görmek, teşhir etmek bir insanlık borcudur. TC'nin Kürtlere yardım etmeye niyeti yoktur aslında. O, bu katliamdaki, bu milyonluk sürgündeki sorumluluğunu, suç ortaklığını örtbas etmeye çalışıyor. Halkımız, rejimin bu yüzünü görmeli, teşhir etmeli, tepki göstermelidir.

İlerici ve insan haklarına saygılı dünya kamuoyunun Güney Kürdistan halkının çığlıklarını, feryatlarını görmesi gerekir. Bu büyük bir sorumluluktur. İnsanlık, kendi ailesinin bir üyesine uygulanan bu canice katliama, soykırıma gereken tepkiyi göstermek sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Kendi tarih dağarcığına, utanacağı-yüzkarası sayfaların yazılmasını istemiyorsa, bunu yapmak durumundadır. Bunun için;

İnsan haklarına saygılı kişi, kurum ve kuruluşlar, bütün insanlık nezdinde, Kürt halkına yardımcı olmaya, onlarla dayanışmayı sağlamak için çaba harcamalıdır.

İlerici insanlık kendi kamuoylarını bu konuda duyarlı kılmalı; hükümetler ve diğer kurumlar üzerinde baskı kurmalıdır.

Herkes elindeki tüm olanaklarını seferber ederek, maddi ve manevi olarak Kürt halkını desteklemelidir.

Bütün insanlık, Kürdistan halkına yaşatılan bu mezalime "artık dur!" demeli ve bu mezalimin son bulması için sorunu sahiplenmeli, üzerine düşeni yapmalıdır.

Biz Gaziantep Özel Tıp Cezaevindeki devrimci tutsaklar olarak, Kürdistan halkının acılarını paylaşıyor, Kürt halkı üzerinde oynanan oyunları, baskı ve katliamları lanetliyoruz. Ve imkanlarımız ölçüsünde battaniye, giysi ve para yardımında bulunuyoruz.

Gaziantep Özel Tıp Cezaevindeki Devrimci Tutsaklar

İbrahim KAYPAKKAYA'yı Anma Gecesi'ne Katıl!



- * FİLM
(Gerillaların
Çemişgezek Baskını ve
Ali Boğaz Çatışmasının
Canlı Çekimi)
- * DİA
- * KORO
- * TİYATRO
- * FOLKLOR
- * Partizan OZANLAR

- * Şivan PERWER
- * Can CİHAN
- * Hasret GÜLTEKİN
- * Ali ASKER
- * Enternasyonal Müzik
Grupları
(Peru, Şili, Güney Afrika)

Türkiye'den Grup

Tarih : 18 Mayıs 1991

Cumartesi

Saat : 16.00

Yer : Sporthalle

KÖLN

18 Mayıs'ı Anma Gecesi Tertip Komitesi



"Anti-terör yasası" ile kelle
avcılarını bayram yapacak!